EFECTUL METAMORPHIS

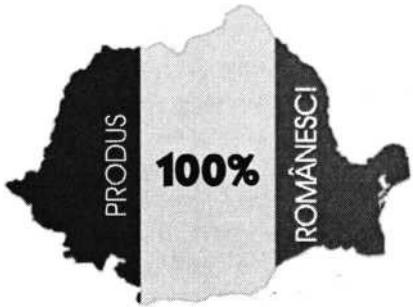

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HORROR # FANTASY # SCIENCE-FICTION # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction.

Florin Giurcă

EFECTUL METAMORPHIS și alte povestiri bizare

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Florin Giurcă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României GIURCĂ, FLORIN
Efectul Metamorphis și alte povestiri bizare / Florin
Giurcă. - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-75-8

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Editor: **Constantin Pavel** Coperta: **George Ionescu**

ISBN 978-606-8879-75-8

FLORIN GIURCA

Efectul Metamorphis

și alte povestiri bizare

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scornituri spăimântătoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # 8 Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12Cetiți-le noaptea
 # 13 Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15Praf
 # 16 Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17 Steaua fulgurantă - IVA 2
 # 18 Un român in Lună
 # 19Oameni pe care i-am cunoscut
 # 20 Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Prograd ia
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
 # 26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27Therra
 # 281944 Ein Freak
 # 29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
 # 30 Creație de tranzitare 1 Bacteria nemuririi
 # 31 Creație de tranzitare 2 Cârligul spațial
 # 32Creație de tranzitare 3
 # 35 Olympus Mons
 # 36 RSA - Noaptea lemurienilor
 # 37 Praf 2 - Atingerea sălbăticiei
 # 38 RSA - Auro Luck
 # 39 Războiul Celestinei
 # 40-49 Aripile Albastre
 # 50 Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52 Povestiri spăimântătoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți
#64Apophis
 # 65 Parlamentul
 # 66RSA - Hora hoiturilor
 # 67 Dragonul fără aripi
 # 68 RSA - Judecata de Apoi
 # 69Avatarii faraonului Tlă
 # 70 RSA - România sub Asediu
 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72 Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73 Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula pescărușilor
 # 75 Aurul beznei
 # 76 București, 2058
 # 77Încăpățânarea Timpului

Efectul Metamorphis

Oxford

Bărbatul are un nas tipic semit: prelung, subțire, arcuit, terminat cu nări fremătătoare. Mustața se unește cu barba > »
tunsă scurt, conturând maxilarele delicat desenate, dar puternice. Tenul lui are acea culoare caldă a lemnului de santal, un maroniu care bate înspre gălbui, accentuată de corneea palidă ca fildeșul îmbătrânit. Dar ce e cel mai expresiv la el sunt ochii, în sclipirea cărora se vede o nuanță de exaltare vecină cu nebunia.

— Ești nou venit printre noi, prietene. Nu mi-ai făcut onoarea să-mi spui cum te numești.

Prin fanta hijab-ului, ochii negri ai străinului, încadrați de sprâncenele elegant arcuite, se văd dilatați de spaimă.

— Ismael. Ismail, repetă noul venit, după ce-și drege glasul, cu o intonație mai profundă.

— Ascultă, Ismaile, cine vine aici neinvitat, plătește prețul sângelui.

Lama pumnalului lucește o clipă în lumina difuză a vi- traliilor, oprindu-se la baza bărbiei. Vârful cuțitului începe să se plimbe lent de la stânga la dreapta pieptului

acoperit de veșmântul negru, căutând un loc mai vulnerabil. Zăbovește câteva clipe în dreptul inimii, apoi începe să coboare încet pe linia mediană care duce către buric.

Din încăperea alăturată, marea sală de rugăciune a moscheii, se aud litaniile salatului. „O, *voi ce credeți! Când vă ridicați la rugăciune: spălați-vă fețele și mâinile până la coate. Frecați-vă capetele și picioarele până la călcâie. Dacă aveți vreo necurătie, curătati-vă. Dacă sunteti bolnavi ori în călătorie, dacă vreunul dintre voi vine de la locul tăinuit, dacă v-ați atins de femei și nu veți găsi apă, atunci folosiți nisip curat cu care vă veți șterge fețele și mâinile voastre".*

Pe peretele din fața sa, omul care își spune Ismail vede un disc cu o inscripție elegantă, un verset din Coran, în forma literei grecești Omega. Două semicercuri îngemănate ca două zale frânte. Mâna stângă a celuilalt îi acoperă gura, în timp ce dreapta înarmată îi sfâșie cu un gest straiul de pânză neagră. Vocile din încăperea alăturată tac deodată. Cu capul pe spate, Ismail privește curios caligrafia din perete și se gândește amuzat: *ce bine seamănă cu cifra* 3, *văzută din unghiul acesta.*

Lama cuțitului alunecă rece pe piele și străpunge ultima fâșie de pânză din jurul mijlocului, când imnurile reîncep melodios peste zidul cu ornamentații sinusoidale de inspirație vegetală.

— Doamne, Dumnezeule! *Allahuakhbar!*

Glasul arabului reverberează solemn în bolta împodobită cu volute viu colorate, ce amintesc de geometria frac- talilor.

# # #

Teddy se împinge în pervaz și, cu toată puterea, îl respinge pe sirian, care se prăbușește pe sofa cu un rânjet. Trece pe lângă el și se precipită în camera de baie, unde se spală îndelung pe dinți. Se privește în oglindă și simte cum îngrijorarea îi strânge din nou pieptul cu gheare de otel. Cearcănele vinete i s-au făcut si mai mari si mai vi- nete. Vinișoare roșii îi irigă albul ochilor, indiciul nopților nedormite. Renii reveniseră. Mult mai numeroși si mult I »
mai agresivi. De când are coșmarul acesta? Nici nu mai ține minte. Era copil.

în fiecare an, în dimineața din ajunul Crăciunului, Teddy aștepta înfrigurat clipa aceea când zorii zilei se luptau cu noaptea și primele urme din zăpadă prindeau contur. Urmele cizmelor lui Moș Crăciun. Ritualul acesta: deschiderea ferestrei și căutarea pașilor Moșului în zăpadă, pe lângă casă, ritual care se repeta în fiecare an, i s-a părut, odată cu înaintarea în vârstă, ridicol, pueril. Prin clasa a cincea s-a trezit tot la ora șase în dimineața de Ajun, cum făcea de obicei. S-a dus până la geam, a zâm- bit, dar n-a mai deschis fereastra și nu s-a mai uitat pe jos, după urme. S-a întors în pat și s-a culcat la loc. Căldura așternutului l-a îmbiat la somn, iar colindele ascultate cu o seară înainte i-au adus aminte de sania Moșului și de renii ei zburători ce se profilau pe discul lunii pline. Unul, doi, trei... nu a reușit să-i numere. A adormit încântat.

Misterele lumii fascinează mintea și o atrag, o hrănesc și o antrenează tocmai pentru a fi dezlegate. Misterele

există pentru a fi rezolvate, Teddy este convins de asta, si această credință l-a determinat să se dedice științei celei » » » » mai creative dintre toate, științei pure, cea care își propune singură propriile enigme: matematica. Nicio problemă din culegeri nu-i rezista. Rând pe rând, tratatele groase de trigonometrie și algebră se umpleau pe marginile foilor cu comentarii scrise mărunt si ordonat. Secțiuni * t conice, hiperboloizi și integrale, abscise și gradienți nu mai reprezentau niciun mister pentru el. O dată pe lună, poștașul îi strecura pe sub ușă Gazeta Matematică, pe care o rezolva din scoartă-n scoarță în doar trei zile. » 1

Dar pe măsură ce dezlega necunoscutele născocite de mintea altora, o întrebare perfidă se înfiripa în sinea lui: ce este matematica? Ce studiază cu adevărat matematicienii: reprezentări abstracte ale realității sau mai curând coșmaruri schizoide ale mintii, fantasme si himere? Dacă ar fi așa, atunci granița dintre gândirea matematică și nebunie este mai subțire decât pânza de păianjen.

Că bănuiala asta sinistră nu e prea departe de adevăr o dovedește existența problemelor nerezolvabile. Cele trei probleme rămase fără soluție ale antichității: cuadra- tura cercului, dublarea cubului și trisecțiunea unghiului doar cu ajutorul riglei și compasului, sunt tot atâtea fun- dături sau cioturi amputate din arborele matematicii. Ca un ghimpe în talpă, Marea Teoremă a lui Fermat l-a zgân- dărit toată adolescența, ani la rând, până când a aflat cu infinită ușurare că cineva a rezolvat-o. Aceeași bucurie a ț » avut-o Teddy și când a aflat de rezolvarea Conjecturii lui Poincare.

Dar Conjectura lui Goldbach? Acest Gibraltar semeț al gândirii, această garnizoană neînvinsă, încă păzește nemărginirea oceanului matematic. „Orice număr întreg mai mare decât cinci poate fi scris ca sumă de trei numere prime", presupune Goldbach. De ce ar fi așa? Nimeni nu știe. Dar până astăzi nu s-a infirmat. In toată lumea, computere super rapide calculează zi și noapte. Algoritmii euristici generează numerele prime cu mii și mii de cifre. Dacă într-o zi unul din acele computere ar descoperi un număr, oricât de mare, care să nu fie sumă de trei numere prime, ziua aceea ar fi pentru omenire la fel de importantă ca și descoperirea vieții raționale în Univers. Toată lumea știe însă că munca asta nu va duce nicăieri. Deoa- »
rece prezumtia lui Goldbach este adevărată. Deși nimeni nu știe de ce. Nimeni n-a demonstrat-o. »

Până azi.

Pe măsură ce se adâncea în gânduri fără rost, a simțit că-l paște un alt pericol: acela de a-și irosi timpul și energia cu dubii metafizice. Ba, mai mult, de a-și pierde cu adevărat mințile. Istoria matematicii abundă de savanti I

♦

nebuni: John Forbes, răpus de schizofrenie, de exemplu. Sau magnificul Georg Cantor, ce se credea trimisul lui Dumnezeu pe pământ, și care a sfârșit în cămașa de forță. Ludwig Boltzman s-a sinucis. Kurt Godel, la ospiciu. Alan Turing... ei bine, tot schizo și Turing.

Angoasa aceasta nu i-a apărut chiar așa, din senin. Teddy a început să aibă coșmarul cu renii cam de prin clasa a șaptea, când singura lui preocupare devenise matematica. Sau cu un an sau doi mai devreme? Nu-și amin-

teşte sigur. Renii veneau într-un vifor de zăpadă care îi înţepa ochii până în fundul creierului, trăgând o sanie. Abia reuşea să se ferească din calea copitelor. Se trezea tremurând de groază. Aproape în fiecare noapte. Şi înţepăturile din ceafă... Cu anii, crescând, a început să ignore spaimele nocturne, şi după o vreme acestea l-au părăsit.

Target-ul de viaţă pe care şi-l fixase era destul de înalt: acela de a studia matematica la Oxford. Si titlul de olim- pic internaţional, cucerit în ultimul an de liceu, i-a deschis - fără taxe, datorită unei burse de merit - porţile exclusivistei citadele universitare. Atmosfera găsită aici i s-a părut în mod ciudat familiară, probabil datorită cărţilor cu Harry Potter, care îi coloraseră copilăria în scurtele pauze de studiu. A fost cazat într-o cameră de două persoane, împreună cu un student sirian, Aladin pe nume.

În cămăruţa lui cu mobilier din lemn lăcuit şi parchet impecabil din esenţă de cireş, îşi amenajase micul lui sanctuar, compus din „Almagestum sau Sintaxis Mathe- matica" de Claudius Ptolemeu, „Philosophia e naturalis principia mathematica" de Isaac Newton, în ediţii întocmai cu originalul, şi alte raritãţi bibliofile. Nu punea preţ pe cărţile viu colorate din librării şi pe reclamele de pe internet. *Vreau să am în jurul meu numai simboluri pure, în rest totul este în mintea mea,* obişnuia să-i zică lui Aladin.

— Ah, simbolurile... zice Aladin. Uneori nu ştii ce se ascunde în spatele lor. Sau în mintea cuiva. Teddy, tu ai vreo iubită? Aladin surâde, dezvelind un şirag de incisivi şi premolari de un alb strălucitor, contrastant pe fondul tenului său măsliniu.

— Nu, nu încă. Nu a sosit momentul. Nu am rezolvat încă Marea Conjectură.

— Marea Conjectură... ce știi tu despre ea? Aladin se apropie de Teddy, care stă cu spatele sprijinit de pervazul ferestrei. Draperia groasă este dată de-o parte, și în spatele ferestrei parcul cu alei impecabil desenate, străjuite de arbuști cu frunze veșnic verzi, dafin si mirt si aloe vera, *se* întinde pe cele optsprezece hectare. Crezi că-ți va lumina viața mai mult? Aladin își apropie fața de fața lui Teddy, cu coada ochiului țintind punctul dintre sprâncenele lui Teddy. Ce-ți va dărui ție Conjec... gura lui Aladin, adică mai bine zis colțul gurii lui Aladin atinge colțul gurii lui Teddy... tura... ce crezi tu că este... Teddy se proptește cu mâinile pe pervazul ferestrei, își dă capul pe spate și primește sărutul lui Aladin pe gură, cu stupoare, și limba lui Aladin pe cerul gurii.

Teddy se împinge în pervaz și, cu toată puterea, îl respinge pe sirian și se năpustește în camera de baie. Deșu- rubează febril căpăcelul loțiunii after shave, își clătește gura îndelung, se spală pe dinți, își studiază câteva clipe cearcănele și în clipa aceea are revelația că și-a călcat viața în picioare. Obsesia lui pentru matematică e pe cale să-l ducă pe marginea prăpastiei. Geometria sacră a altarelor megalitice, echilibrul inexplicabil al menhirelor profilate pe cerul amurgului sunt imagini recurente, persuasive, cu care adoarme si se trezește în fiecare zi. Trebuie să 1 ♦
plece în Scoția, cât mai curând. Mâine.

— Aladin, zice, din pragul ușii băii, mi-am înțeles chemarea. Voi face un pelerinaj la Santiago de Compostella.

Stornoway

Oceanul se zvârcolește la picioarele lui, de parcă toate sedimentele acelea, vechi de milioane de ani, încărcate cu ură, ar vrea să i le scuipe lui în față. își dezgolește stâncile abisului ca pe niște măsele descărnate în gingii, ca apoi să le acopere din nou cu apă neagră, într-o cadență a groazei ce i se înfrățește cu pulsul din artere. Privește hipnotizat la valurile imense care se sparg la baza stâncii. Jerbele de spumă se ridică la zece metri deasupra capului. Valurile negre încep să se coaguleze acolo sus, ca niște coarne sau ca niște capete de bivoli, efemere, ce se destramă în miliarde de stropi fini, pulverizați de vântul dinspre larg, ce-i săgetează ochii până la retină. Dar unii cad de sus pe stânca șlefuită. Copitele bizonilor sunt negre și tari ca fierul și, când cad, stânca se sfărâmă în bucăți. Din ce în ce mai mulți. Și toți se năpustesc asupra lui: un val de trupuri ude, cu coame ascuțite și boturi din care se scurg bale. Masculul alfa, conducătorul turmei, își ține coamele în jos, țintuindu-1 cu ochii injectați. Strânge în pumn mânerul săbiei. A văzut asta de multe ori, în filme. *Când va sări asupra mea, eu o să fac o fentă și o să-l spintec. Pe urmă nu știu ce va mai fi, dar o să mori și tu.* Tăișul săbiei lucește în raza lunii, apoi se face roșu.

Teddy se ridică în capul oaselor, lac de transpirație. Se uită câteva clipe în jur, buimac, neînțelegând unde se află. Vrea să se culce la loc în așternut, dar ceva umed și lipicios îl face să arunce pătura din pat. Și atunci, cu ochii dilatați de groază, își vede mâinile însângerate. Sânge și

pe pat, cearceaful tot este mototolit și plin de sânge, de parcă o luptă crâncenă se petrecuse acolo, în timpul nopții. Sare din pat și, în penumbra dimineții boreale, zărește silueta lui Yvonne, în fotoliu, privindu-1 fix. Teddy se holbează la ea îndelung, încercând să înțeleagă ce se întâmplă. încet, timid, vălul i se ridică de pe minte și își amintește cum a luat avionul de pe Heathrow cu o zi înainte, dimineața, împreună cu Yvonne, cu destinația Great Bemera, Insulele Hebride. Nordul Scoției.

în seara dinaintea zborului a fost împreună cu Yvonne într-un pub din centrul Londrei. Se simțea hăituit, avea nevoie de puțină liniște. Vinul roșu și țigările de foi fumate în ambianța aceea vintage îl calmau. Yvonne, o prezență tonică. Avea o presantă nevoie de compania ei.

— Trebuie să merg la Callanish, i-a zis, știind de la bun început că va fi șocată. Simt că e ceva acolo care mă cheamă.

— De ce tocmai la Callanish? Uite, îți propun eu o locație mult mai apropiată. Te chem în apartament la mine, în noaptea asta. Ce spui? Vii?

Yvonne își aprinse o țigară și-și duse apoi la buze paharul cu Pinot Noir. Buzele ei de un roșu întunecat se fă- »

cură și mai întunecate, pletele ei negre lucirămătăsos pe umeri sub flash-urile globului de sticlă care se rotea lent în tavan.

Era plăcut în cafenea. Era de-a dreptul intim, o atmosferă romantică, ce amintea de vremurile în care oamenii se deplasau pe stradă în limuzine elegante. Instrumentistul talentat interpreta la o chitară electrică, în surdină, balade rock din secolul trecut, iar puținii consumatori dis-

cutau în șoaptă, cu capetele apropiate. La masa de vizavi, un individ cu ochelari cu rame groase era adâncit în lectura unui ziar. Chitaristul s-a apropiat la un moment dat de masa lui Teddy și l-a privit cu o expresie de curiozitate nedisimulată.

Teddy și-a plecat ochii, jenat.

— Yvonne, vorbesc serios. Mă simt foarte rău. Am coșmaruri. Sunt nedormit. Si boul ăla de Aladin, care s-a dat din nou la mine azi... I-am spus la plesneală că plec în Spania. Nu știu... cred că îmi pierd mințile.

— Ascultă la mine, lichea ce ești! Știi cine sunt eu?

Teddy își mută privirile din tavanul decorat cu lambriu de cireș către Yvonne, ale cărei buze de culoarea siropului de zmeură eliberau elegant un norișor albăstrui de fum de țigară. Credea că știe o mulțime de lucruri despre ea, totuși, nu de ajuns ca s-o cunoască.

— Tu ești Yvonne, cea mai gingașă blondă de la Oxford!

Yvonne își trecu degetele prin păr și își clătină capul pe spate. Pletele negre i se răsfirară pe umeri ca o bătaie de aripă. Nu mai era demultișor fetița cu codițe, prințesa mamei și a tatei. De fapt, privind-o, părea cu neputință ca ea să fi fost vreodată o fetiță mică și plăpândă. îi făcea plăcere, cu toate astea, să povestească, uneori, cu autoironie, de perioada aceea din viața ei.

—Așa e, ai dreptate, ți-am ascuns asta până acum. Mie mi se spune căpitanul, *el capita,* așa să știi. Acum, ochii și urechile la mine. Ai ascultat tu muzică de operă vreodată? Sigur că da, măcar Traviata sau Othello. Cum ai caracteriza-o?

— Habar n-am. Țipete și urlete.

— Ești moron. Opera e muzică lirică, înregistrează asta. Știi ce înseamnă liric?

— Aăăă... sentimente?

— Bravo! specific, spre a nu face confuzii: ură, furie, ceartă, împăcare, tristețe, deznădejde, trădare și iertare, toate ingredientele astea în proporții aproximativ egale, mixate la turatie maximă. E normal? Nu-i normal! Si atunci, te întreb: cum să nu urle tenorii și să nu țipe bietele soprane, când li se pun sub nas librete așa de încărcate cu pasiuni?

— Acum mi-e totul clar. Ce bine știi tu să explici. Deci, de-aia!

— Da, de-aia! Ei se exprimă! își dau drumul liber la ceea ce au pe suflet. Așa să faci și tu. De ce taci și te frămânți în ascuns? Urlă aici cât poți de tare, să te audă și tipul ăsta care se holbează într-una la tine: mă urăsc! sunt un vierme de om!

Mintea lui Teddy plutea deja pe norișorii pufoși cirro- cumulus ai vaporilor de alcool. Prinse curaj. Se gândi că, acolo, în stratosferă, unde era el, oricât s-ar fi dat peste cap, n-avea cum să se lovească de colțul mesei. Și orice s-ar fi întâmplat, Yvonne ar fi avut grijă de el. Yvonne, vulcanică și temperamentală, fără ea ar fi fost deja mort de o sută de ori până acum. Nici nu era nevoie să iasă afară din campus. Murea, pur și simplu, căzând într-o bună zi pe fereastră. S-ar fi împiedicat în cordonul halatului de baie galben, atârnând în urma lui, și ar fi căzut cu capul în jos pe fereastra internatului, de la douăzeci de metri. L-ar fi văzut băieții din Epsilon-Gama-Beta plonjând cu

capul în jos, zdrobindu-se în pietrișul aleii. Firicelul de sânge prelins din gura deschisă i-ar fi fost absorbit rapid în nisip.

— Ar fi bine să pot s-o fac, dar vezi, necazul cu mine e altul, și tu știi prea bine asta: sunt introvertit. Și melancolic.

— N-are a face. Te naști cu un temperament slab, dar îți poți educa un caracter puternic. Explică-mi și mie chestia asta cu Scotia. Ce ti-a venit?

Teddy era pe punctul de a o face. își căuta numai cuvintele.

— Cât de tare trebuie să urlu? E doar o presimțire. Am această presimțire, că mă voi elibera, mă voi liniști, ia-o cum vrei, dacă m-aș duce acolo. E ceva irațional, recunosc. Nici eu nu înțeleg de ce. Dar trebuie să plătesc tribut zonei crepusculare din mine, altfel îmi voi pierde, încet, dar sigur, mințile.

Se ridică în picioare, trase aer în piept și strigă din toate puterile:

— Trebuie să merg la Callanish! Mâine o să mor dacă nu mă duc la Callanish! Lăsati-mă să mă duc la Callanish!

»

Chitaristul își întrerupse balada, doi-trei clienți se ridicară precipitat, lăsară bacșișul pe masă și părăsiră localul. Yvonne strivi mucul țigării în scrumieră și, scoțându-și din poșetă oglinjoara, își examină starea rujului, țuguin- du-și buzele. Cinci minute după aceea, achitară consumația, se ridicară de la masă și ieșiră cu mâinile în buzunare, cu privirile în tavan, mimând un fluierat discret din buze.

în ultimul metrou de la ora 1 noaptea, doi tineri stăteau în picioare, îmbrățișați, legănându-se în balansul vagonului. Fata avea plete negre ca tăciunele și o pălărie cu boruri late, neagră și ea. Băiatul era tuns asimetric, cu o meșă rebelă acoperindu-i fruntea. Pe peron, un singur călător refuză în ultimul moment să se urce în vagon.

în noaptea aceea au împachetat în grabă strictul necesar. A doua zi dimineața au luat avionul spre Glasgow. Pe la orele amiezii s-au urcat într-un ferry care i-a transportat până în punctul cel mai estic al Hebridelor, cătunul Stornoway. Traversarea strâmtorii a durat vreme de șase ore. Tocmai la timp pentru a prinde, la ora 8 seara, ultima cursă către Callanish, de partea cealaltă a insulei, către Atlantic. Pe la ora unsprezece au lăsat în partea stângă a șoselei o constelație de lumini care făceau din noapte zi, pe malurile lacului Loch na Gainmhich. La ora unu noaptea au bătut la ușa pensiunii. Proprietarul le-a deschis, frecându-și ochii. Vântul șfichiuia stropi sărați de spumă din oceanul care se auzea vuind la câteva zeci de metri depărtare, în întuneric.

Și-au aruncat bagajele într-un colț al camerei și s-au culcat așa, îmbrăcați în pantaloni și hanorace, frânți de oboseală. Teddy a căzut îndată într-un somn de plumb, adânc, din care s-a smuls cu greutate abia spre dimineață. Coșmarul a fost atât de prezent, de viu, încât revenirea la realitate a fost ca un șoc electric. Unde se află? Ce caută aici?

— Ei, și-acuma spune-mi și mie, ce mare *piece of shit* ai găsit aici, care să merite deranjul să fac atâta drum prin

aer, pe apă și pe uscat, și să mai fiu și înjunghiată în piept de cel mai bun prieten, aș putea zice: de amantul meu, ca să zic așa? Trebuie să sun poliția sau o vei face tu, cu mâna ta, ca un cavaler ce ești?

Yvonne își ține mâna apăsată strâns pe sânul stâng, presând o rană, mai mult o zgârietură, care se oprise deja din sângerare. Este ora opt dimineața, în colțul camerei zac bagajele lor, iar pe fereastră se văd stâncile cenușii, spălate de ocean. Undeva, din vârful unui minaret, muezinul strigă prima chemare la rugăciunea de dinainte de răsăritul soarelui.

Carcassonne

La cei nici 25 de ani ai săi, Yvonne se poate lăuda că a străbătut întreg Bătrânul Continent, de la Atlantic și Me- diterana până la Baltica și Marea Neagră. Sunt aproape zece ani de când *a* fugit de acasă și încă i se pare că a stat prea mult pe lângă fustele maică-sii. De pe dealurile Car- cassonne-ului, unde a copilărit, hălăduind printre zidurile semețe ale fortărețelor cathare Montsegur și Puilau- rens, cât ținea vara de lungă, Yvonne își punea palma streașină la ochi și se uita în lungul văii ce traversează de la est la vest ducatul însorit al Occitaniei. Când vedea în zare norii de praf stârniți de tovarășii săi, își dădea drumul la vale pe coastele pârjolite de secetă și într-o jumătate de ceas era în mijlocul șoselei, călare pe motocicletă, aținându-le calea. între Montpellier și Toulouse, autos-

trada ocolește leneș înălțimile Languedoc-ului, urmând cota minimă de nivel, un drum aproape orizontal pe toată distanța celor două sute patru zed de kilometri. O distanță tocmai bună pentru a fi parcursă dus-întors, cu un plin de baterie, în maxim două ore.

Bandele de bikeri din zonă numărau maxim cincisprezece, hai, douăzeci de membri, dar se reuneau câte cinci sau șase astfel de grupuri într-o haită de aproape o sută de inși, când plecau într-o incursiune mai lungă, să zicem peste Pirinei. în formația asta, pe care ei o numeau „la gran banda", erau imbatabili în fața oricăror plutoane de grăniceri călare. De acolo mai era numai o azvârlitură de băț până la livezile de portocali și de smochini ale Cata- loniei, pe care le dijmuiau o dată pe an, la vremea culesului. Milițiile rurale nu aveau nici cea mai mică sansă în t *
fața lor. Se întorceau înapoi în Ducat prin Aragon, prin pasul Roncevaux, urmând exemplul paladinului Roland, care jefuia tot ce se putea pe drumul de întoarcere.

Nu de puține ori s-a întâmplat să-i prindă noaptea prin ținuturile împădurite ale comitatului Tam sau pe marginea lacurilor limpezi ale Heraultului. Așezau atunci tabăra lor, patru sau cinci corturi înghesuite în jurul vetrei, în spuza căreia coceau ciuperci și știuleți de porumb, rareori, când aveau noroc, vreun iepure de vizuină sau un hârciog. Petreceau până târziu în jurul focului, glumind și cântând la adăpostul streșinii copacilor, ascultând poveștile lui Monterey, care fusese în trecut până la Paris.

Yvonne a fost sufletul acestor escapade timp de cinci ani, până când, într-o bună zi, se hotărî că a sosit vremea

să lase curmalele și mandarinele în copaci și să plece unde o vedea cu ochii în lumea asta mare. Si-a luat rămas bun de la tovarăși („Și pe noi cui ne lași, *le nostre capita?"),* și-a încărcat rucsacul cu un rând de haine de schimb, a făcut plinul bateriei la stația lui Monterey și a luat-o spre răsărit. Șiruri-șiruri de epave ruginite se întindeau pe stânga și pe dreapta autostrăzii, cât vedeai cu ochii. Caroserii sfărâmate, cauciucuri zbârcite, geamuri sparte. Ultimul model de Renault Voltera, senzația anului 2048, de o vârstă cu ea, un combi aeroglisor, ieșit de pe banda de producție tocmai când războiul Eurosecesiunii devenise inevitabil, zăcea cu capota ridicată deasupra șasiului frânt. Tot ce putuse fi furat, se furase. Nici vorbă să mai găsești vreun modul fotovoltaic sau vreun acumulator, astea erau monedă forte.

Creditele de pe card („mamă, francii ăștia mai merg doar în Languedoc și în Savoia, vezi să-i schimbi la graniță în mărci, dar cel mai bine cumperi dolari sau sterline, merg peste tot") i-au permis să treacă în siguranță prin Padania și Veneto, cu un larg ocol prin centrul peninsulei italice, prin Toscana, special ca să viziteze cetatea lui Cosimo di Medici, Firenze. S-a fotografiat pe Ponte Vecchio, a văzut de la o distanță respectabilă cupola Catedralei Santa Maria del Fiore, aproape complet obturată de muntele de gunoaie din piață, de la baza căruia izvora un pârâiaș maro pestilențial care se vărsa în fluviul Arno, ceva mai la vale. I s-a spus că autostrada către Roma este blocată complet de gunoaie și de mașini abandonate, Roma însăși fiind deja în stare de putrefacție. S-a întors

așadar către nord, prin Padova, având în minte două variante: ori să traverseze Alpii, la nord, către Austria, Bavaria și Cehia, ori să intre în Balcani prin punctul Trieste. A lăsat Austria la urmă, pe considerentul că va merge pe o largă circumferință în jurul destrămatei Confederații, urmând să se întoarcă după aceea spre nord, când va ajunge la Marea Neagră.

Nu a mai ajuns însă până la mare. La București l-a întâlnit pe Teddy Moldoveanu, un șoarece de bibliotecă, un student tocilar. Nimic din preocupările și din înfățișarea băiatului nu ar fi putut, în mod normal, să-i stârnească interesul. Cu toate astea, un imbold inexplicabil și irezistibil a oprit-o pe Yvonne din peregrinările ei și a determinat-o să-1 aștepte pe Teddy să-și finalizeze primul an de studii. în anul următor, Teddy a primit o bursă de studii și amândoi s-au mutat la Oxford.

Callanish

Văzute de la nivelul solului, menhirele de la Callanish se profilează îndrăzneț în poienița dintre Loch Arasay și Loch Roag, închipuind un conclav de vrăjitoare. Văzute de sus, din elicopter sau din avion, îți dai seama că ele sunt aranjate, de fapt, pe o circumferință cu raza de 30 de metri, întretăiată de două diametre care se prelungesc cu încă vreo treizeci de metri mai departe, un fel de țintă de darts pentru extratereștri, cu un punct central. Peisajul plat din jur, șlefuit de vânturi și de ploi, presărat cu lacuri

și coline scunde, acoperite cu o iarbă aspră, stă mărturie pentru ultima glaciațiune Wurm, aceea care a făcut diferența dintre Homo Sapiens și omul de Neanderthal. De fapt, judecând după vântul care suflă și acum, pulverizând în aer ca un fdhn stropii de apă din mlaștini, ai zice că glaciațiunea nu s-a încheiat nici azi. Cu o mână ținân- du-și pălăria, să nu i-o zboare vântul, cu cealaltă prote- jându-și gâtul dezgolit, Yvonne merge în față pe cărarea care șerpuiește printre bălți și noroaie. în spatele ei, cu mâinile în buzunare și cu gluga pe cap, cu ochii aproape închiși, ca un somnambul, Teddy pășește mecanic pe urmele ei.

— îl mai iubești? zice el. Scuze, știu că e o întrebare tâmpită. Dar înțelegi ce vreau să spun.

— Ce-ai vrea să-ți spun acum: că, vai, n-a fost nimic între noi, totul a fost dat uitării? Adevărul e că nici măcar ura nu poate șterge dragostea. Amintirea ei rămâne, ca o rană.

Yvonne mereu ambiguă. Fluidă și nestatornică sau, cel puțin, așa o percepe el, cu mintea lui analitică, de matematician. E greu să înțelegi femeile.

— Deci, încă-1 mai iubești. Si cu toate astea, te-a tăiat.

Dimineața, dârdâind de frig sub sacii de dormit, au găsit ușa camerei întredeschisă, cu semne evidente că cineva spărsese zăvorul în timpul nopții. în clipa în care a văzut încuietoarea spartă, Teddy s-a simțit, paradoxal, eliberat, chiar mântuit. Așadar, nu-și pierduse întru totul mințile peste noapte, cel puțin nu încă. Acel „cineva" nu putea fi altul decât Aladin, care venise după ei până la capătul lumii ca să se răzbune.

— Sunt convinsă că n-a vrut să mă omoare.

„De ce e convinsă? Ce a făcut-o să spună asta?"

— Dar de unde și până unde ai scos-o că încă-1 mai iubesc? continuă Yvonne. Crezi că dacă-1 mai iubeam, aș mai fi venit aici cu tine?

Teddy nu mai răspunde. „Când cineva îți înfige cuțitul în piept și tu îi găsești circumstanțe, înseamnă că ești de pe altă planetă. Despre ce vorbim noi aici?"

— Cred c-a vrut să mă sperie, numai. Și a reușit. Ii stă în fire. E posesiv. N-a suportat că m-a pierdut.

Yvonne își petrece eșarfa încă o dată în jurul gâtului. Schimbă vorba.

— Ce speri să găsești acolo, la bolovanii ăia?

— Nu știu, niște răspunsuri.

Iarăși, discuția despre el îl face să se crispeze. Nu-i place asta.

— Răspunsuri? La ce?

Tace. Uneori, când mintea lui se ridică acolo, sus de tot, în nori, și contemplă oceanul infinit al numerelor, tot Universul îi apare deodată simplu și clar ca un ou de diamant ținut în palme. Totul, dar absolut totul este construit din cărămizile elementare pe care el le ține aici, în căușul palmei lui.

— Tu auzi voci?

Yvonne se întoarce și-l privește bănuitoare.

— Nu! Dar am un coșmar care se repetă când și când. In ultima vreme, foarte insistent. O turmă de animale cornute, initial am crezut că-s renii lui Mos Crăciun, adică așa mi se părea când eram mic...

— Tu visezi asta din grădiniță? Și nu te-ai dus la psihiatru până acum?

— Știi că nu sunt comunicativ. N-am spus la nimeni. Pe la doisprezece ani mi-a trecut, am crezut că am scăpat definitiv. De la o vreme, însă, mai precis de când am intrat la Oxford, au revenit și acum mi se pare că-s bivoli. Din ce în ce mai mari si mai răi. Din ăia cu blană, cum erau acum zece mii de ani. Mamuți. Ultima dată s-au repezit la mine și la un moment dat s-au aranjat într-un fel foarte curios, în față, în primul rând, chiar în fața mea, erau doi. Pe urmă, în al doilea rând, câte doi în spatele fiecăruia. Și tot așa. Patru, pe urmă opt, pe urmă n-am mai putut să număr. Formau două armate întrețesute, amestecate, dar se putea vedea până la infinit, la orizont, cum fiecare își trage obârșia din comandantul lui. »

Pășesc cu greutate, evitând să calce în apa rece ca gheața, sărind din piatră în piatră. „De ce îi povestește coșmarurile lui? E ca și cum și-ar smulge sufletul din piept în fața ei. Ceva foarte intim...". Niște păsărele negre, un fel de rândunele, zboară razant pe lângă ei, ciripind agresiv. Apoi, fără legătură:

— Dacă zici că Aladin te iubește, de ce s-a dat la mine? A vrut să mă sărute. De fapt, chiar a reușit. Extrem de scârbos.

— De tâmpit ce este. Ti-am spus că e posesiv. Vrea să te aibă. Vede în tine un rival si vrea să te violeze. Să te »

aducă în haremul lui, să fii al lui. Bun, am înțeles, visezi vaci și boi. Ce legătură au toate astea cu bolovanii de la Callanish? De ce nu la Stonehenge? Nu erau mai bune

alea de la Stonehenge? Eu zic că erau mai bune. Și mai aproape.

— Nu-s la fel. Cele de la Callanish sunt primele. Au o funcție primară, pe care cele de la Stonehenge au pierdut-o. In Hebride, cercul e tăiat de o cruce care vine din exterior. Crucea e simbolul aditivității. Cercul e spart, materia lui e în curs de aglutinare. E în curs de construcție. La Stonehenge, cercul deja cuprinde totul. E închis. Și pietrele formează litera PI. Semnul produsului. Pe mine mă cheamă aici, în Scoția. E ceva legat de Conjectură.

— Cine te cheamă? Tu auzi voci? Scuză-mă, mi se pare că te-am mai întrebat, dar vocea mea se pare că nu o auzi.

Teddy schimbă din nou subiectul. Nu-i place să vorbească despre sine.

— Cum l-ai cunoscut pe Aladin?

Yvonne răspunde fără ezitare. Aparent, rotițele din mintea ei sunt bine unse, spre deosebire de ale lui. Nu e complexată.

— La moschee. M-am costumat în bărbat. Am vrut să văd ce fac ei acolo. Cred că s-a prins că-s femeie. In sfârșit, mă mișcăm nesigur, se cunoștea că nu-s de-a lor. Mi-a făcut semn să vin după el. Când am ieșit, m-a amenințat cu cutitul, că dacă n-o fac cu el, mă taie.

— Stupid. Și tu, bineînțeles c-ai pus-o. La început, de frică, dar după aia ai mai stat o dată, de plăcere.

—Nu e nevoie să fii porc. Eu, cel puțin, nu stau de vorbă cu vacile.

— Cred c-a fost destul de neplăcut. Faptul că ținea cuțitul în mâna dreaptă, vreau să zic. Sau îl ținea între dinți?

Imaginea asta îl face și pe el să se revolte în sinea lui. Yvonne grăbește pasul și se distanțează de Teddy vreo zece pași.

— Cum crezi c-a dat de noi? se vede Teddy nevoit să strige.

— Tu n-ai observat că era lângă masa noastră alaltăieri noapte, în pub? Normal că a auzit că venim la Callanish, doar ai fost prevăzător și ai informat pe toată lumea. Tare.

Yvonne strigă fără să se întoarcă, iar cuvintele ei sunt purtate de vânt peste bălți.

— O fi luat un avion charter direct până aici. E descurcăreț. A venit înaintea noastră. A văzut rezervarea la pensiune în laptopul tău, că ți-a spart și parola.

— Ok, dar tot nu înțeleg. De ce a venit până aici?

Yvonne se oprește din mers și rămâne imobilă, privind înainte către monumentul ce se profilează dincolo de lac, până ce Teddy o ajunge din urmă. Abia atunci se întoarce și, cu o undă de reproș, ca și cum ar fi spus „încetează cu copilăriile, nu te mai alinta atât, știu că ești un geniu neînțeles, dar fii mai rezonabil", zice:

— Tu ești ăla care stai de vorbă cu boii si cu vacile, care » » ·

mă scoli la șase dimineața, mă sui în avion, pe urmă în feribot, pe urmă în taxi și mă aduci la unu noaptea unde și-a înțărcat Talpa Iadului plozii și tot tu te întrebi de ce a venit și sirianul? Normal că a venit după noi să ne despartă. Din gelozie.

Teddy se vede nevoit să coboare din norii lui cirrus aici, pe pământ, dar fără plăcere. In fața lor, umbrele megali- tilor din axa nord-sud cad una în urma celeilalte, semn

că este ora amiezii. Niciun nor nu pătează albastrul cerului. O liniște deplină se instaurează când cei doi pătrund în interiorul cercului de pietre alungite, înfipte vertical în pământ.

Minutele trec. Imperceptibil, umbrele se deplasează milimetru cu milimetru către est. Umbrele se intersectează cu pietrele verticale, se răsfrâng și se bifurcă, producând un model filigranat. Tot spațiul interior al cercului este prins acum într-o plasă de umbre și reflexii. Teddy și Yvonne se află în câmpul acestei uriașe pânze de păianjen și nu observă bărbatul cu cagulă, îmbrăcat complet în negru, având în mână un pumnal a cărui lamă fosforescentă sclipește în lumina crepusculară, care îi așteaptă la adăpostul menhirului central.

Teddy se îndoaie de la mijloc, apoi îngenunchează și se așează pe pământul tare. Pământul este acoperit cu un covor de iarbă mătăsoasă. Rupe câteva fire și le duce la nas, iarba miroase frumos. în iarbă sunt stropi de rouă care umezesc buzele.

— Yvonne, iartă-mă că am ales această spectaculoasă scenografie pentru ceea ce am să-ți spun, dar așa e felul meu de a fi. Eu am o fire... mi-ar plăcea să cred că am o fire poetică, dar de fapt nu e decât dezechilibrată. Nu am simțul măsurii. Uneori am reacții disproporționate, aberante. Uite, vezi, mă cunosc cine sunt.

Nu știu cum să încep... Uite, eu am... eu am rezolvat de curând Conjectura lui Goldbach. Nu știu ce înseamnă asta pentru tine, reluă Teddy cu însuflețire, încercând să descifreze reacțiile de pe chipul Yvonnei. Probabil că nimic,

dar pentru mine este echivalentul Teoriei Relativității a lui Einstein. îți explic așa, la modul intuitiv, școlărește, ca să înțelegi. Numerele prime sunt de genul masculin și de genul feminin. Principiul sexualității este universal în natură. Se aplică nu numai la ființe, ci și la lucruri. Și mai ales la *monade.* Numerele prime sunt *monade.* Un număr prim masculin și cu un număr prim feminin nasc un alt număr. Orice număr are, așadar, doi părinți. Ca și la oameni. Articolul meu a fost publicat în *Acta Mathematica* în urmă cu șase luni, dar șocul a fost atât de mare încât reacțiile din lumea științifică abia acum încep să apară.

Yvonne îl privește cu un amestec de admirație și de prudență. Sunt câteva lucruri pe care nu le-ar înghiți așa, nemestecate.

— Dar, Teddy, spuneai că trebuie trei numere prime, nu două!

— Două sunt de ajuns. Toate numerele cu soț se nasc din suma a doar două numere prime, iar orice număr fără soț mai mare decât cinci se naște adăugând cifra trei unui număr cu soț. Trei este bun numai ca să facă numere impare. Trei este un trântor, ca la stup. Menhirele sunt numere. Se așează în șiruri infinite până dincolo de orizont. Și fiecare poartă un număr scris în matricea lui. Și oamenii au numere. Si atomii, si electronii, si cuantele de lumină, tot ce se află în Universul acesta pulsatoriu și aparent nesfârșit este format din numere prime.

Teddy se oprește o clipă. Soarele se află în spatele monolitului care indică vestul, iar umbra acesteia trasează o linie dreaptă care trece prin centrul cercului unde se îm-

bina perfect cu umbra menhirului central, care, la rândul ei, se oprește fix la baza stâncii de la est. Așezată cu capul sprijinit în cot, astfel încât ochii să-i fie protejați de umbra aceea diametrală, Yvonne îl privește fascinată. Este unul din acele momente magice de exaltare pe care Teddy i le oferă, uneori, când acesta pare transportat cu totul în alte sfere. Pare un profet de dincolo de vremuri, un druid cu ochi scânteietori care vorbește despre fatalitatea vieții, a iubirii si a mortii. * *

— Un lucru extraordinar rezultă de aici. Ce sunt numerele, în esența lor? Idei, gânduri, abstracțiuni. Concepte. Numerele nu există în realitate, nu au corporalitate și nici energie. Nu au masă. Nu poți spune: numărul 1000 este aici, numărul 1000000 este dincolo. Nu știu dacă poți să mă urmărești... Suntem în luna august, iar la Callanish, care se află la aproximativ șaizeci de grade latitudine nordică, soarele apune pe la ora zece. Acum e ora șase seara. Vezi, continuă el, asta e cea mai tulburătoare consecință a teoriei mele: dacă orice se află sub soare are un cifru secret, o combinație de numere prime, atunci e posibil ca, introducând cifrul respectiv în lacătul care trebuie, să deschizi o ușă secretă către acel lucru.

— Nu sunt sigură că am înțeles la ce te referi, zice Yvonne. Adică, vrei să spui că poți fabrica acel lucru din nimic, dacă îi cunoști cheia?

Luna plină se ivește printre menhirele VII și VIII. Cei doi aștri își dau sărutul peste gard, imaginea asta îi vine în minte lui Teddy, văzând discurile soarelui și al lunii cum se preling aproape vertical printre siluetele întune-

cate ce străjuiesc aria sacră din interiorul cercului. Da, ideea la care s-a gândit Yvonne i-a trecut și lui prin cap. Pe Taranis, zeul celtic al fulgerelor, da, oricărui scientist care nu-și disprețuiește meseria, ar trebui să i se aprindă beculetul ăsta în minte.

J

— Nu, nu am zis că poți să fabrici ceva din nimic, am zis că poți să deschizi o cale secretă spre acel ceva. Din combinația precis cuantificată în numere prime a materiei, energiei și gândurilor, poți aduce la existență orice lucru dorești. Deci, prin transformare, prin metamorfoză cuantică, dar cu un ingredient special: gândul, energia spirituală. Asta e noutatea fundamentală a descoperirii mele. Teoria mea unifică, pentru prima dată în istoria cunoașterii omenești, materia cu spiritul. Asta este ultima teorie a Unificării Forțelor, dar nu așa cum a gândit-o Einstein, ci mult mai general. Teoria mea merge mult mai departe... până la Creația Lumii. Așa cum trei și cu doi fac cinci, să zicem, tot așa un cal și o bicicletă pot să producă... ce vrei tu... o navă cosmică. Ziua când acest lucru va fi posibil nu e chiar așa departe. Acum pare de domeniul SF-ului, dar când un lucru este demonstrat că se poate face, va veni cineva, cândva, și îl va face. Eu nu mă îndoiesc nicio clipă de asta. Trebuie numai să realizezi combinația potrivită de materie și energie, exprimată în numere prime. La care să adaugi gândul, voința. Gândul, sau cuvântul, cum vrei să-i spui, este tiparul, matricea care va coagula atomii de materie în jurul său.

Se ridică de jos. își scutură pantalonii cu palma și continuă:

— Spune, ți-ar fi trecut prin minte cu un an în urmă că în toamna asta vei zbura în lună? Vezi? Nici mie. Ce-ai zice de o excursie cu land-roverul prin craterul Bailly? Transportul, masa și cazarea, all inclusive. Totul cadou. Tace câteva secunde, privind fix în ochii Yvonnei, urmărind efectul cuvintelor sale asupra ei. S-ar putea să fim vecini de cușetă cu regentul din Bahraim, cu președintele Consiliului de Administrație al EuroBank si, dacă nu se contramandează între timp, și cu prințul Andrew al Marii Britanii. Am biletele în buzunar. Excursia mi-a fost oferită ca premiu de Academie, ca răsplată pentru descoperirea Efectului Metamorphis. Plecarea, peste zece zile, de pe selenodromul de la Lochganvich. Am trecut pe lângă el în noaptea trecută, dacă ai observat. Luminile alea multe.

Soarele apune în spatele colinelor domoale. Linia ușor ondulată a orizontului aruncă reflexe mov de-a lungul conturului, o priveliște unică, celebră, asemănată cu o femeie cu forme voluptuoase dormind cu capul pe o pernă - Mama Pământului. Yvonne se ridică de jos și își îndreaptă și ea ochii către zare, urmărind direcția spre care privește bărbatul. Uimirea care se citește în ochii ei este cel mai mare dar la care putuse spera Teddy vreodată.

— Ascultă, mincinos cosmic ce-mi ești, deci de-aia m-ai adus aici, în Great Bemera? Că stai, să vezi, că bivolii mă atacă, renii mă împung, halucinații, premoniții! Aiurea, numai vrăjeli! Yvonne îl înlănțuie tandru cu brațele și îl strânge la pieptul ei. Și nici măcar nu m-am pregătit, să-mi fac bagajele. Măcar o periuță de dinți. Dar presupun că au ei totul acolo, în selenoport.

Cei doi se întorc, în lumina blândă a îndelungatului amurg boreal, către pensiune, de data asta păşind alături, sărind peste pietre ţinându-se de mână. In urma lor, un bărbat corpolent, cu o stufoasă barbă albă ce i se revarsă generos pe piept, îmbrăcat complet în roşu, cu o glugă împlănită pe cap, îi urmăreşte, din spatele menhirului sudic, cum se îndepărtează. Când cei doi dispar după prima colină care mărgineşte apele lacului Loch Roag, bărbatul în roşu îşi trage gluga jos şi îşi şterge transpiraţia de pe faţă, cu mâneca largă a hanoracului cu manşete albe, de blană, şi se urcă în sania la care sunt înhămaţi doisprezece reni. Acele fosforescente de pe cadranul ceasului său indică ora douăzeci şi trei. Peste podişurile nordice se face întuneric deplin.

Lecția de muzică

Primul meu profesor de muzică din școala generală a fost domnul P. îl simpatizam pe domnul profesor, pentru că era foarte prietenos cu mine și chiar îmi zâmbea cu îngăduință când mă asculta solfegiind gama Do major - ceea ce pentru mine era un mister, deoarece eram cu desăvârșire afon. Cântam toate notele cu trei semitonuri pe lângă. Ulterior, când m-am făcut mare, m-am întâlnit ocazional cu el; profesorul devenise dirijorul celebru al unei orchestre simfonice care făcea turnee în toată Europa. Și acum, când mă întâlnesc cu el pe stradă, îmi zâmbește la fel de prietenos, și tot nu înțeleg de ce...

Mie chiar îmi pare sincer rău că nu m-am integrat în cor pe când eram în școala generală. Mai târziu, când am vrut să cânt din gură la strană, la biserica din sat, a fost cu neputință: pe lângă faptul că suna oribil, mai contractam și o faringită severă ce mă ținuia o săptămână la pat, cu febră. Pe profesorul P. l-am mai întâlnit după aceea la sectorul de nudiști, la nămol, la Techirghiol, și i-am zis și cu ocazia respectivă ce mult regret că n-am putut învăța să cânt. Mi-a răspuns că nu-i deloc timpul pierdut și că sunt binevenit oricând la el, să-mi predea lecții de canto.

Mă ungeam cu nămol pe mâini și pe picioare, stăteam câteva minute până mi se făcea prea cald și apoi intram în apa aceea mizerabilă, pășind cu scârbă pe fundul cleios al lacului, până ce îmi ajungea apa sub bărbie. Niște ră- cușori ciudați, roșii, se zbenguiau în jurul meu și aveam impresia că vor să mă ciupească de părțile moi îndată ce zăboveam mai mult într-un loc.

— N-ar trebui să intri în apă așa de repede, zicea domnul Profesor. La intrare e afișat un regulament, trebuie stat treizeci de minute minim cu nămolul pe corp înainte de a intra în apă. încă ceva de care trebuie ținut cont: între orele unsprezece și paisprezece, scăldatul este strict interzis.

— Ei, și ăștia, cu regulamentele lor, i-am răspuns, exagerează doar ca să-și justifice și ei un salariu!

— Nu-i așa, mi-a dat îndată replica Domnul Profesor, cu o umbră de iritare în glas. Ce s-ar întâmpla dacă deodată nu s-ar mai respecta regulamentele? Nu cred că suntem noi în măsură să le judecăm! Cine le-a pus acolo, a știut el de ce le-a pus. în viață e ca și la cor: fiecare individ trebuie să asculte de indicațiile unui Dirijor, altfel se strică armonia Universului. Pe chip îi înflori îndată un zâmbet și mă privi cu simpatie. Sper că m-ai înțeles ce vreau să spun!

— Apropo de cor, știți ce rău îmi pare că n-am insistat mai mult cu muzica la scoală? Acum as vrea eu să cânt, dar nu mai pot. Nu am voce și nici ureche muzicală.

— Se poate remedia, dragă Andrei. Treci din toamnă pe la mine, îți trebuie numai câteva ore de îndrumare de

specialitate, și vei putea după aceea să cânți tot ce îți place. Să vii negreșit, te aștept!

Am neglijat, însă, preocupările muzicale, din cauza valurilor zbuciumate ale vieții, până în ziua aceea în care am găsit la supermarket un pian electronic la ofertă specială, care mi s-a părut că ar da foarte interesant la mine în living, între șemineu și plasma tv. Am căutat pe internet referințe și user-review-uri despre marca cu pricina, o marcă franțuzească. Lăsând la o parte că era made in China, ca și televizorul, mașina de spălat vase și combina frigorifică, pe care le am de mulți ani și care nu m-au dezamăgit până acum, comentariile erau destul de elogioase pentru un pian așa de ieftin, practic la jumătate de preț fata de o marcă consacrată, și acela tot made in China, bineînțeles. E drept, cineva se plângea că i s-a ars siguranța în primele 10 ore de folosire. L-am adus acasă și l-am asamblat cu mâna mea, folosind un patent, o tubulară de 10 și un imbus de 5. După aceea, am descărcat partituri de muzică pentru pian de pe internet, între altele, desigur, Fiir Elise și O, Tannen Baum, și am început să învăț notele muzicale, solfegiile și gamele.

Deși degetele mele nu mai sunt la fel de agile ca în clasa a cincea, pe vremea când împleteam, la ora de lucru manual, ștergătoare de picioare din frunze de cocean, tot am reușit să interpretez prima pagină din Fiir Elise în fața invitărilor de Crăciun, asta însemnând vreo șapte portative cu ambele mâini, și stânga și dreapta simultan (a se nota faptul că majoritatea persoanelor care s-au apropiat de pian, cu aerul că știu să cânte, au făcut doar primul

portativ din Fiir Elise, cu un singur deget, mijlociul de la mâna dreaptă).

In condițiile astea, când l-am revăzut pe profesorul Pe- trache la magazinul de bricolaj (tocmai îmi luasem un copăcel tuia în cărucior și mă apropiam de casa de marcat) i-am spus:

— Domnule profesor, mă chinuie rău talentul muzical, încearcă să ajungă la suprafață și nu poate. Am învățat notele muzicale, mi-am descărcat o aplicație pe smartphone care îmi dă nota La și m-am înregistrat cântând gama Do Major din gură. Trebuie să vă spun că îmi vine să arunc telefonul cât colo: toate sunetele care îmi ies din gură sunt decalate cu o terță mică mai jos decât portativul. Nu mă pot pune la unison cu niciun instrument muzical.

— Dragă Andrei, mi-a răspuns domnul profesor, îmi amintesc de deficiența ta de auz muzical, pe care o manifestai încă de pe băncile școlii. Nu trebuie să-ți faci griji, dacă vii la mine acasă, o să te fac să scoți sunetele cu o terță majoră mai sus. Te aștept cu mare drag.

— Terță minoră, domnule profesor.

— Majoră, aproape că s-a răstit la mine profesorul, cu un rictus pe chip, știu eu mai bine cum este!

Nu după multe zile de la această întâlnire, iată-mă intrând în holul destul de lung și întunecos al profesorului Petrache, în capătul căruia se zărește o luminiță. Este o lumânare feng-shui, din care se răspândește un fuior de fum albăstrui cu arome de santal. Pe o latură a camerei se află un acvariu foarte mare, iluminat cu un spot, în care

plutește un singur pește imens, un fel de crap. Felurite instrumente muzicale sunt expuse pe pereți sau zac aruncate într-o dezordine studiată primprejur.

— Păstrăv somonizat, zice profesorul râzând, văzând că mă uit la pește. Mie îmi place să-i zic păstrăv sodomi- zat. îți place peștele?

— Da, păstrăvul sodo... somonizat e un pește cu came roșie și icre negre. Chiar îmi place.

— Perfect, o să-1 gătim. Icre nu cred că are, că e băiat.

— Domnule profesor, lăsați vă rog peștele în pace, haideți să revenim la chinta mică. Ah, adică la terta mare.

Profesorul își leapădă sacoul pe speteaza unui scaun și întoarce către mine o față zâmbitoare, aproape mieroasă. încerc să mă relaxez.

— Deci, cum era? Scoți sunetele mai sus sau mai jos decât pianul? Dacă sunt mai sus, trebuie să-ți dau palme în creștetul capului.

— Mai jos, domnule Petrache, mai jos cu trei semitonuri, zic, apreciind gluma.

— în cazul ăsta, remediul sunt palmele la fund. Nu te speria, am mănuși albe de dirijor.

Petrache așează taburetul în fața pianului, reglându-i meticulos înălțimea, dându-1 mai în față și mai în spate de câteva ori, până ce i se pare că se află la distanța potrivită, apoi îmi zice:

— Șezi. Nu, nu la pian, ci pe canapea.

Profesorul își trosnește degetele de la mâini, parcurge apoi toată claviatura de la stânga la dreapta pe gamele acromatice, ridicând și așezând cu grație mâinile, alternativ, una în fata celeilalte. • ♦

— Repetă după mine nota asta. Petrache execută un La major dintr-un arpegiu de patru clape: la, do, mi, la. Ceea ce iese din gura mea nu suportă însă hârtia ca să descriu. Fața domnului profesor se lungește, în timp ce-și acoperă gura cu degetele înmănușate de la mâna dreaptă. Aproape că aud exclamația de uimire amestecată cu milă: ttttt!

— Da, e grav. E mai grav decât am bănuit. Dimineața, când te scoli, faci zece minute de gimnastică de înviorare?

— Da, cu regularitate, m-am obișnuit din copilărie. Rotații de gât, de mâini, flexiuni de trunchi...

— Sunt bune si astea, dar nu e suficient. Faci si flotări? > ' »

Nu prea mă împac cu flotările, îmi provoacă amețeală. Cred că am ceva probleme cu tensiunea, mi-a zis o dată un doctor.

— Nu, flotări nu fac. Dar ridic o halteră. De ce? Nu e bine?

Eram sigur că greșesc undeva. Domnul profesor dezaprobă vehement.

— Nu e bine. Haltera dezvoltă mușchii deltoizi si stemo- 1 »

cleido-mastoidieni, în timp ce noi, cei care suntem dedicați cântatului din gură, avem nevoie de pectorali puternici. Intinde-te pe canapea. Nu, nu așa, ci cu fața în jos.

M-am conformat. Profesorul se ridică și se îndreaptă spre mine. în trecere, se oprește o clipă în dreptul acva- riului și tachinează peștele, ciocănind ușor în geam. Păstrăvul se întoarce subit cu spatele la el și purcede a-și flutura ostentativ coada într-un ritm frenetic. Chipul profesorului ia instantaneu o mină crispată și murmură printre dinți:

— Intr-o zi tot o să te prăjesc eu! Nu te pune tu cu mine! Cu fundul în sus, aproape că țipă, după aceea, către mine. Ia să vedem ce putem face... zice, cu o nuanță de preocupare îngrijorată în voce. Cântă după mine: do, mi, sol, do!

— Do, mi, sol, do! cânt eu arpegiul, mai mult îl șoptesc, cu voce tremurată, gâtuită de rușine și emoție. Știu că nu e prea bine, dar nu trebuie să vă supărări.

— Fals! Fals! profesorul îmi dădu două palme peste fund: jap! jap! Surpriza loviturilor mă face să tresar. îmi reprim sentimentul natural de rușine și revoltă gândin- du-mă că trebuie să dau dovadă de multă voință și răbdare pentru a face vreun progres. încă o dată, mi se ordonă, de data asta cu o nuanță autoritară în glas: do, mi, sol, do!

— Do, mi, sol, do!

— Fals! Fals! Fals! Petrache aproape că urlă. începe să-mi care palme cu nemiluita la fund. Jap, jap, jap, jap...

Am sentimentul că profesorul chiar e afectat mai mult decât merită de incapacitatea mea. Poate că e cazul să în- trerupem aici ședința.

— Domnule profesor, lăsați, renunț, vin altădată.

— Fals, fals, deja mă ustură palmele, zice Petrache cu înverșunare, o să folosesc cu tine bagheta de dirijor, așa ceva n-am mai întâlnit. Acum ori niciodată. Descendent: do, sol, mi, do.

— Do, sol, mi, do, îngaim. E mult mai greu așa, de sus în jos. Până și mie îmi sună jenant în ureche.

— Dă-ți jos pantalonii, trebuie luate măsuri radicale cu tine. La fundul gol, ca la injecție.

— Domnule, să încetăm, nu mai vreau să cânt! încerc să mă întorc cu fața în sus și să mă ridic de pe pat, dar Pe-

trache mă țintuiește, apăsându-și toată greutatea pe omoplații mei. Penibilul situației mi se pare deja urcat la cote monstruoase, dar sunt tentat să rabd totul până la sfârșit pentru a avea ce povesti după aceea prietenilor, la o bere.

— Canalie, crezi că nu știu că tu îți bați joc de arta muzicală, că te doare în cot de Rachmaninov și de Shostakovich și de Pederawski? Aăăă... Paderewski? Ești mai penibil decât Sandu, și Sandu nu-i decât un pește surd și mut. Și tot o să-1 trag în țeapă. Chiloții, și chiloții, te rog, zice, tră- gându-mi în jos pantalonii de pe mine. Nu vă puneți voi cu mine, eu sunt profesorul Petrache! zice Petrache, cu degetul arătător al mâinii stângi ridicat în sus, ca și când l-ar fi arătat pe Petrache sus pe firmament, în timp ce cu dreapta vântura către mine o baghetă de dirijor, întocmai ca un spadasin.

In clipa următoare simt pe buci usturimea loviturii. Mă ridic dintr-o săritură și mă reped spre ușă, ținându-mi cu o mână chiloții și blugii căzuți în vine, când profesorul îmi aplică o piedică. Mă dezechilibrez și cad cu capul până la urechi între corzile unui instrument asemănător cu un pian, dar mai mic, care scoate un zăngănit lugubru și dez- organizat.

— Clavecinul meu! Clavecinul meu, era bine temperat! țipă Petrache. Ce-ai făcut cu el?! Apucă în grabă un instrument de suflat subțire și prelung și începe să mă croiască peste spinare.

— Tine, ia de aici flautul meu, e fermecat! Na! Na! Mai vrei muzică?!

— Nu, nu, iertați-mă, vă rog, n-o să mai îndrăznesc.

Profesorul, cu siguranță este drogat, mă întreb dacă nu cumva fumul acelei lumânări are ceva în el. Dar nu, trebuie să fie vorba de altă explicație, căci față de mine, care am respirat același aer, fumul nu pare să aibă niciun efect până acum.

— Știi cine sunt eu?! Eu am dirijat filarmonicile din Schbenbrunn și din Bruckenthall și din Sardanapal și As- surbanipal!! Petrache își trece degetele răschirate prin coama leonina și privește în tavan. A cărei țări e capitala Sardanapal? Ia să te văd, știi?

— Nu știu, iertati-mă, înălțimea voastră!

— A Sardaneliei! Dacă nu știi nici un lucru asa elemen- 1 K
tar, ce să mai zic de alte cunoștințe, cum ar fi: care sunt cele patru picioare dorice ale ritmului corintic, și ce înseamnă ison, oligon, epistrof?

— Nu știu, iertați, stăpâne!

— Dar „a cappela", „ad libitum" sau „impromptu"?

— Iertare, luminăția vostră, e prea dificil...

— O să-ți bag eu în cap învățătura, fie că vrei, fie că nu vrei. Arpegiile conduc la aritmetică și aritmetica la filologie și filologia la crimă! Totul este armonie în univers! Totul este pământ, aer, apă și foc! Apă și Foc! Apă! Foc! Do, mi, sol, do! Mă ia de păr și mă trage până la buza ac- variului și încearcă, în ciuda opoziției mele din ce în ce mai anemice, să mă bage cu capul în apă. Cu o ultimă sforțare, mă agăț de gâtul subțire al unui instrument mare si lucios, din lemn lăcuit, care, în ciuda dimensiunilor apreciabile, mi s-a părut a fi extrem de ușor în mâinile mele.

Instrumentul acela trebuie să fi fost ori un violoncel ori un contrabas, ori altceva în genul ăsta, deoarece, în clipa în care l-am pocnit cu el în cap pe profesor, cele patru corzi tensionate de oțel au sărit șfichiuind din șuruburile lor și au brăzdat aerul în toate direcțiile, ca niște tentacule. Petrache prinde una dintre ele cu ambele mâini și, cu o mișcare fulgerătoare de învăluire, mi-o înfășoară în jurul gâtului, chiar peste mărul lui Adam, ceea ce îmi provoacă un acces puternic de tuse. Obturarea căilor respiratorii mă împiedică însă să tușesc și încep să dau haotic din mâini, în încercarea de a mă elibera. Simt, în clipa aceea, un fel de arsură de jur-împrejurul gâtului, probabil cablul dur și subțire îmi taie pielea, căci văd stropii de sânge cum picură în acvariu, unde se lățesc, colorând apa în roșu închis, ca o cerneală de sepie. Peștele începe să se agite cu frenezie, face salturi din ce în ce mai înalte în exteriorul bazinului, plescăind și împroșcând cu apă peste tot în jur, peste mandoline, cinele, conga, bongo, tromboane și saxofoane și peste ce se mai află prin încăpere, pe stative, pe pereți și pe jos, în cutii.

— Mi-i-i... so-o-ol... do-o-o, bolborosește Petrache într-un acces final de demență, de fapt astea simt ultimele sunete pe care le mai pot percepe înainte de a mi se lăsa întunericul deplin peste conștiință. Zăresc ochii sticloși ai peștelui și gura lui larg deschisă rânjind sardonic către mine, sau poate că doar mi se pare, poate că nu peștele, ci profesorul e cel care rânjește, în clipa în care coarda subțire și lucioasă alunecă dintre degetele lui mânjite de sânge, care par retezate, sau doar sfârtecate până la mijlocul osu-

lui ce se întrevede alb, iar eu mă prăbușesc moale ca o cârpă, cu fruntea pe masă și limba umflată și întoarsă înapoi, spre epiglotă.

Cu ochii împăienjeniți, prin fața cărora îmi joacă pete stacojii și globuri luminoase, galbene ca soarele, văd cum profesorul se apropie de acvariu și, cu brațele sprijinite de buza lui, începe să vomite viguros, cu icnituri, orăcă- ieli și gemete, direct în apă. Conținutul stomacului său, un fel de pastă maronie, gelatinoasă, se scurge încet, ca un fel de jeleu printre maxilarele deschise la maxim, în unghi de aproape nouăzeci de grade. Ceea ce se prelinge în apă rămâne compact, este un limb străbătut de vinișoare însângerate, ca și cum profesorul și-ar voma pancreasul, splina și ficatul, și chiar face asta cu un soi de plăcere, lucru care continuă să mă mire, el părând a fi scuturat de spasme care imită satisfacția, ca și cum ar trăi un fel de orgasm aberant.

Peștele Sandu, care până atunci se păstrase rezervat într-o margine a acvariului, este cuprins deodată de un val de nebunie și începe a se roti ca un prâsnel în jurul recipientului, stârnind un vârtej care sfărâmă în câteva clipe în mii de fragmente sferice voma profesorului, sau ceea ce se revărsase din abdomenul lui proeminent, materie care seamănă din ce în ce mai mult cu niște icre maronii »
de somon. Ca si cum ar fi sesizat si el si ar fi fost
stimulat * I »
de asemănarea asta, de aparența aceasta care pe mine m-a frapat și m-a dus cu gândul la ponta unui metis monstruos sau a unui mutant născut de sub betoanele Cemo- bîlului, păstrăvul eliberează un nor albicios de lapți care

tulbură apa acvariului. Amestecul acesta continuă să se rotească un timp oarecare, aproape un minut, scânteind ca o galaxie spiralată în miniatură, dar din ce în ce mai domol, vreme în care atât somonul, cât și profesorul Pe- trache, dau semne evidente că încep să se calmeze. îmi pipăi gâtul și văd că degetele nu mi se umezesc de sânge, așadar sârma nu a reușit să-mi taie pielea, așa cum mă temusem. Simt, totuși, o ușoară jenă în gât.

Mă îndrept cu pași șovăielnici spre ieșire, evitând să mai privesc către interiorul răvășit al camerei. în trecere, calc peste o tamburină care scoate un țipăt, ca și cum ar fi fost un animal rănit. Cu siguranță, o bună bucată de vreme nu voi mai încerca să învăț să cânt.

Chemin d'Arche

Imediat ce a trecut de Zurich, ale cărui acoperișuri rămăseseră într-o vale, pe dreapta, autostrada a devenit insuportabil de aglomerată. Fusese prevenită: *vezi că după Ziirich o să-ti iasă înainte toti nemții ăia care se coboară în sud, spre Italia, în week-end, și o să se circule bară la bară.* După Ziirich sau după Basel? Ce mai contează acum, primise telefonul cu vreo oră înainte, deci mai are trei ore de mers, după calculele lui Marcel.

— Pe unde mai ești, Adele? Abia acum ai intrat în Elveția? înseamnă că ești la Geneva abia peste patru ore. Am timp să dau o fugă la supermarket, să cumpăr un jambon și niște legume. Vezi pe unde intri în Geneva, ți-am spus că e festival si tot centrul e blocat.

»

Ștergătoarele de parbriz munceau într-una de dimineață, de când plecase din motelul de lângă Linz. Dar ce spunea ea de dimineață, căci toată noaptea a auzit darabana ploii pe acoperișul mansardei. Șofatul pe ploaie nu era o idee fericită, mai ales pe drumurile astea aglomerate și pline de serpentine, dar când venea vorba de somn, zgomotul ploii era cel mai odihnitor lucru cu putință. Și, da, pentru o gravidă în luna a șaptea, care avea ambiția

să facă totul ca la carte, ploaia care îi cântase în surdină toată noaptea fusese un cadou surpriză din partea Mamei Natură. Ca de la mamă la mamă, se gândi amuzată Adela, mângâindu-și pântecul proeminent, delicat înconjurat de breteaua centurii de siguranță. Tot drumul căutase cu privirea crestele alpine acoperite de zăpadă, pe care le știa din fotografii, dar ceața aceea lăptoasă, sau norii care coborâseră foarte jos, nu lăsau vederii decât păduri, pajiști și case. Bine și numai atât. Case, multe case, cu acoperișuri toate la fel: când roșii, când maro, când negre. Una ar vrea să fie a ei. *Buzz, dacă ai vedea ce văd eu acum, ai tropăi și mai tare din picioruțe. Te fac elvețian, băiete!*

Incredibil ce lungă poate fi Elveția. Pe hartă e doar atâ- tica, un chiștoc de țară, dar ca s-o traversezi de la est la vest, ce plictiseală! Măcar de-ar fi fost senin, să mai vadă și ea un peisaj. Cei treizeci de giga de muzică de pe stick-ul USB se dovediseră totuși îndestulători, nu auzise aceeași melodie de mai mult de două ori în ultimele trei zile.

— *Chere* Adele, ce muzică se aude din mașina ta? Știu că-ți place metalul, dar las-o și tu mai moale, nu e sănătos pentru inimă. Pune ceva clasic. Uite, am auzit că Mozart e cel mai indicat. Caut si-ti trimit ceva chiar acum. Conec- 1 J
teză-te pe stream.

Marcel, la fel de îndatoritor și grijuliu ca întotdeauna, de când îl cunoscuse. Dacă n-ar fi fost așa, nici n-ar fi conceput să intre în discuții cu el.

— Adele, la loc comanda, nu-ti mai trimit, radiațiile sunt și mai rele decât rock-ul. Ai grijă cum mergi, da? Pe unde ești? Plouă? Și aici. De o săptămână. Da' au zis la

meteo că mâine iese soarele. Ți-am zis că de la mine de pe balcon se vede Mont Blanc-ul? O minunăție. Hai, că închid. Pa!

Coloana de mașini înainta ca melcul. Nu era cazul să t

intre în panică, rezervorul de benzină era plin, și la orice oră ar fi ajuns, știa că Marcel o așteaptă cu masa pregătită. Ba chiar și cu o baie caldă, cu spumă din belșug, și lumânări parfumate. Un singur lucru regreta: visase întotdeauna să-și facă măcar o dată Crăciunul undeva în Austria, nu neapărat la Innsbruck, dar să fie acolo, munți, brazi și zăpadă cât cuprinde, și decorațiuni și luminițe. Și turtă dulce. Pentru asta, special se îngrijise ca sorocul nașterii să pice în perioada sărbătorilor de iarnă. Ei bine, traversase toată Austria si toată Elveția, dar nu văzuse nici mă- car un nenorocit de fulg de zăpadă. Dar nu-i nimic, n-au intrat zilele în sac, și va sta încă cel puțin patru sau cinci luni în Elveția. Pe cheltuiala lor.

Marcel, cu o umbrelă în mână, ciuciulete, îi face semn de pe trotuar, de cum a văzut minivanul făcând colțul pe Chemin d'Arche. Obișnuitele îmbrățișări, dar ce bine arăți, și tu arăți la fel de bine, hai în casă că ne așteaptă Grace cu masa plină, și pe urmă să stai în pat, că după atâta drum, ce greșeală că n-ai venit cu avionul!

— Ți-am spus că nici nu intră în discuție avionul, nici moartă nu mă sui în avion.

— Cum crezi, dar era bine să te gândești și la ei. Băieții noștri ce fac? Marcel își pune palma pe burta ei, probabil să se asigure că marfa e livrată în bună stare, gândește Adele. Marcel o tachina mereu că are gemeni, dar

intuiția ei îi spunea că nu este așa. De altfel, chiar Marcel s-a opus vehement de la bun început oricăror ecografii și investigații mai mult sau mai puțin invazive.

— E ok, abia așteaptă să iasă la lumină. „Are" o foame de lup.

Pe Grace nu o cunoscuse decât din fotografii. Căldura casei o întâmpină așa cum sperase, cu tandrețe și miros de cozonaci la cuptor. *Buzz, ți-ai pregătit o casă frumoasă, ai știut tu ce să-ți alegi.* Se îndreaptă către fereastră și trage draperia la o parte, cu un gest scurt. Luminile iahturilor se reflectă în mii de sclipiri pe oglinda lacului Leman, ce zvâcnește întunecat sub biciul stropilor de ploaie, ca un uriaș adormit. E ovulul ei? Niciodată nu avusese curiozi- «
tatea să afle, probabil că i-ar fi spus dacă ar fi întrebat-o. Spaima de corp străin, de parazit extraterestru care se zămislise în burta ei, oricum ar fi fost la fel, mai ales la început. Acum, uitându-se la chipul plin de speranță și îndatoritor al lui Marcel, își dă seama că toate nopțile alea de coșmar, în care ar fi dat orice ca să-si sfâsie burta si să scoată dușmanul afară, să-l arunce însângerat pe gresia din baie, și apoi să spele cu mopul, au fost crize stupide de isterie.

— Mâine va fi o zi frumoasă, ai să vezi. O să ne dăm cu barca pe lac, sper că n-ai nimic împotriva navigației cu pânze, nu? Toată lumea se agită pe forumuri și la televizor pe chestia asta cu El Nino, cu dispariția Gulfstreamu- lui și încălzirea globală, cu gaura din ozon, zici că sunt turbați. Bombă de presă, ca să ia banii de la lume. Agitatori. Pe Grace te rog să o scuzi, are o migrenă sâcâitoare

de câteva zile și nu vrea să-ți fad o impresie proastă despre ea, cu cearcănele alea vinete la ochi. E în baie, apa asta fierbinte o relaxează. Marcel râde zgomotos, în timp ce pune pe masă platoul cu prosciuto crudo con melone. Feliile de pepene galben stau întinse una lângă alta, aliniate pe marginea platoului, înfășurate fiecare în mantaua ei străvezie de jambon sângeriu, înfiptă cu o scobitoare în bucățica zemoasă. Adela simte o durere vie în pântec.

***

Milioane de diamante strălucesc în firele de iarbă de un verde robust. Tufe de trandafiri grena, irișii violet, crizanteme, dalii, crini, lalele, gerbera, o horă nebună de culori și parfumuri cât vezi cu ochii, și pinii aceia, oh, Doamne, în viața mea n-am văzut arbori cu trunchiul atât de gros!

— *Amazing, fantastic restplace, what a tranquil city garden!* Grupuri de turiști în bluze cu mânecă scurtă, americani și japonezi, cu aparate de fotografiat care piuie și bâzâie în surdină, se plimbă pe aleile Grădinii Botanice, pe la orele prânzului, când soarele s-a înstăpânit cu hotărâre peste cerul senin.

— Este asta o vreme obișnuită pentru Geneva? Vreau să zic: treizeci de grade la umbră într-o zi de sfârșit de decembrie?

Marcel desface parâmele yahtului și meșterește ceva la vela bermudiană. Lebede albe, sau poate că sunt gâște, și un cormoran negru se apropie de bord privind cu nădejde la mâinile oamenilor. Barca se leagănă clipocind pe luciul

negru ca de smoală al apei, pe care niciun val nu-l tulbură.

— Nu, este anormal de cald, și toate ploile astea din ultima vreme... clima s-a stricat de tot, nu mai e ca înainte. A anunțat aseară la știri, e alertă de avalanșe la munte, si cod roșu de inundații. Atâta ploaie, domnule! Trebuia acum să avem zăpadă de o juma' de metru. Dar tot răul spre bine: ti-am arătat Mont Blancul? Unde te uiți, nu, uite acolo, spre sud, triunghiul acela alb, care se ridică deasupra munților, ai văzut? Rămâne așa alb tot timpul anului, niciodată nu se topește zăpada de pe el.

— Ah, într-adevăr, deci de-aia i se zice Mont Blanc?

Șaptezeci de kilometri sunt tocmai distanța perfectă pentru a admira măreția piramidei imaculate. Când a primit prin poștă plicul acela uriaș din partea casei de avocatură Meryl & Son, conținând 30 de pagini cu oferta de contract între Marcel și Grace Montresor, domiciliați în 132 Chemin d'Arche, Geneve, Suisse, si Adela Măndulescu, aleea Mărțișor, nr. 10, Râmnicu Vâlcea, România, a știut că asta va fi alegerea finală. Mai puțin decât clauzele de asistență socială, de asigurare de sănătate și de indemnizația pe timpul lăuziei, mai puțin decât chipurile surâzătoare, alăturate tâmplă lângă tâmplă ale viitorilor părinți, în aceeași poză format landscape, mai puțin chiar decât suma scrisă pe ultima filă, un număr cu patru zerouri, vârful ascuțit, tăiat ca din polizor, al Mont Blancului îi captase privirea. Și Lacul. Lacul Leman era incredibil de frumos, la marginea orașului, înconjurat de grădini și vile superbe, cu lebede albe și vaporașe plutind fericite,

și Jetul de apă ca un salut de bun venit. Raiul pe pământ. Aici vreau, si-a zis.

— Marcel, am vrut să te întreb, dar nu am îndrăznit. Embrionul este al vostru? Adică... știi ce vreau să spun... Adela dă drumul la întrebare pe nerăsuflate, dar imediat realizează ce gafă monumentală a săvârșit. Chiar dacă nu ar fi fost produsul lor de concepție, cine ar fi recunoscut asta vreodată? Nici în vis, Marcel n-ar fi putut să mărturisească. Datele medicale sunt strict secrete. Citise parcă în contract niște motivații, ceva legat de o disfuncție uterină, dar erau simple generalități juridice, niciun cuvințel despre natura biologică. Cui îi mai pasă însă de natura biologică în lumea asta condusă pe relații reci, impersonale, juridice?

Marcel reușește, în sfârsit, să așeze vela cum trebuie si • » ' » ' » » acum ambarcațiunea plutește calm, undeva spre mijlocul radei, între Quai du Mont-Blanc și cheiul opus. Soarele arzător o face să lăcrimeze, își pune ochelarii cu lentile polaroid și lasă capul pe spate, surprinsă de întunecarea bruscă a cerului.

— *Chere* Adele, am considerat că nu e cazul să deschidem acest subiect prea curând, dar, ai dreptate, sorocul este aproape și nu mai putem da îndărăt. Noi, Grace și cu mine, avem o situație materială excepțională, după cum te-ai convins deja. Apartamentul nostru din centrul Genevei, situat la un nivel superior, cu vedere la Mont Blanc și la Jet d'Eau, este foarte bine cotat, valorează peste un million de franci. Iar cutterul acesta, cu două focuri și randa bermudiană, este al meu, adaugă Marcel, am dat

pe el cinci sute de mii de franci și face fiecare centime din preț. E o navă profesională, aș putea face și înconjurul lumii la bordul lui. Deși nu mi-am pus încă problema să fac asta, adaugă râzând.

în condițiile astea, *chere* Adele, noi, eu și cu Grace, n-am vrut să facem niciun fel de rabat de calitate când a venit vorba de *copiii noștri.* Desigur, am fi putut opta pentru o mamă surogat, maghrebiană, sau asiatică, legea ne permite, dar te-am ales pe tine tocmai datorită vigorii poporului tău și a frumuseții și simplității naturale a zonei din care vii. E mai ieftin, dar cu garanții mai sigure. Am văzut pe internet totul despre Vâlcea. Muntele se înfrățește cu apa, ca și aici, la Geneva.

Pentru noi, adaugă Marcel, viața în echilibrul natural al elementelor, în concordanță cu fluxurile de energie benefice ale pământului, unite cu cele ale Universului, prin Axul Lumii care se află aici, la Mont-Blanc, este principalul deziderat. De aceea nici nu vrem să părăsim vreodată acest pământ binecuvântat.

Buzz, ferice de tine, ai noroc de părinți vegetarieni, și pe deasupra și putred de bogați. Adela își mângâie pântecul, apoi își puse și pălăria de soare cu boruri largi. O vibrație nouă înfioară pânzele yahtului sau poate curentul apei și-a schimbat direcția. Marcel trage cu putere de saula înnodată de tumichet și strânge focul mic.

— Bine, cel puțin, că nu mai plouă. în noaptea de Anul Nou vom avea focuri de artificii pe lac, sunt cele mai frumoase din lume, bineînțeles, după acelea de la Sidney. M-am sfătuit cu Grace, deși ea e de părere să rămâi la noi

încă o perioadă, poate chiar ca bonă, plătită, desigur, eu totuși nu cred că e o idee bună. Nu cred că e bine să încurajăm alte sentimente între tine și copilul nostru, cel mai bine este să rămânem în termenii strict contractuali.

Adela își ține pălăria cu mâna dreaptă, o pală de vânt iscată de nicăieri îi înfioară vârful firelor de păr de pe umeri.

— De altfel, zice Marcel, procedura nu încurajează contactul direct dintre părinții copiilor și mama surogat. De aceea, inițial nu ni s-a permis să venim și noi la clinică, să asistăm Ia implantarea embrionilor, am primit doar fotografii. Cu toate acestea, din considerente umanitare, nu am vrut să te păgubim de mulțumirea pe care o vei avea, știind că...

Țipătul Adelei pare să fi fost confundat cu al cormoranului, așa că domnul Montresor nu întoarce capul către ea până ce nu o vede stând cu arătătorul mâinii drepte ațintit către orizont, mai precis către acel triunghi alb, strălucitor, acea piramidă energetică, axul lumii, Mont- Blanc. Când, după câteva secunde de derută, urmărește cu privirea direcția degetului, Marcel este nevoit să se sprijine de arborele trinchet de la prora cu ambele mâini: într-un halo strălucitor, irizat în toate culorile curcubeului, semețul pisc pare cuprins de o frenezie halucinantă a schimbării la față.

Acum, după aproape cinci minute de la acest spectacol, încă se mai uită în zare fără să reușească să înțeleagă ce s-a întâmplat de fapt. Mont-Blancul nu mai este alb. Nu mai strălucește ca un diamant. Mont-Blancul este acum vânăt, cenușiu, mohorât, sobru și posac, ca un clovn care și-a dat spoiala jos de pe față.

— Zăpada! A căzut zăpada de pe el! Cuvintele vin pe buzele lui Marcel deodată cu groaznicul tunet care reverberează pe suprafața lacului, cuprinsă subit de o fierbere nebună. Stolurile de gâște și lebede se ridică precipitat în zbor, lăsând în urmă fulgi albi care planează lin în jos. Tunetul se răsfrânge în sute de secvențe de tonalități diferite, care se succed și se întretaie într-un tempo alarmant, rostogolit și reflectat pe pantele munților Jura. Clădirile înalte din centru par să fie cuprinse de un dans îndrăcit, navele ancorate în radă se înghesuie unele în altele și par că ar vrea să salte pe uscat, în timp ce mii de sirene de alarmă sfâșie văzduhul. Femeile stau strâns îmbrățișate, cuprinse în strânsoarea brațelor bărbatului.

— Stai liniștită, nu te agita, pe vas suntem în siguranță, am avut mare noroc că ne-a prins cutremurul pe apă. Trebuie să se oprească...

însă nu se oprește. Vasul este antrenat într-o mișcare nouă, rapidă și incontrolabilă, având ca direcție gura fluviului Rhone, clipă în care cei doi văd cu groază cum peisajul se schimbă cu rapiditate pe țărm. Urletul sirenelor de pompieri, poliție și ambulanțe se împletește cu zecile de mii de claxoane care țipă în disperare, și atunci își dau seama de adevărata dimensiune a dezastrului: apele cresc vertiginos și inundă orașul. Stradă după stradă, casă după casă pier înghițite de mareea implacabilă și tăcută, care antrenează pe sus mașini, scânduri și cadavre umane. Din gara feroviară se mai vede acum doar etajul superior. Un minut mai târziu, deja jumătate din centru, până la Avenue Giuseppe Motta, este sub ape, iar partea cea mai

ciudată este că vasul pare că se înalță odată cu apa, de fapt chiar asta și face. Sinistra panoramă se deschide vast. Chemin d'Arche nu mai este acum decât un îngust canion subacvatic, prin care somonii și crapii înoată, explorând noi teritorii. Adela și Marcel, dacă și-ar pune binoclul la ochi, ar putea vedea cum apa pătrunde în dormitoarele și în livingul apartamentului de la etajul patru și o umbră întunecată, unduitoare, evadează prin fereastra terasei, lăsată larg deschisă și se avântă în undele lacului. Adela se prăbușește moale în brațele lui Marcel, în timp ce simte cum umezeala îi udă genunchii. Se rup apele și în pântecul ei. Cu mâinile sub burtă, se întinde gemând pe puntea de la tribord. Curând, nu se știe cum, orașul, sau ce mai ră- măsese din el, dispare după cotul fluviului, care, după joncțiunea cu afluentul l'Arve capătă lățimea Dunării la Tulcea. întunericul se lasă deja pe la ora cinci, dar vasul navighează liniștit, ocolind înălțimile joase ale munților Jura. *Cu puțin noroc, vom naufragia poate în vreo albie secundară, sau poate o luăm spre Lac de Bourget,* își zice Marcel. *Cred că am prin tambuchi o hartă a văii Rhonului, dar e prea întuneric si nu văd nimic.* ♦

— Adela, e momentul să te întreb serios dacă crezi în... Adela, ce Dumnezeu s-a întâmplat? Un clipocit slab se aude din sacul membranos, acum spart, dintre picioarele Adelei. Marcel se apleacă neîncrezător, pipăind prin beznă:

— Când ti-a venit?

Ridicată într-un cot, Adela privește stupefiată la conținutul placentar din care lichidul amniotic se scurge într-un pârâiaș prin tambuchiul deschis. Odată cu pârâiașul, sunt

antrenați în cală, prin scurgerea aceea cleioasă, sute de mormoloci bizari, cu capete mari, negre și cozi viguroase, care se zbat frenetic. Pe chipul Adelei apare mai întâi uluirea; apoi spaima, dezgustul și furia se succed într-o procesiune șocantă. Se smulge din brațele lui Marcel și se aruncă înspre bordul yachtului, dar apa întunecată și rece a fluviului i se pare și mai terifiantă decât puzderia de fetusi neterminati, de mărimea unor măsline, care se zbat neputincioși la picioarele ei. Privește hipnotizată în adâncul tulbure de la tribord și i se pare că vede, preț de câteva clipe, o siluetă mare și neagră, un marsuin, înotând alături de ei. Resemnarea, dulcea resemnare care determină în cele mai grele momente alegerea răului celui mai mic, pune atunci stăpânire pe conștiința ei. Sau poate că însăși negarea realității e un simptom al pierderii minților, este de părere Marcel. Adela se întoarce către bărbat.

— Marcel, ce ne facem, cum creștem copiii? Nu mai avem nimic! Totul s-a dus. Crezi că îți va mai da Banca bani ca să-i creștem?

»

— Care Bancă, Adele, pe ce lume trăiești? Fericiți cei cu credite, căci Băncile nu mai există. Si ce crezi tu că mai poți să faci acum cu banii?

Marcel reușește să extragă din țeava de scurgere a tam- buchiului dopul de inox cu cauciuc expandabil. Scapără un chibrit și, cu degetele împreunate căuș, dirijează pârâiașul gelatinos către gura de evacuare. *Copii,* zice, *sunteți liberi, căutați-o pe mama voastră. In ce ne privește pe noi,* zice, întorcându-se către Adela, *mâine în zori vom putea să luăm o hotărâre pentru viitorul nostru. Acum suntem în voia sorții.*

Adela, mai ai banii pe care ți i-am dat în avans? E o prostie să te mai întreb, am văzut că ai venit cu o mașină nouă. Din păcate. Nu o mai ai.

Niciun zgomot nu tulbură liniștea de sfârșit de lume. O spaimă de moarte s-a întins de la un orizont la celălalt. De fapt, moartea însăși planează cu aripi membranoase peste câmpiile golite de orice suflare de viață.

Când zorii se ivesc, fluviul are o mișcare deja atât de lentă încât pare că stă pe loc. La stânga și la dreapta, la o distanță de circa zece kilometri una de alta, se văd două insule înalte, garnisite cu clădiri viu colorate, ale căror locatari se pregătesc să înfrunte surpriza vieții lor, odată cu ivirea zorilor.

— Deșteptarea, în caz că dormeai! îmi place că îmi mențin moralul ridicat, date fiind circumstanțele. Trebuie să luăm o decizie rapidă și irevocabilă, înainte să fim târâți în Mediterana, unde nu avem altă opțiune decât coasta Africii și pe urmă Atlanticul. Nu vrem să ajungem acolo. Aici este, însă, Franța! Suntem în Lyon. Acostăm sau mergem mai departe la tuaregi?

Marcel nu așteaptă niciun răspuns. De altfel, nici nu a venit vreunul. Cutterul se apropie lent de insula din partea dreaptă, în mijlocul căreia turlele unei catedrale străpung apele. Străzile aflate deasupra apei sunt înțesate până la refuz de oameni tăcuți. Peste tot, pe acoperișuri, în case, la ferestre, în copaci. Oriunde este un centimetru liber de teren, e un om. La vederea velierului, o sută de bărbați se aruncă în apă și se avântă înot către ei. Marcel întoarce rapid cârma și îndepărtează barca de țărm.

— Si înainte este un viitor. Adele, cum te simți în calitate de secund? Sau ținteşti la funcția de căpitan de vas? Ai de ales, poți să obții oricare din cele două posturi. Uite care e planul meu: peste trei zile suntem în estuar. Odată ieșiți în Mediterana, curentul paralel cu țărmul ne trimite ori în dreapta, către Spania, și atunci acostăm pe coastele înalte ale Pirineilor, ori în stânga, și avem de ales între Marsilia și Monte Carlo. Eu, personal, aș alege Monte Carlo, e mai chic. Dar mă supun alegerii doamnei. Iar dacă nici acolo nu găsim loc, mergem mai departe. Sunt atâtea locuri bune, stâncoase, de acostat. Sardinia, Corsica, Sicilia, Calabria. Țărmuri înalte, lume puțină. Și dacă nici acolo, Africa ne așteaptă. Avem provizii pentru cel puțin patruzeci de zile. Și odată ce găsim un locșor, înfigem steagul în pământ și începem să construim o colibă din trunchiuri de palmier. Facem un barbeque la țărm, punem firmă și așteptăm să ne viziteze copiii. Peste câțiva ani or să fie măricei, vor avea plămâni și picioare și vor putea să iasă pe uscat. Când vor deveni adulți, pe la douăzeci de ani, se vor metamorfoza în amfibii si se vor reîntoarce în mare.

>

Acesta e ciclul de viată al sirenelor. Si, ah, să nu uit, firma noastră se va numi *Chemin d'Arche.*

Marcel turuie într-una, de parcă i-ar fi teamă de liniștea deplină care s-a instaurat peste ape. Căci nu mai există țărmuri și nici curgere la vale. Din cerul acoperit cu nori stratus uniformi, de joasă înălțime, ploaia se scurge monoton. Cu pixul, Marcel trage pe marginea hărții prima linie. Ziua întâi.

Maris Anselmo

Căsuța mea, pe care-am moștenit-o de la părinți, și-n care locuiesc în timpul vacanțelor de vară, e ultima din uliță. Strada se pierde pe nesimțite în nisipul alb al plajei, plin de cochilii sparte, în care tălpile desculțe se pot răni cu ușurință. Marea este aproape la doi pași, în timpul nopții valurile se-aud din dormitor ca un fundal sonor continuu. La vreo cinci sute de metri înspre larg, un dig creează o stavilă în calea erodării plajei. Curenții dintre dig și țărm sunt foarte iuți, făcând înotul un sport periculos. Pescarii cunosc însă ca-n palmă aceste capcane mortale ale mării, și chiar și noaptea, cu un felinar în mână, ei dezleagă barca de la mal și se îndreaptă către larg. Curând, din barca lor, o luminiță slabă doar mai pâlpâie în depărtare, intermitent, acoperită sub orizont de valuri. Spre dimineață, dacă au noroc, se-ntorc cu bărcile lor pline de scrumbii, cambulă și calcan.

Nu-mi place să trăiesc singur. La mine vin în timpul verii colegi, prieteni mai vechi sau mai noi, cu care stau în nopțile senine la povești, în jurul focului aprins pe plajă. Pentru că nu sunt foarte priceput în ale bucătăriei, de foarte multe ori când am invitați mai speciali apelez

la ajutorul bunului meu prieten Noel, un adevărat geniu al tigăilor și eratițelor. Prietenul meu belgian este întruchiparea fidelă a bonomului detectiv Poirot, în ceea ce privește manierele, curtoazia sau pedanteria cu care se îmbracă, exceptând faptul că e roșcat, nu brunet, și că nu poartă mustață, având tenul spân și pistruiat. Imperturbabil și binedispus întotdeauna, *monsieur* Noel este o gazdă desăvârșită. In bucătăria lui găsești cele mai rare și prețioase mirodenii: șofran și curry indian, curcuma și ghimbir sau duca și harissa, și multe altele, de care n-am mai auzit. Noel îsi onorează invitatii cu feluri de mâncare J ♦
exotice gătite de el singur, servite în vase vechi de porțelan, alături de vinul asortat. Pe pereții micului, dar elegantului său salon Regence, poți admira uleiuri și acuarele, iar la cafea ești delectat cu Schubert interpretat de gazdă la clavecinul veritabil, recent restaurat. Eu sunt mai degrabă atras de nonconformistul și ușor parodicul gen muzical numit gothic rock, dar știu să apreciez și o bucată clasică, interpretată live.

Amator de muzică de operă, fan al lui Mozart, avid de socializare, Noel e mai degrabă un om de lume, un umanist prin educație și caracter. Prin maniera sa elegantă, directă și prietenoasă, el și-a făcut nenumărați prieteni fideli din rândul artiștilor, scriitorilor și pictorilor. Așa se face că, în urmă cu două săptămâni, pe la mijlocul lui august, am primit un telefon de la el prin care mă anunța că va sosi în vizită, și nu singur:

— Roberto dragă, Adelaide e pe litoral și m-am gândit ce bine s-ar potrivi să facem împreună o mică petrecere

la tine pe terasă. Eu mă ocup de toate: mâncare, băutură, distracție, desert. în special desert, fiindcă Adelaide se topește după înghețată. De altfel, Adelaide vine și cu Maris, bucătăreasa ei, cred că-ți mai amintești de ea, ai cunoscut-o anul trecut. în regulă?

Adelaide Lupașco! Nu mi-a venit să cred! Celebra soprană va păși pragul modestei mele case de la țărmul mării! Diva care a strălucit pe marile scene în roluri memorabile, de la Funeral Anthelm de Haydn la Zâna dimineții din „Hănsel și Gretel" de Humperdink!

Sigur că mi-am amintit întâmplările acelea petrecute cu un an în urmă. Atunci, cu două săptămâni mai înainte de Crăciun, m-a sunat Noel. Știam că iarna el stă mai mult prin Grecia, prin insule ferite de viscol și îngheț.

— Roberto, a zis el, ce faci, ești bine?

— Salut Noel, mergi de întrebare, sunt bine! Dar tu? Să nu spui că ești în țară!

— Ba da, sunt în România. Si eu sunt bine. Te-am sunat să-ți spun că Adelaide ține anul ăsta concertul de Crăciun la Opera din Brașov. în program vom asculta în premieră rock simfonic, cu orchestra Operei. Știind că ești fan, am rugat-o să-ți facă și ție o invitație.

— Noel, e super! Așa e, rockul simfonic e pasiunea mea, dar din păcate am foarte rar ocazii să merg la trupe de-astea. Știi: gen Haggard, Therion sau Lake of Tears.

— întocmai. Partea mai proastă ar fi distanța prea mare dintre Constanța și Brașov. Va trebui să înnoptăm pe un-

deva. M-am gândit însă la toate: am aranjat să ne cazăm la hanul Anselmo. Ai să vezi, e vorba de un fost castel medieval renovat și transformat în pensiune. Se află la Oituz, și este proprietatea unei prietene de-a Adelaidei, Maris Anselmo.

La data si la ora stabilită, mașina lui Noel, un Mercedes off-road grena, a oprit în fața casei mele. Cu un mic bagaj în mână, constând în câteva lucruri de schimb, pijama și periuță de dinți, am urcat pe locul din dreapta șoferului, și, din vorbă în vorbă, nici n-am simțit cum trece timpul. Curând am ațipit, legănat ușor pe linia melodică a unor sonate renascentiste. Nu știu cât timp trecuse de la aria „La serva padrona" de Pergolesi, care-mi mai răsuna încă în minte, și pe acordurile căreia, pesemne, adormisem, când *don* Pasquale m-a trezit.

— Am ajuns, Robert, îmi pare rău că trebuie să te trezesc. Dar poate că o cină caldă și un pat moale vor compensa oboseala.

— Aha, deja?

Când am coborât din mașină, am constatat în mod brutal că suntem la munte. M-am avântat în viscolul care îmi înțepa obrajii cu ace fine de gheață, scuturate de pe crengile brazilor din jur, având neîntrerupt ochii țintă la ferestrele castelului, din care se revărsa o lumină caldă, îmbietoare. Din salonul de la parter se auzea o muzică de petrecere din folclorul local, un csardasz presupun. Cum aveam să aflu în curând, era un obicei ca sătenii să se adune la motel în nopțile de vineri și sâmbătă și să petreacă până aproape de ivirea zorilor.

— Maris, bine te-am găsit! a zis Noel. Ți-1 prezint pe bunul meu prieten, Robert. Sper că ai rezervat o cameră dublă pentru noi, altfel va trebui să dormim în seara asta afară, în mașină, ceea ce nu e prea grozav!

— Mai am o cameră, din fericire, zise patroana. S-a nimerit să fie o nuntă în noaptea asta, așa că mai am doar camera de deasupra salonului cel mare. Dacă o să vă deranjeze prea tare muzica, îmi pare rău, dar altceva mai bun nu am la ora asta.

— Nu face nimic, doamnă... am zis, cu gândul la castronul de gulaș cu sos de paprika și la aștemuturile calde, îmi pare bine, Robert mă numesc.

— Si mie. Maris Anselmo e numele meu. I-am strâns 1

mâna, clipă în care am simțit o căldură plăcută, moleși- toare, cum mă inundă de la tălpile picioarelor și până în vârfurile urechilor aproape degerate de la viscol. Semn bun, mi-am zis, gazda e primitoare. Am despachetat cele câteva lucruri în cameră și am coborât nerăbdători în restaurant, pentru cină. într-adevăr, trei sferturi din local erau ocupate de un grup compact de petrecăreți, care cântau și se legănau, cu halbele ridicate, pe ritmurile orchestrei, în limba lor. Am ocupat o masă mai la o parte, cu vedere la meseni si la orchestră, si am făcut comanda.

— Să știi că Maris e-o bucătăreasă excepțională, a zis Noel. Gulaș și saramură de păstrăv mai bune ca la ea, n-am mai mâncat în altă parte.

— Te cred, am încuviințat. îmi plac bucătăresele blonde cu ochii verzi-albaștri, cu șorțulețul alb și poale garnisite cu dantelă. Și da, Maris arăta exact ca în imaginile publi-

citare pentru paprika: cosițe blonde ca aurul, ochi de smarald, fustiță albă cloche, cu șorțuleț și pieptar înflorat. îmi aduc și acum aminte că m-am simțit ca străbătut de un » *
curent electric în clipa în care ne-am încrucișat privirile.

— M-a curentat, am zis. Are ochi pătrunzători.

— E o fată care a trecut prin multe în viață, să știi. Acum se chinuie cu pensiunea asta, care nu-i prea aduce mari venituri. Se gândește să o vândă, că are credite restante mari la bancă.

— Criza asta, ce să-i faci! La toți ne este greu.

Pahar după pahar de vin roșu abia au răzbătut să stingă dogoarea gulașului picant. In cele din urmă, Maris a venit la masa noastră. Am remarcat doar zâmbetul ei profesional, căci nu mai puteam face față niciunei conversații, așa eram de amețit. Mă privea fix, cu ochii ei albaștri-verzui ca marea, limpede sclipind pe obrazul luminos și nu înțelegeam ce vrea să-mi spună.

— Vorbim mai târziu... vorbim mai târziu... am bâiguit, cu capul căzut în piept de somn. Cred că Noel m-a urcat scările în cameră susținut pe după umeri, căci m-am trezit după un timp în pat. O căldură nefirească, dar plăcută și încă suportabilă, mă învăluia.

Nu știu cât am zăcut așa, în letargie; de undeva de prin pereți răzbăteau atenuat și intermitent alămurile orchestrei și lălăiturile mesenilor, iar din patul celălalt se auzeau încet sforăiturile lui Noel. în această stare, la marginea dintre somn și trezie, am văzut instantaneu chipul Mari- sei aplecat asupra mea, fixându-mă cu ochii ei de linx. Am tresărit în pat și am dat să mă ridic în capul oaselor,

dar ea mi-a pus degetul pe buze. Și-a deschis gura și a vrut să zică ceva, ba chiar aș putea să jur c-a zis ceva, dar niciun sunet nu a ajuns până la mine. Am făcut ochii mari.

— Ce vrei să spui? Nu înțeleg ce zici.

M-a apucat de mână și m-a tras ușor din pat. Nu-mi explic nici acum fenomenul fizic care s-a petrecut, dar smulgerea mea din pat a fost exact cum ai desprinde un magnet de pe ușa frigiderului. Eu n-am depus niciun efort, cu toate astea, în secunda următoare stăteam în picioare lângă ea. Așa, în pijama și cu picioarele goale, cum eram, m-a tras de mână după ea pe hol, apoi pe scări în jos. în lobby-ul de la parter s-a oprit în fața ușii de la intrare, a scos o cheie din buzunar și-a răsucit-o în broască. Curentul puternic de aer care s-a iscat aproape că a dat ușa de perete. Am pășit cu precauție afară, pe treptele de piatră ale terasei. Picioarele mi se afundau în stratul de zăpadă care măsura pe puțin 10-15 centimetri, dar senzație de frig nu simțeam deloc. Visez, mi-am zis. Maris mergea cu-n pas înaintea mea, grăbită, paradoxal, fără să lase urme întipărite în zăpadă, neîncetat ținându-mă de mână. Aproape că alergam, de la un timp. Am luat-o în sus, pe culmea despădurită din spatele castelului, și pe măsură ce ne depărtam, simțeam cum mă desprind și eu din ce în ce mai mult de sol. Picioarele ei nu mai atingeau demult zăpada: pluteam, zburam, din ce în ce mai iute. In câteva secunde eram deasupra brazilor cu cetina acoperită de omăt. Luna plină sticlea ca ochiul unui tău în vârf de munte, scăldând întreaga scenografie alpină în mercur strălucitor. Ce vis senzațional, mi-am zis, as vrea

să nu se mai sfârșească. Ah, dacă as avea acum o cameră de filmat, să pot arăta și altora tot ce-am văzut eu!

Zburam ca două săgeți îngemănate, cred că depășiserăm deja viteza sunetului, după repeziciunea cu care peisajul se mistuia sub noi. In mod cu totul curios, geografia locurilor urma întocmai aspectul pe care m-aș fi așteptat să-l văd. După ce crestele cele mai înalte ale Carpaților Orientali au fost lăsate în urmă, Podișul transilvan se întindea sub noi ca o enormă tipsie ușor vălurită. Acolo jos trebuia să fie, desigur, Târgu Secuiesc. Alături, ca la o aruncătură de băț, nu putea fi decât Sfântu Gheorghe, căci pe lângă el, ceea ce se vedea șerpuind albastru era Oltul. în zare, spuzind aprins sub linia orizontului, către care ne îndreptam fulgerător, desigur, era Brașovul. Ce feerie!

Nu cred să fi trecut mai mult de un sfert de oră, după percepția asupra timpului pe care o păstram atunci, când am văzut de sus Brașovul. Am încetinit deasupra unei clădiri din centru, din câte îmi aduc aminte era hotelul Aro Palace. Ne-am apropiat de una din ferestre, care s-a dat subit în lături la apropierea noastră și am aterizat în picioare înăuntrul camerei, pe covor. In patul dublu, cineva dormea adânc, o femeie cu părul bogat și negru, strălucitor, acoperindu-i fața. La pieptul ei am zărit o superbă gemă verde, un smarald cât globul ocular de mare, montat într-o diademă stelată de platină cu douăsprezece colturi. Nu știu cum am numărat colturile, dar am știut » » » ’ , instantaneu că douăsprezece sunt. Bijuteria aceea era legată în jurul gâtului femeii cu un lănțișor argintiu. Ne-am

apropiat ușor de pat. Femeia a suspinat și a voit să se întoarcă cu spatele la noi. In clipa aceea, Maris a făcut un gest neașteptat: a întins subit mâna dreaptă către medalion, vrând să i-1 smulgă, dar degetele ei neputincioase ca un abur au pătruns în carnea femeii adormite, fără s-o rănească însă, aparent. Gestul ei, deși halucinant, mi s-a părut atunci firesc și natural, căci așa-i în vise. Maris și-a dus apoi mâna spre mine și, ca și când ar fi furat de-ade- văratelea medalionul, a schitat intenția de a mi-1 strecura în buzunarul de la piept al pijamalei. Femeia adormită a tresărit prin somn și și-a deschis ochii larg, privind înspăimântată spre tavan. Cu o inexplicabilă intuiție, și-a dus iute mâinile la piept și și-a pipăit bijuteria, asigu- rându-se că-i tot la locul ei. Maris, care nu m-a slăbit nici o clipă din mâna ei, m-a smucit deodată din umăr și amândoi am scăpat pe fereastra larg deschisă, care s-a închis singură în urma noastră.

Zborul înapoi a durat cam tot un sfert de oră, am lăsat Brașovul, Oltul, Sfântu Gheorghe și Târgul Secuiesc în urmă, apoi Carpații, și în sfârșit am ajuns la noi la han. Ușa de la intrare s-a dat în lături și picioarele mele au simțit podeaua dură și rece la atingere. Maris m-a strâns tare de mână. S-a apropiat de mine și a încercat să-mi spună ceva la ureche, dar nicio șoaptă nu se auzea. Apoi, fără să-și miște buzele deloc, în capul meu au sunat cuvinte de ne-n- țeles. Visul părea că nu se terminase.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, am zis.

- Eli... Eli...

— Nu înțeleg!

— Eli... eliberează-mă!

In cameră, Noel încă mai dormea. O geană roz a sclipit spre răsărit, semn că zorii erau aproape. M-am întins în pat și m-am învelit cu pătura.

Intr-un târziu, spre prânz, mi-am revenit cu greu. Noel mă privea c-un zâmbet amuzat.

— Dar știu că te-ai dres, nu glumă, aseară, a zis râzând.

— Prea tare... am avut și un coșmar, ceva de groază. Se făcea că...

Am dus mâna atunci la buzunarul de la piept al pijamalei și un fior de gheață mi-a străbătut spinarea: capătul unui fir de păr negru și lucios se ițea în deschizătura buzunarului. Am tras și, înmărmurit de groază, am văzut în mâna mea un fir de păr lung de peste juma' de metru, negru, lucios, întocmai ca al femeii ce-am văzut-o în vis.

Cum aș putea deci să uit Crăciunul anului trecut? Cel puțin din aceste motive pe care le-am arătat mai sus, vizita mea la hanul Anselmo mi-a rămas profund întipărită în memorie. Acum am, însă, serioase îndoieli că faptele s-au petrecut întocmai precum le-am relatat. Cu timpul, memoria noastră începe să lucreze pe ascuns. Memoria-i un arhivar activ, ea face periodic curat pe rafturi și-n dulapuri, ea scutură de praf, tivește și cârpește vechi și uitate amintiri. Astfel, acelea ni se par mereu interesante, proaspete și atractive. Pe cele frecventate des, le spală și le re- vopsește. Tocmai de aceea am astăzi îndoieli. Am amânat pe termen nedefinit să trag vreo concluzie definitivă asupra acelui vis ciudat. Acum, când mă gândesc la el, nu mi se mai pare Ia fel de straniu ca atunci. Eram atunci cam

exaltat, a mai fost și oboseala și cina copioasă, stropită din belșug cu vinul tare de Tokaj. Acum sunt înclinat să pun pe seama unei ciudate și inexplicabile mistificări produse de subconștientul meu asemănarea care m-a frapat dintre Adelaide, atunci când am văzut-o prima dată, în cabina ei, și femeia adormită din vis.

Protocolar si manierat cum îl știam, Noel a făcut atunci un larg ocol prin centru și a cumpărat un buchet imens de trandafiri. M-a introdus apoi prin intermediul cunoștințelor sale în spatele scenei, în spațiul rezervat artiștilor. Ne aflam în fața cabinei Adelaidei și ne pregăteam să ciocănim la ușă, când, deodată, usa s-a deschis subit si diva a apărut în fața noastră în toată splendoarea ei.

— Noel! Te așteptam! Prezența ei acolo, în fața cabinei de machiaj era strălucitoare, o strălucire ce izvora din fiecare detaliu al persoanei sale. Părul întunecat ca noaptea, lucios și revărsat pe umeri până jos în talie, dinții de un alb impecabil, ca mărgăritarul, medalionul... medalionul acela... un smarald cât oul de potârniche, montat într-o diademă de platină, în doisprezece colțuri... ei bine, oare mai întâi să-1 fi văzut în vis și apoi l-am văzut la gâtul ei? Sau invers?

Acum nu mai sunt la fel de sigur. Ba aș putea să jur că-i vorba de-o falsă amintire. Visele, dacă nu le notezi îndată ce te-ai trezit din somn, se distorsionează extrem de repede și în curând se uită. E vorba, deci, după aceea, de false amintiri.

Surpriza și emoția de a fi prezentat Adelaidei Lupașco au fost atât de intense, încât am rămas ca hipnotizat în tot

timpul spectacolului ce a urmat. Muzica bună are însă de regulă un efect hipnotic asupra spectatorului, mai ales muzica metal-rock. Te atrage, te ține strâns și te duce unde vrea ea. De aceea, la concertele de gen, spectatorii se mișcă la unison, toți ca unul, parcă ar fi dirijați de undeva de sus și ridică ritmic mâinile cu degetul arătător îndreptat spre scenă. Sau către cer, aș zice eu. Concertul a fost un triumf, nimeni nu s-ar fi așteptat ca diva să se transforme peste noapte într-un adevărat star-rock.

Toate aceste întâmplări, care au rămas de atunci în mintea mea ca o pagină încă insuficient înțeleasă, și la care îmi propusesem să revin cândva, mi-au revenit în fața ochilor în momentul în care belgianul m-a anunțat de iminenta vizită a sopranei.

— Noel, m-ai dat gata! Adelaide Lupașco la mine-acasă!

— Stai liniștit, Adelaide e o persoană foarte modestă, nepretențioasă, nu e deloc cu nasul pe sus, ca alte vedete.

— Dar... nu-s pregătit...

— Stai liniștit, nu ți-am spus că vine cu bucătăreasa ei? Facem noi totul, eu și cu Maris.

— Chiar voiam să te întreb: Maris e angajata Adelaidei acum? Știam că are o pensiune turistică. Hanul Anselmo nu era proprietatea Marisei?

— Din păcate, nu mergea prea bine și a intrat în in- solvență. Proprietatea era ipotecată, așa încât banca l-a scos la licitație.

»

— îmi pare rău să aud asta. Am amintiri foarte plăcute de acolo.

— Ei, până la urmă, după a treia licitație, Adelaide l-a cumpărat la un sfert din prețul de pornire. Așa că Maris e practic tot acolo, doar că-i bucătăreasă, nu manager.

— Atunci, înseamnă că lucrurile s-au aranjat, cât de cât. în fine, mă bucur pentru ea. Veniți, abia aștept să ne-ntâlnim.

— Venim cu siguranță în weekendul viitor.

Nu puteam să mi-o închipui deloc pe Adelaide în postura de femeie de afaceri. Capitalismul naște în oameni o crispare, o răceală, o atrofiere a omeniei care este incompatibilă, în opinia mea, cu firea de artist. Am cunoscut capitaliști care au întors spatele celor mai buni prieteni doar pentru un profit mai bun. Am cunoscut capitaliști care și-au lăsat cu sânge rece în uitare și în ruină rude și prieteni, dacă interesele financiare de moment așa cereau. Nu puteam să mi-o închipui absolut deloc pe soprana care pusese în vocea sa atâta patos și atâta înflăcărare, care a dat viață sub lumina reflectoarelor atâtor destine zbuciumate: Aida, Madame Butterfly, Traviata, nu puteam să mi-o închipui, așadar, semnând raportările trimestriale pentru ANAF. Nu, acele personaje nu ar putea trăi în acest ambient sufletesc, nu ar putea respira alături de calculele reci privind profitul, rata dobânzii și rentabilitatea. Dar poate că avea administrator, și eu o judec în mod nedrept.

Noel m-a contrazis, însă.

— Pensiunea merge foarte bine. Adelaide e foarte bun manager.

— Adevărat? Și cariera ei? Cum poate să fie în același timp și artistă și antreprenoare?

— E ciudat, așa este, dar Adelaide s-a schimbat extrem de mult de când n-ai mai văzut-o. De altfel, ea a reușit în ultimul an, nimeni nu știe cum, să cumpere mai multe proprietăți falimentate în zone de interes turistic.

Și, într-adevăr, aproape că n-am recunoscut-o. Când motocicleta imensă a oprit în fața casei mele părintești, nici vorbă să-mi dau seama că tânăra aceea dezinvoltă din șa, ce amintea de Xena, prințesa războinică, este una și aceeași persoană cu delicata Adelaide pe care-o cunoscusem eu pe scena Operei. Pe brațe - tatuaje cu dragoni, buzele „rujate" cu negru, pantaloni mulați din piele, accesorii de metal pe mâini și piept. O avalanșă de păr negru și lucios s-a revărsat pe spate, până la talie, când și-a scos casca de pe cap. Pe piept îi strălucea bijuteria aceea din piatră verde, pe care o văzusem în urmă cu un an. S-a apropiat de mine, mi-a pasat în treacăt casca în brațe și a intrat în curte cu pași mari, fără să-mi adreseze niciun cuvânt. Cizmele ciocate o făceau și mai înaltă decât era. Ah, o cravașă îi mai lipsește, și tabloul ar fi complet, mi-am zis în sinea mea.

— Ooo, zice Noel râzând, ce bine te-ai echipat, dragă Adelaide! Am adus cu mine toate cele necesare, o să pregătim o masă pe cinste! Maris de-abia așteaptă să-și intre-n funcțiune. »

— De azi încolo nu mă mai cheamă Adelaide, așa să știi, numele meu e Wolf. Aida Wolf. Nu vreau să mai aud de vechiul nume.

— Prea bine, prințesa mea! Așa o să te strigăm, Aida Wolf.

Adelaide s-a oprit cu mâinile în șold, bătând nervos din vârful bocancului în dreptul portierei lui Noel, care sosise între timp. Am zărit prin geamul lunetei un munte de bagaje: oale de preparat mâncare, ustensile de bucătărie, mașina de înghețată, bețe de lansetă, rachete de tenis, barcă gonflabilă, corturi, costume de scafandru, toate puse claie peste grămadă până în tavan. Pe scaunul din dreapta al ML-ului stătea Maris. Mi s-a părut puțin cam palidă sau poate era doar efectul luminii puternice a după-amiezii.

Muntele de bagaje a fost mutat în scurt timp în mijlocul curții. Maris stătea cu capul în pământ, n-a scos nicio vorbă în tot acest răstimp. își tot ferea obrazul stâng, pe care și-l ținea acoperit cu o șuviță din părul ei bogat, de-un blond auriu ca mierea proaspătă de tei. Am observat atunci, ușor intrigat, ce asemănare izbitoare există între culoarea smaraldului Adelaidei si ochii Marisei. Același verde lim- » ,
pede și plin de tainice secrete ascunse în adânc, ca apele întunecate ale mării. Ah, cunosc culoarea asta! De câte ori n-am fost cu barca-n larg, la pescuit! Am căutat să-l iau deoparte pe Noel, să-mi explice și mie natura relațiilor dintre cele două femei, care risca să devină explozivă, dar nu găseam deloc momentul potrivit. Aida, după noul său nume, se plimba mânioasă, cu o biciușcă în mână, de colo-colo și pufnea nemulțumită la orice greșeală a Marisei. în cele din urmă, ca să detensionez atmosfera, mi-am luat libertatea să fac o glumă. Poate cam deplasată, în ochii Adelaidei.

— Delia! Ah, scuză-mă, Adela! Pot să-ti zic Adela, nu? Sau să-ți zic Adelina?

N-am apucat să savurez însă mica mea impertinență, căci Aida m-a șfichiuit deodată cu biciușca peste obraz. Lovitura, calculată milimetric, aproape că mi-a atins coada ochiului, si a fost extrem de dureroasă. Uluit, am căutat să mă apăr cumva și, întorcându-mă cu spatele la ea, m-am sprijinit de mașina lui Noel, ca să-mi revin. Spre surprinderea mea, Maris, cu un salt, s-a interpus între mine și vajnica atacatoare, ai cărei ochi încercănați cu umbre vinetii scoteau scântei de furie.

Acum, când mă gândesc la această incredibilă întâmplare, înțeleg pe pielea mea ce simte sălbăticiunea prinsă în capcana braconierului, când, fără putință de scăpare, orice zbatere e nu doar lipsită de izbândă, ci dimpotrivă, provoacă noi dureri și pierdere de sânge și-aduce moartea mai aproape. Peste trei ore numai, înotam în larg, apropiindu-mă de dig, dar nu mai eram liber, ca de obicei. Libertatea mi se părea un lucru atât de-ndepărtat și de străin, de parcă dintotdeauna am fost sclav, vândut și cumpărat pe-un preț străin. Cuțitul de cules scoici îl aveam legat de șold, alături de un coșuleț de papură. Nimic nu mai părea să fie ca înainte de-a o fi întâlnit pe Aida, prințesa întunericului.

— Tu, să-mi spui stăpână de acum! Numai atât vreau să aud: da, stăpână! Nu, stăpână! Așa să mi te adresezi de-acum. Aud? Cum spui?!

Nu puteam să fac nicio mișcare din cauza durerii. Simțeam ceva ca un tăciune aprins care mă ardea-n cap. M-am

uitat în reflexia oglinzii retrovizoare și am văzut urma loviturii, ca un zigzag însângerat ce cobora pe tâmplă, pe lângă coada ochiului. Am încercat să pipăi rana, dar durerea m-a făcut să mă aplec din mijloc, scoțând un geamăt. Am vrut să-l strig pe Noel să-și ia nebuna de pe capul meu, dar buzele mele nu au putut să rostească absolut nimic.

— Da, stăpână, așa să spui, și ai să vezi că n-o să te mai doară.

„Ești nebună de legat", am vrut să zic, dar iarăși din gura mea nu a ieșit decât un geamăt neputincios.

— Zi: da, stăpână!

— Da, stăpână! Cuvintele acestea, rostite clar și fără echivoc, au avut darul să-mi ia durerea aproape instantaneu, spre marea mea stupoare. Am rămas așa, îndoit din mijloc în fața ei, ca într-un fel de plecăciune supusă. Noel, care căra bagajele în casă, a revenit râzând cu gura până la urechi.

— Roberto, Maris, Aida, haideți să stabilim meniul. Eu zic ceva specific pescăresc, nu? Ce ziceți? Robert, de ce stai așa ghemuit? Să nu-mi spui că te-au apucat durerile de șale tocmai acum, când trebuie să cărăm bagajele în casă!

M-am ridicat cu greu, cu ochii țintă la medalionul Adelaidei. Simțeam în mod ciudat că energiile stranii ce emanau din el mă făceau să uit de umilința suferită, mă calmau și îmi dădeau putere să-mi revin în fire. M-am îndreptat spre grămada de bagaje și în trecere am simțit atingerea Marisei pe mână, ca o mângâiere. Am evitat să o privesc, dar știam că era înlăcrimată.

Am încercat să nu mă mai gândesc la sinistra întâmplare, în speranța că se va rezolva cumva de la sine, așa

cum speri că o durere de măsea va înceta curând și pentru totdeauna. Poate trece cu o aspirină, poate cu o gură de apă, sau poate cu o bucățică de pâine. Amăgiri, desigur, dar speranța moare ultima. Câtă vreme nu mă gândeam la Adelaide și nu interferam cu ea, parcă durerea din tâmplă mă mai lăsa puțin în pace. De îndată, însă, ce imaginea ei îmi apărea în minte, asociată atunci cu sentimente de revoltă și de neputință, cărbuni încinși simțeam că ard pe capul meu.

— Pentru antreu eu m-am gândit la scoici, a zis Maris. Cred că vom găsi din belșug pe digul care se vede în larg, ce ziceți? Tot trebuia să ieșim să facem o baie, mai pe seară.

— Bună idee, făcu Noel. Ca fel principal, vom face un risotto de calcan. Orez, ceapă și celelalte legume am adus deja. Roberto, crezi că vom găsi calcan la cherhanaua satului? Poți să verifici? Dacă nu, vom folosi oricare alt fel de pește, dar era mai bun calcanul. Iar la desert, am o înghețată făcută de mine din fructe de pădure, am pus-o acum la congelat. Adelaide! sunt sigur că-i va plăcea, e ahtiată după înghețată.

— Aida Wolf!

— Aidei Wolf, iartă-mă! încă nu m-am obișnuit cu nu- mele tău cel nou. Să știi că ți se potrivește foarte bine, ai fost inspirată când ți l-ai ales. Aida, ca să ne amintim de cântăreața de operă, iar Wolf pentru noul tău look. Maris, tu să te ocupi de supa-cremă portocalie de dovleac, cu smântână, ghimbir și scorțișoară, e un fel de mâncare foarte aromat și răcoritor, specific sfârșitului de vară, între timp, eu o să pun un aluat de pâine să dospească.

Am vrut să merg la cherhana cu bucurie și cu speranță, crezând că simplul fapt de-a mă întâlni cu lumea din sat o să-mi schimbe gândurile, o să alunge spiritul necurat care vedeam că pune stăpânire pe mine. M-am bucurat însă degeaba, Adelaida n-a vrut să mă lase să merg singur. Motivând că vrea să vadă satul, s-a încălțat cu bocancii ei înalți până mai sus de glezne și, cu biciușca-n mână, cu o pălărioară cu boruri mari umbrindu-i pletele bogate, m-a însoțit pe uliță, sub soarele orbitor al după-amiezii. Cherhanaua era cam la vreo cinci sute de metri. Pe drum, mi-am ținut privirile îndreptate în pământ, în tăcere.

— Frumoasă căsuță ai, îmi place. E chiar la malul mării, aici s-ar preta o mică pensiune cu profil pescăresc. E a ta cu acte?

— Casa o am moștenire de la părinți. Da, am certificat de moștenire.

*

— Vreau să o cumpăr. Nu zice încă nu, deocamdată, gândește-te bine înainte să zici ceva. Îți ofer cel mai bun preț. Și atenție la exprimare, zise, rotind biciușca prin aer.

N-am zis nimic. Am simțit numai cum pălesc la față și o senzație paradoxală de frig mă cuprinse, în pofida arșiței insuportabile. La cherhana am cerut un calcan potrivit de mare, din fericire aveau proaspăt, pescuit în timpul nopții care trecuse. Odată întors acasă cu calcanul, pregătirile au intrat în linie dreaptă. Singurul ingredient care mai rămăsese de procurat erau doar scoicile.

— Va trebui să le curățăm mai întâi bine de tot cochilia cu un cuțitaș, a zis Noel, apoi le vom fierbe într-o oală, cu ceapă, piper și ardei iute. Sare nu va trebui prea multă,

că au ele. La sfârsit le vom scălda într-un sos de smântână si usturoi. O să fie o minunație, o să vedeți. Ce fel de scoici se găsesc pe aici?

— La noi sunt midii negre, sunt mai ascuțite la un capăt. Stau lipite de pietre și epave.

— Ah, da, cunosc, sunt foarte bune și acelea. Normal că stridiile sunt cele mai bune, dar nu cred că se găsesc prin zonă, nu-i așa?

— Sunt foarte rare, în mod excepțional găsești vreuna. S-au găsit în trecut unele uriașe, din genul Crassostrea gigas, o scoică gigantică de aproape 30 de centimetri lungime, un Goliat al stridiilor. Se prind de piatra calcaroasă cu un picior foarte rezistent. Sunt originare din Oceanul Indian și se crede că au ajuns aici pe chila vreunui vapor. „Noel, am vrut să continui, Adela mă terorizează, e vrăjitoare, scapă-mă de ea!" Dar gândul acesta n-am putut să-1 duc până la capăt, căci junghiul puternic din tâmplă m-a săgetat.

— Atunci, să mergem să le căutăm! Roberto, fiindcă ai experiență, o să te scufunzi la baza digului, iar noi vom sta în barcă și-o să te ghidăm.

De câte ori plonjez în apă după scoici, cu rania de papură la brâu, îmi amintesc de acea carte citită mai demult, am uitat numele romanului, despre un căutător de perle prizonier al piraților din Marea Roșie. Acest căutător de perle și-a prins mâna, fără scăpare, între valvele unei scoici uriașe din specia Tridacna, iar camaradul său, ca să-l salveze, i-a retezat brațul cu cutitul. Acest fel de scoică nu trăiește în Marea Neagră, din fericire. Povestea căută-

torului de perle s-a sfârșit tragic, fiindcă odată scos la mal, a fost lăsat să sângereze până la moarte de către stăpânii lui, cărora nu le mai era de niciun folos. M-a impresionat povestea mai ales datorită lipsei totale de valoare la care ajunge viața omului atunci când e robit.

Adâncul acesta mă ademenea cu mistere pe care ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit nicicând. Suprafața liniștită a mării nu era tulburată de niciun val, doar niște cormorani plonjau vioi în apă. Sclipiri verzi ca de smarald scânteiau în lumina crepusculară, aceeași culoare pe care o admirasem mai devreme, culoarea ochilor Marisei. Ea stătea aplecată peste bordul bărcii, privind atentă în adânc. Umbra bărcii se vedea cu ușurință deplasându-se pe fundul apei, în care bancuri argintii de stavrizi fugeau din fața pescărușilor. Un delfin jucăuș făcea tumbe la câteva zeci de metri depărtare. Mă pregăteam să iau aer în piept, când deodată Maris, urmată îndeaproape de Adela, s-a aruncat în apă.

— Fetelor, zise Noel, eu zic să nu vă aventurați, apa-i adâncă.

— Mă simt ca peștele în apă, nu îmi purtați de grijă, a zis Maris.

Am tras aer în piept și m-am scufundat. Pe fundul apei, prinse de pietre și de stânci, scoicile stăteau ciorchini. Am început să le răzui cu briceagul și să le pun în coșulețul de la brâu, când ochii mi-au fost atrași de-o scoică cu valve asimetrice, albicioasă, cu striații roșu-purpurii, dispuse radial. Am putut să văd culoarea albă din interior, scoica fiind deschisă. Dar ceea ce m-a frapat era dimen-

siunea gigantică a specimenului: avea cam patruzeci de centimetri lungime. Imposibil să mă înșel: era o Crassos- trea gigas, stridia din Marea Chinei, ajunsă în apele noastre în anii din urmă. M-am apropiat uimit de această minunăție, dorindu-mi să am un aparat de fotografiat subacvatic la mine, când o umbră s-a apropiat subit din spate. In clipa următoare am recunoscut pletele negre ale Adelaidei învăluindu-mă ca tentaculele unei caracatițe. M-am retras speriat în lături, timp în care am văzut cum Adela se apropie periculos de mult de creatura subacvatică. Valvele se pot mișca destul de iute și în câteva secunde se pot închide ferm, prinzând fără de veste o pradă imprudentă. Am întins mâinile către ea s-o opresc, dar n-am prevăzut un accident stupid: medalionul care atârna la gâtul Adelaidei a pătruns înăuntrul scoicii. Valvele acesteia s-au închis subit și, în clipa următoare, Adela era prinsă într-o capcană fără de scăpare. Nu aveam prea mult timp la dispoziție, deja fata începuse să se zbată în disperare și vedeam cum se îneacă sub ochii mei. Am pus mâna pe cuțit si, dintr-o mișcare din încheietura mâinii, am retezat lăn- țicul subțire de oțel care o ținea prizonieră. Apoi am apucat-o cu o mână de mijloc, cu cealaltă făcându-mi elan spre suprafață.

Când am ajuns la aer, Adela a inspirat cu zgomot, aproape leșinată. Am urcat-o înapoi în barcă, cu ajutorul lui Noel. încet, si-a revenit.

• >

— Roberto, unde-i Maris?

Preocupați de starea Adelei, nici n-am băgat de seamă că Maris lipsește de ceva vreme. M-am aruncat fără zăbovire în apă, strigându-l. Nici un răspuns. Am

bavă din nou în apă. La fundul apei, am zărit din nou bi- valva uriașă. Medalionul, însă, nicăieri. In clipa următoare am simțit o umbră întunecată cum se apropie de mine. M-am întors surprins și în fața mea am văzut-o pe Maris, stând vertical în apă, cu pletele-i blonde răsfirate-n unde. La gât avea medalionul de smarald. Am vrut să o trag de umeri către suprafață, dar ea, cu degetul la buze, mi-a făcut semn să îi păstrez secretul. Prin transparența apei, mi s-a părut că pielea ei avea luciri de solzi ca de aramă. S-a îndepărtat apoi încet, lăsându-mă uimit. Când de-abia se mai vedea în negura genunii, pot acum să jur că-n locul picioarelor avea înotătoare ca de delfin.

Am ieșit siderat la suprafață și multă vreme n-am putut spune niciun cuvânt. Intr-un târziu, ne-am întors la mal, tăcuti. Am anuntat, firește, Salvamarul, dar toate căutările au eșuat. Partea cea bună a poveștii e că, îndată după pierderea medalionului, Adelaida s-a reîntors la firea ei cea veche și repertoriul clasic. A redevenit sensibila soprană, fără ambiții de capitalist hapsân. Mie mi-a dispărut definitiv durerea atroce de la tâmplă și de atunci suntem prieteni buni. Ocazional, mai merg la câte un concert cu ei, iar ea și cu Noel mă vizitează vara, prin luna august.

în nopțile de august, când sunt singur, sub luna plină ce-mprăștie cristale pe luciul apei, merg cu barca la digul din larg și-aștept. Uneori îndată, alteori după scurt timp, Maris Anselmo își face simțită prezența cu-n cântec de sirenă, straniu, din alte lumi. Sirenă cu ochii de smarald si plete blonde ca mierea proaspătă de tei.

Team building

Lampioane de hârtie cu lumânări aprinse mărginesc cărarea dintre hotel și poienița dintre vii, în care, atent supravegheat de oamenii de ordine, arde un foc de tabără. Faptul care m-a impresionat din prima clipă, văzând focul, a fost trunchiul imens de brad, așezat vertical, ca un catarg, în mijlocul stivei de lemne. Chiar i-am șoptit la ureche, mi-amintesc, Cameliei: uită-te și tu la catargul ăsta, zici că-i o navă de război în flăcări. Rând pe rând, publicul și artiștii amatori iau loc în jurul scenei, la o distanță respectabilă de rug. Fuiorul viguros de fum, purtând scântei, se întoarce, șerpuind ca un dragon, când la stânga, când la dreapta, când drept spre noi, adus de vânt. Festivalul de la Jariștea al Vinului și Viei, unicul festival care nu se ține în Piața Mare și unde nu sunt tarabe de mititei, unde nu se bea bere, ci vin si unde nu cântă lăutari, se desfășoară încă, noaptea, în jurul focului de tabără.

Prin ce diferă somelierii de restul omenirii? Cunoscătorii spun, dar eu nu am verificat asta niciodată până acum, că doar somelierii pot aprecia la justa ei valoare calitatea unui vin, spre deosebire de noi, consumatorii ignoranți, care nu facem diferența între o poșircă de pe marginea

șoselei și un Chateau Pointe Magnum, ca să dau numai un exemplu. Da, somelierii sunt o sectă, un club închis, select. Părerea asta mi-am format-o citind pe internet anumite recenzii mai dure de-ale lor.

După ce i-am cunoscut însă pe viu, m-am convins că-s oameni ce pot să cânte zece cântece voioase la chitară, acordeon sau voce, fără să aducă vorba despre of, dor, bani și dușmani, țoale, cercei, mașini și alte bunuri de larg consum. Sunt oameni care dau bună ziua necunoscuților pe drum, care nu se tem de străini, de urs, de întuneric, de ploaie, de grindină, care își iau cu ei copiii la cules de struguri, care nu bârfesc pe vecinul, nu au grija zilei de mâine, te ajută la nevoie, etcetera, etcetera...

Pare portretul bunului samaritean îngemănat cu cel al doctorilor fără de arginți. Asta nu poate fi însă decât o naivă iluzie. Și ei sunt, ca și noi, ceilalți, simpli cetățeni, împovărați de patimi și păcate, iar Festivalul de la Jariștea nu este locul de adunare a sfinților pe pământ. Nu, ci doar o acțiune de marketing, din partea viticultorilor, și un bun prilej de distracție pentru noi, consumatorii.

Prima echipă care a intrat în concurs a fost cvartetul Tutti Frutti din Odobești. Doi băieți și două fete se aii- » «1 niară din câteva încercări stângace în fața publicului. Băiatul din dreapta avea o chitară clasică. Vocile cântau la unison, cuvintele erau purtate și ele de vânt, când la stânga, când la dreapta. La mine n-au ajuns toate. Din cele câteva care au ajuns, am reținut:

Intr-o zi, printre rafturi vom regăsi
Amintirile de mărgean

Când printre podgorii umblam, Doi nebuni
străbateau pe înserate cărarea Și căutau
printre vii nemurirea, Se îmbrățișau râzând,
adeseori se sărutau Mereu fără sfârșit
Erau doar îndrăgostiți de viile lor.
La, la, la, la, la...

Mi-e ușor să spun acum că versurile alea n-au niciun sens, că nu transmit nimic, că sunt doar vorbe goale pe o melodie lălăită simplist. Așezați pe o pătură, în jurul focului de tabără, contează doar bucuria lor de a cânta și bucuria noastră de a fi împreună și, desigur, iradierea fierbinte a focului. Camelia s-a lipit tandru de mine îndată ce i-am acoperit spatele cu hanoracul, din care încă mai iradia căldura trupului meu. în stânga mea, Ovidiu și Roxana, îmbrățișați, fredonează versurile acelea idioate, un pic melancolice, dar a căror melodie tonică transmite optimism. întotdeauna mi-a părut rău că nu am învățat să cânt.

— Bă, ce-am uitat! exclamă Ovidiu. Adi, tu ti-ai luat, bă, sticla cu tine?

La noi, excursiile de team-building sunt pregătite cu o imaginație ce pare că nu cunoaște limite. Surprizele sunt tot mai tari. Avem de fiecare dată alte jocuri de societate, din ce în ce mai complicate și mai exotice. Ieșirea asta fusese anunțată încă din luna august, pe terasa hotelului din Albena, la masa festivă:

— Copilași, luase atunci cuvântul Ovidiu, CEO-ul companiei noastre, cu paharul de șampanie în mână: ce ziceți

de o ieșire prin noiembrie, la o cramă, în podgoriile vrân- cene? Am o surpriză: am aranjat să mergem la un festival tematic. Foc de tabără, degustări de vinuri, alea, alea. în program e și un somelier celebru, o somitate în secta lor, cică îți ghicește orice vin, cu ochii legați.

Am căutat din priviri aprobarea Cameliei. Dacă merge și Ovidiu, e clar că mergem și noi. Fără verva nebună a colegului și prietenului nostru, fără partidele noastre de bridge, care durau uneori întreaga noapte, până ce ne găseau zorile cu capetele căzute pe masă, deasupra levatelor, nicio excursie nu are haz. Camelia a fost de acord pe loc.

S-au perindat pe scenă și alte grupuri: Elixirul Vieții din Cotnari, apoi altele, al căror nume nu l-am reținut, venite de pe Tâmave sau de la Murfatlar. *Hors-concours,* un somelier bălai din Cricova, raionul Cahul, a interpretat aria din Nunta lui Figaro, uimitor de expresiv și elegant la acordeon. în întunericul ca de smoală, fețele spectatorilor străluceau transfigurate de reflexele portocalii ale focului. Nu mai ține nimeni seamă cât este ceasul. A trecut demult de miezul nopții. Buștenii sunt groși, nu se vor mistui până în zori. Se aplaudă, se cântă în cor, nu însă și eu, deoarece nu știu versurile si, oricum, nu am ureche mu- zicală. Am înregistrat câteva clipuri pe care le voi revedea acasă - vreau să-mi păstrez cât mai mult în memorie senzația de nevinovată candoare pe care o trăiesc în aceste momente. Uimitor, văd în public atitudini de copii la oamenii maturi, deși multi dintre noi sunt bunici cu părul alb.

Jarul din vârful pipei lui Ovidiu se întețește din când în când, la intervale regulate. îi înțeleg și îi respect nevoia de a fuma, căci pentru el fumatul nu e un viciu, ci un act aproape mistic. E un ritual care îi pune în funcțiune rotițele minții sale excepționale. în ședințele de Consiliu de Administrație, care în ultimul an au devenit din ce în ce mai dese și mai apăsătoare, oricât de periculos s-ar fi adâncit crizele financiare, o ușurare mă cuprindea în clipa în care Ovidiu își aprindea pipa. Era un semn bun, însemna că Ovidiu întrezărea o soluție. Poate un nou contract sau o nouă piață de desfacere, ori o nouă sursă de finanțare, despre care noi, ceilalți, încă nu aveam habar.

— Ți-e frig? Camelia se zgribulește și mai tare lângă mine, cu mâinile pe sub pulovărul meu. Ultimul grup muzical își sfârșește reprezentația cu plecăciuni în fața publicului, care aplaudă și fluieră îndelung, cerând un bis.

— Nu, mi-e foarte bine aid. As vrea să nu se meii sfârseas- că noaptea asta. Este, într-adevăr, ceva feeric în atmosferă: lumina puternică a focului de tabără face ca fețele noastre să vibreze într-o culoare caldă, prietenoasă. Dacă ar exista o culoare a feridrii, atund aceasta este, mă gândesc acum: culoarea din obrajii noștri, îmbujorați de dogoarea focului. Organizatorul se apropie de microfon, îi ajustează înălțimea și anunță următorul număr din program:

— în continuare, să-l aplaudăm din nou pe musafirul nostru din raionul Cahul, Republica Moldova, pe talentatul acordeonist și somelier Vitalie Visarion!

Acordeonistul se înființează înaintea noastră într-o costumație complet schimbată: la o jiletcă neagră, de o eleganță sobră și distantă, a asociat o cămașă albă cu papion și niște mănuși, de asemenea, albe, imaculate. De gât, la capătul unui lanț respectabil de argint, îi atârnă un obiect bizar, un fel de ceșcuță cu toartă, având imprimate pe buza ei niște semne cabalistice.

— Bună seara tuturor invitaților, zise Vitalie, în al cărui grai se citește de îndată originea sa de peste Prut, am rugat gazda să transmită că am nevoie de câțiva voluntari, care să vină de acasă cu câte o sticlă de vin sigilată, cu origine garantată, cu etichetă. Voi executa un blind, adică, mai pe românește, o degustare cu ochii legați. Vă rog să puneți sticlele pe această masă improvizată dintr-o scândură și două butoaie, în timp ce eu voi ruga pe cineva din public să mă lege la ochi cu acest fular. Așa, e bine, confirmă el după ce o fată din public îi leagă fularul la ochi.

Fusesem prevenit din timp de către Ovidiu despre acest număr și ne aprovizionaserăm încă din septembrie, de la Mali, cu câteva sticle de vin mai de fite. Nu se făcea să-i stricăm papilele finului somelier cu vreun vin de masă gen Babanu. M-am lăsat și de data asta pe mâna lui Ovidiu, care, deși nu e ceea ce se poate numi un băutor, are acea cultură generală care îi permite întotdeauna să ia deciziile cele mai bune. Pe flerul lui m-am bazat și atunci când, după absolvirea liceului, mi-am ales meseria și calea de urmat în viață.

— Bă, uite, tu ia sticla asta de Argiano Solengo 2011 și mai ia încă una, care vrei tu, să fie de rezervă. Eu o să iau

un Muga Aro 2010 și un Armagnac Baron Gaston Legrand din 1975, să sparg gura târgului. Nu că nu mi-ar plăcea și acest grozav Castellare di Castellina I Sodi di San Niccolo 2011, o să mă decid la fața locului pe care o să-l pun pe masă.

Ne-am apropiat, eu și Ovidiu, de scândura sprijinită pe butoaie, am așezat sticlele una lângă alta și ne-am uitat cu interes la ciudatul individ legat la ochi și îmbrăcat ca pentru bal, care, cu gesturi ritualice, desface sticlele, nu înainte de a le pipăi și a le duce la ureche și la nas, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu ascund vreo bombă înăuntru. își toarnă apoi din prima sticlă vreo doi centimetri de vin roșu într-un pahar a cărui cupă largă se potrivește exact în căușul palmei lui drepte. Rotește de câteva ori paharul în palmă și îl apropie lent de nas, prin mișcări laterale stânga-dreapta, făcând în același timp vânt cu mâna cealaltă în direcția nărilor. Stă așa preț de câteva clipe, cu paharul la nas, își ridică apoi capul în sus, ca într-o rugăciune mută, și zise:

— Nas evoluat, cu arome terțiare dominante, învechit în baric de stejar, vag pedigri american, urme de vanilie și curmale uscate cu sâmburi.

își înmoaie apoi buzele în pahar și ia în gură câteva picături, pe care le plimbă cu limba pe cerul gurii, pe gingii și pe fața interioară a obrajilor. După cele câteva clipe de cumpănă, vorbește iar:

— Un vin modem, excelent echilibrat, în care Caber- netul Sauvignon predomină în defavoarea Merlot-ului, exprimat mai bine în amprenta secundară. Bine lucrat,

expresiv, catifelat, palatin, umple palatinul cu fruct roșu și negru, susținut de o structura de tanin perfect calibrată. Singurul lucru care îi lipsește este amprenta specifică, sufletul. Din construcția perfect executată, cumva simt că în zona respectivă altul este soiul și stilul local. Este un su- pertoscan, un vin toscan cu tradiție, este un Argiano So- lengo, iar anul... își înmoaie încă o dată buzele în vin, zăbovește așa două-trei secunde, apoi slobozește verdictul: anul nu poate fi decât 2011.

Nu mi-am dat seama pe moment dacă era sticla mea sau a lui Ovidiu, amândoi cumpăraserăm vinuri roșii, cât despre denumiri, da, suna cunoscut, una dintre sticlele noastre precis se numea Argiano Solengo. Vitalie lasă cu grijă paharul jos, lângă sticlă și, bâjbâind, apucă un alt pahar din cele ce erau pregătite în stânga lui și își toarnă cu aceleași infinite precauții din cealaltă butelie de vin. Clatină, ridică, miroase și spune:

— înainte de a gusta, pot să spun deja că acest vin este produs pe un sol compact, calcaros, cu inserții de mică și un strat de nisip și argilă deasupra. Da, acest sol este unic și nu poate proveni decât din apropierea vestitului balcon al Julietei, sub care a suspinat Romeo cu atâta dor și jale. Da, continuă Vitalie, pe aceeași ciudată coardă patetică, acesta este un vin din regiunea Veneto, mai precis de pe lângă Verona.

Stilul acesta drapat, înzorzonat, al comentariilor some- lierului aduce într-adevăr aminte de bogatele veșminte la modă în cinquecento: catifele, broderii, blănuri scumpe și grele. Vorbirea exegetului curge onctuos, după ce gustă din vin, ca o glazură de caramel peste blatul de tort:

— Vinul acesta, deși e un exponent al curentului modem, a rămas totuși fidel tradiției locului, este un Ama- rone Suavo. Da, da, este opulent, cremos, încărcat de fruct și de baric, dar stilul și aromele sunt, de data asta, cele locale. Da, duse la maxim, iar pe alocuri aberant și agresiv nuanțate, este un vin mare și la propriu și la figurat. Concentrat, extractiv, cremos, complex, cu straturi de arome și senzații, susținut de o structură de tanin impresionantă și de o aciditate competentă, care reușește să imprime un „lift" vinului, în pofida concentrării imense.

Somelierul ezită o clipă, de parcă un detaliu extrem de fin l-ar fi pus în încurcătură.

— Nu vreau să greșesc, ceva nu sună cum ar trebui, ceva nu e ceea ce pare. întinde mâna stângă și dibuiește primul pahar, acela cu supertoscanul. Ia o înghițitură, o plimbă atent în gură, face gargară. Repetă același exercițiu cu vinul din mâna dreaptă, superveronezul. Aștept înfrigurat alături de Ovidiu sentința, de parcă de ea ar fi depins soarta sticlelor de vin: vor fi băute până la urmă sau nu?

Amintirile nenumăratelor bețiii făcute în facultate cu băieții încă sunt departe de a se estompa. Prin minte îmi trec și acum nopțile în care, cu capul tulbure, făceam și desfăceam planuri de viitor împreună cu Ovidiu, în camera de cămin. Nu aveam bani de vinuri scumpe, ne îmbătăm cu bere pe vremea aceea. Atunci am pus la cale afacerea noastră cu computere și consumabile IT.

— Adișor, n-o să-ți vină să crezi, a zis Ovidiu într-o astfel de noapte, aruncând la țintă cu o doză de bere mototolită în pumn, am cunoscut ieri o țipă trăsnet de la Arhi-

tectură, dar are o prietenă de care nu pot să o despart. Hai cu mine mâine seară la o pizza, cu fetele.

Așa am cunoscut-o pe Camelia, de care mi-am legat definitiv soarta, în timp ce Ovidiu a rămas să o consoleze pe Roxana, rămasă singură pe lume cu un imens imperiu imobiliar, după tragicul deces al părinților ei, într-un accident de mașină.

Prietenul nostru, somelierul, reia după o pauză de câteva minute discursul flamboiant, de data asta cursiv, sigur pe sine.

— Am aici, în mâna dreaptă, un vin maturat în baric, cu un nas complex, dominat de note de alune, unt, patiserie fină pariziană, dar și de tușe interesante în evoluție și hidrocarburi volatile aromatice, alături de aluzii de coji uscate de portocale și coacăze negre. Prezent, mătăsos pe palatin, perfect echilibrat, structurat și ușor tonic pe final, este un Soave extrem de serios. Da, acesta este un Tenuta Sânt'Antonio Amarone de la Valpolicella Compo dei Gigli 2011 sau 2012, dar mai sigur 2011.

— Păi stai, nu merge așa, zice Ovidiu râzând, 2011 sau 2012?

Vitalie tresare uimit la auzul interpelării și își întoarce capul către Ovidiu, cu lentoarea unui cameleon. Ceva din paloarea care îi pune stăpânire pe figură îmi provoacă un fior neașteptat de neliniște pe șira spinării.

— Dumneata ai adus sticla asta de Amarone?

Combustia rugului aprins atinse atunci un moment culminant, care face să crape cu un pocnet asurzitor trunchiul de brad înfipt vertical în mijloc. Toate privirile se

întorc către foc. Un nor de scântei își ia zborul și este purtat de curenții de aer în sus, spre cerul spuzit de stele.

Somelierul își duce mâna stângă la piept, unde ciudata ceșcuță de argint tronează ca o medalie arhierească, și toarnă în ea câteva picături din sticla lui Ovidiu. înalță ceșcuța deasupra capului, varsă apoi un strop din ea pe jos, ca și când ar fi făcut o libație rituală, și înghite rapid ceea ce a rămas.

— Anul este, categoric, 2011. Vitalie face o scurtă pauză, înghite în sec și începe să turuie plat, fără intonație, ca și cum ar fi citit un epitaf de pe un basorelief antic: strugurii aceștia au fost zdrobiți la teasc de un bărbat de patruzeci și cinci de ani, cu început de chelie, cu numele Paolo, într-o zi de vineri, mohorâtă...

— Ai început să inventezi, amice!

Vitalie se poticnește din nou, descumpănit. Pipăie discret buza ceșcuței, pe care se vede șirul de litere ciudate, ca un fel de rune. Aproape că țipă:

— Scrie în vin! Eu citesc doar ce scrie în vin. Este si o 1 femeie, este aici, de față. Părul ei e lung, negru și mătăsos, iar ochii ei sunt de culoarea curmalelor coapte. Vinul acesta a fermentat în doage de cireș și s-a învechit în sticlă în hrubele castelului din Valpolicella vreme de optsprezece luni, după care...

— Ce femeie ai zis că e de față? Chipul livid a lui Ovidiu se desprinde din beznă când face un pas înainte, către somelier.

— Femeia din mintea ta, la care nu încetezi să te gândești nicio clipă, și care este aici, de față... Viile sunt plantate

într-o zonă aspră, aridă și slab productivă, de către localnici, iar denumirea podgoriei a dat-o troița închinată Sfântului Antonio, aflată în vie, și care este invocat cu scopul de a aduce ploaia...

— Care femeie este în mintea mea, ciudatule, droga- tule, ori ai fumat iarbă? Ovidiu se precipită către scândura sprijinită pe butoaie, îmbrâncind unul dintre organizatori, care se interpusese între cei doi. Roxana se holbează împietrită la Ovidiu, mușcându-și buzele până la sânge. Vitalie își smulge fularul de pe ochi și privește buimac busculada care se crease în fața lui, sprijinindu-se cu mâinile de scândură ca să nu se răstoarne.

Ovidiu îl apucă atunci de reverul jiletcii și începe să-l scuture înainte și înapoi, ca pe un sac de cartofi, lovindu-1 și cu genunchiul în burtă. în clipa aceea, trunchiul mare de brad care ardea în rug se frânge de la mijloc și se prăbușește într-o latură, peste o parte dintre spectatori, care se ridică țipând de groază și încep să alerge care încotro, călcând unii peste alții, cu hainele aprinse. Vitalie se lasă moale ca o cârpă, pe spate, continuând să bolborosească ceva, în timp ce sticlele se varsă pe jos.

— Se scurge, se scurge, bâiguie Vitalie, arătând cu mâna spre sticlele răsturnate și spre paharele țăndări. Lumea fuge țipând, nu știu însă dacă doar de spaimă sau chiar cineva suferise arsuri grave. Dintr-o latură se aude atunci un bărbat urlând și în clipa aceea silueta lui arzând ca o torță se vede agitându-și mâinile în vârful dealului care ne desparte de pensiune, profilându-se pe cerul ca smoala. Câteva clipe după aceea, puterile îl părăsesc și se prăbu-

seste. Se mai zvârcolește o dată sau de două ori si rămâne , 1 » »
nemișcat, continuă să ardă apoi, liniștit, ca o grămăjoară de cărbuni. Mă pomenesc și eu alergând, în clipa următoare, pe cărarea care duce spre hotel. Lângă mine aleargă și Camelia, dar cumva distantă, rezervată, am avut senzația că s-a ferit când am încercat să o îmbrățișez. In holul ♦ » »
hotelului ne-am regăsit toți patru, răsuflând zgomotos și neînțelegând pe moment ce se întâmplase, cum de se pornise deodată tot dezastrul acela, când toate lucrurile păreau că decurg așa de bine și de organizat.

— Ah, nu mi-am dat seama, zice Ovidiu, trebuia să-i atrag atenția ciudatului că sticla aia de Amarone, de fapt, nu era a mea, ci a ta. Nu ți-am mai spus, dar am cotrobăit în rucsacul tău și am luat o sticlă de la tine, că pe a mea o uitasem în cameră, si mi-a fost lene să mă duc s-o iau. Dar individul o luase periculos pe o pantă psihedelică, ziceai că-i drogat și nu te mai puteai înțelege cu el.

Aha, acum mi-e totul clar, acum am înțeles ce s-a în- tâmplat: sticla de Amarone din Valpolicella era de fapt a mea, și atunci bruneta aceea din viziunea lui Vitalie normal că era soția mea, Camelia. Indreptându-mă către cameră, în mulțimea din hol zăresc chipul lui Visarion, care mă fixează cu o privire serioasă, gravă. Schițez un zâmbet și vreau să mă apropii de el, să-i explic și lui tărășenia cu sticla, dar acesta mi-o ia înainte și-mi șoptește la ureche, cu o voce gâtuită, uitându-se speriat împrejur:

— Se scurge... off-shore... capitalul companiei se scurge...

Mulțimea mă îmbrâncește atunci din spate și mă împinge pe scări, înainte ca Visarion să-și termine fraza și

eu să pricep ce vrea să spună cu compania și capitalul. O ajung cu greutate din urmă pe Camelia, tocmai în fața ușii noastre. Este în continuare tăcută, tristă, încă prea tulburată, îmi zic, de toate întâmplările astea. Deschid atunci fereastra și văd, spre răsărit, cum lumina palidă a dimineții se luptă cu noaptea peste podgoriile nesfârșite. Ovi- diu este și el pe balcon, fumează într-un șezlong. Din pipa lui, jarul se întețește la intervale de timp regulate. După câte îl cunosc, asta e de bine, înseamnă că se gândește. Mă așez în pat, cu gândul de a dormi, dar somnul nu se lipește de mine multă vreme. Adorm, totuși, în cele din urmă, am un somn agitat, căci visele, amestecate cu gândurile apăsătoare, nu-mi dau odihnă. Tinerii, strânși laolaltă prin vreo cameră, își continuă petrecerea, cântând același repertoriu, dar parcă melodiile lor sună altfel, mai rezervat, nu mai resimt în ele aceeași candoare.

Reality show

Curtea pavată cu piatră de râu, pusă cam alandala, măsoară vreo sută de metri de la o margine la alta și este înconjurată de ziduri înalte de vreo șapte-opt metri. Poarta largă, în două canate, din stejar, solidă, acum închisă, este încadrată de două turnuri. Indivizii agitați, îmbrăcați în țoale pestrițe, zdrențăroase și murdare, meșteresc ceva în jurul unui eșafod din scândură de brad, amplasat în mijlocul curții, pe care au montat un par înalt de vreo trei metri, în vârful parului au prins un braț orizontal, întărit cu o consolă. De vârful brațului orizontal atârnă funia. ♦

Cristian Mănăilă, avocat în baroul municipiului Focșani, un bărbat atletic, de nici treizeci de ani, altminteri jovial și mereu pus pe glume, privește pregătirile cu ochi sticloși și mâinile legate la spate. Sinistra parodie de proces se încheiase, așa cum se antepronunțase încă de aseară judecătorul, prin condamnarea la moarte a acuzatului.

— în știreang o să putrezești!

— Da, da, vezi să nu! In primul rând, n-ai dovedit paternitatea copilului. Și apoi, fac cerere de recuzare a completului, pe motiv de antepronunțare.

Jocul ăsta în care fusese atras fără voia lui se juca prea tare. Actorii, sau ce erau ei, păreau scoși cu toții din lada de vechituri a teatrului de păpuși.

— Oh, Doamne! Cum am putut suferi un lucru ca acesta? Oh, sfântă dreptate, pune-ți îndreptarul și vezi cu câtă câinoșenie lepădătura asta mi-a terfelit cinstea!

Omul care declamă tirada asta scoate de la brâu un sul de hârtie pe care îl desface și îl apropie de ochii avocatului.

— Nu rabdă gura mea să mai citesc o dată scârnăviile astea, dar, ca să nu ai motiv de cârcneală, citesc:

Cununa pletită norocul o tinde
Capul fără creieri cu mâna o prindel Oh! Ana,
fecioară, frumoasă nevastă Nevastă fecioară,
fecioară nevastă, Peste sase vremi roada să-i
coboară Fulgerul și fierul focul mistuiască
Patul nevăpsit nu se mai slăvească[I]

— Habar n-am ce-i asta și vreau să mă dezlegi imediat, altfel te reclam pentru sechestrare de persoană. Gluma-i glumă, dar să ne înțelegem, toate au o limită!

Bărbatul din fața lui, o namilă păroasă și împuțită, care are în loc de pantaloni un fel de izmene strânse pe șold cu o centură lată, de care atârnă o sabie încovoiată, și o căciulă ornamentată cu o pană caraghioasă de păun îndesată peste lațele nespălate, îi șterge avocatului un pumn peste gură, care-1 face să se prăbușească. Doi gealați îm-

I Dimitrie Cantemir, **Istoria Ieroglifică** (apud C. Gane - *Trecute vieți de doamne și domnițe,* vol. I - Doamna Racoviță) n.ed.

brăcați în vestoane fistichii, cu epoleți și pușcoace cu baionetă la umăr, îl ridică de pe jos și-l trag de mâini, târâș, către eșafod. Mănăilă începe să se zbată, urlând cât îl țin puterile:

— Alo, Poliția, jandarmii, pompierii, alo, alo, să oprească cineva nebunia asta!

Un nou pumn, de data asta în plex, îl face să tacă. Un haidamac din spate îi potrivește funia în jurul gâtului, ajustând deschiderea lațului - nici prea larg, dar nici prea strâmt. Cristian Mănăilă aruncă o ultimă privire cerului senin, pe care soarele tocmai își începuse ascensiunea zilnică. Namila păroasă ridică brațul drept în sus, cu pumnul strâns. O femeie din asistență scoate un țipăt. Un baterist pe care nu-1 remarcase începe un răpăit rapid de tobă, de parcă ar fi anunțat un număr de magie: Femeia despicată cu fierăstrăul, sau Magicianul scufundat cu capul în jos în bazinul cu apă.

Toba încă duruie pentru ca magicianul din spatele perdelei să știe cât timp mai are ca să iasă prin trapa de sub scenă și să urce în nacela balonului care stă pregătit în spatele draperiei. Când toba va tăcea, Magicianul va apărea în zbor deasupra publicului. V-am făcut-o și de data asta, fraierilor, n-ați fost pe față. Toba duruie, mâna împuțitului e încă ridicată, dar va obosi la un moment dat.

De aseară, de când a stat de vorbă cu femeia aceea îmbrăcată în negru, Cristian se află prins într-o capcană ab-

surdă. întâmplările se petrec în jurul lui cu o viteză amețitoare, ca în vârtejul unei tornade, iar vestea cea proastă este că el, avocatul Cristian Mănăilă, nu are nici cea mai mică putere să le influențeze mersul. Nimeni nu-1 ascultă, toți vorbesc aiurea, ca într-o piesă de teatru, toți au rolurile învățate pe dinafară și nimeni nu vrea să-și iasă din rol. Când femeia în negru din capelă și-a ridicat voalul și i-a zis: „Sunt Ana, soția lui Vodă", atunci a întrebat-o ușor confuz: „...care Vodă?"

— Ai ajuns tocmai la țanc! a zis femeia îmbrăcată cu o pelerină neagră, ce stătea într-un jilț, la dreapta iconostasului. încă puțin și-mi pierdeam nădejdea că o să mai vii. A făcut treabă bună cotoroanța aia de țigancă. Am pus-o să stingă doi tăciuni în apă neîncepută, ca să vii sigur în noaptea asta. Dă-te-ncoace, că omul ăsta-i surd și mut. Dar vede bine, și citește de pe buze. Femeia s-a repezit într-un colț al încăperii, a apăsat cu piciorul pe o anumită dală din pardoseală și a extras, din tainița care s-a ivit, o casetă, din care, deschizând-o, a scos o foaie de hârtie. Dă-te aici la lumânare. Iute, că nu-i timp, acuși trebuie să vină domnul. Citește!

Avocatul se apropie prudent de ciudata apariție și luă în mână scrisoarea.

— Nu înțeleg nimic ce scrie. E cu litere grecești.

— Asa-i, s-a plesnit femeia cu palma peste frunte, că dumneata vii din țara tăcienilor și nu știi literele astea l » »

popești cu care se scrie pe la noi. Hai, că-ți tălmăcesc eu. încăperea era luminată de trei sfeșnice cu lumânări care ardeau cu vioiciune, împrăștiind o lumină vibrantă,

aurie. într-o latură, pe unul din pereți, lucra absorbit un pictor la chipul unui sfânt. Pictorul s-a oprit din treabă, s-a apropiat de avocat cu o lumânare în mână și i-a studiat curios obrazul.

— Scurt: prin mincinoasă pârâ, feciorul lui Antioh, Dumitru, mă învinuiește la Vodă că am rămas grea cu tine si de aceea am născut la sase luni un băiat dolofan, nici- decum n-am lepădat înainte de soroc. Tu, deci, spune-i lui Vodă că-i minciună, că acum nouă luni tu erai în țara talienilor, la Genova, și ai și dovadă. îi arăți zapisul.

— Care Vodă, femeie? Și ce zapis?

— Si că tu, Mănăilă, biv vel clucer, vei închina lui Mihai Vodă Racovită toată sfânta mănăstrire a Recei, cu zidurile ei, și cu pădurile și țarinile dimprejur până cât ține moșia Mănăileștilor, la Sfânta Episcopie, precum arată cartea de închinăciune, așișderea si Măria Sa, cât se va îndemna să ne facă bine. Uite, tu iscălește. Călimara e acolo.

Femeia i-a pus o pană de gâscă în mână și i-a întins o coală de hârtie caligrafiată cu litere chirilice. Dacă nu faci cum îți zic, pierim, și tu și eu.

— Doamnă, e o mare neînțelegere. Eu nu sunt... eu nu am... e un fals. Nu pot să semnez acest document, e o infracțiune.

Usa paraclisului s-a dat brusc de perete și un grup de barbați au năvălit înauntru. >

— Ah, ticăloasă muiere, tot cu ibovnicul în brațe te tii? a zbierat cel care părea să fie liderul gloatei aceleia înfiorătoare. Pregătiți-mi, dar, sabia, cuțitul, funia și otrava, căci altă soartă pe această lume, mai bună pentru voi, nu este.

— Măria ta, nu e ce crezi!

— Stai, să-ți explic, ridică avocatul mâna dreaptă cu două degete în sus: eu sunt avocatul Mănăilă și am treabă cu părintele stareț de la Recea. M-a chemat să-l ajut într-o chestie.

— Te-am omenit, te-am făcut logofăt, te-am făcut și clucer, viperă ce ești! Bulibașa cel burtos se pare că nici măcar nu a auzit intervenția avocatului sau n-a considerat că merită s-o ia în seamă. Te-am purtat ca pe un șarpe la sân, a continuat el pe același ton teatral, și acum te întorci și muști mâna care te-a hrănit!

— Măria ta, se bagă în vorbă femeia în negru, sunt numai snoave mincinoase ce-a scris feciorul lui Antioh. Clucerul Mănăilă a fost în toată vremea asta dus în țara talie- nilor.

— Da, da, la Genova, intră și avocatul în jocul lor. *Ti vo- glio bene, arrivederci!*

— Legați-l, și în beci cu el! Iar mâine dimineață să fie ștreangul pregătit.

Cristian Mănăilă a fost imobilizat de gloata de figuranți și împins de la spate, în ciuda zbaterilor și amenințărilor sale cu plângere penală, pe niște coridoare întunecoase și întortocheate. Au coborât apoi o scară spiralată și au ajuns în niște subterane umede, luminate de făclii. O ușă masivă a fost descuiată, în spatele ei apărând o cămăruță lipsită de ferestre, în care nu erau decât un maldăr de paie într-un colț și o troacă urât mirositoare, pe post de WC. Ușa s-a închis în spatele său. întunericul a devenit deplin.

Pentru prima dată în viața lui pe Cristian Mănăilă l-a încolțit frica. Liniștea ca de mormânt care s-a lăsat nu era

tulburată decât de rarele cadențe ale unor picături de apă ce se infiltrau pe undeva. *Am fost răpit. De cine oare? Ce vor de la mine?* Mănăilă a bâjbâit prin beznă până ce a găsit paiele și s-a aruncat frânt de oboseală peste ele. Iureșul întâmplărilor de peste zi îl năuciseră cu totul. Nu mai înțelegea nimic. Parcă era supus unui experiment realityshow din cele mai sadice.

Șase ore a urcat muntele, și când spera că va găsi un pat moale și o copioasă cină mănăstirească, iată ce i s-a înscenat! Plecase în zorii zilei de ieri de acasă, împreună cu prietenul său Vasile Apostolescu, către mănăstirea Recea. Pe la șase seara au intrat pe poarta mănăstirii. S-au îndreptat mai întâi către biserica cea nouă, aflată imediat în fața intrării, unde au văzut lumina aprinsă.

— Să vezi ce-am pățit săptămâna trecută, a zis deodată Vasile, pe când se îndreptau către pangar. Am găsit un câine în cotineața găinilor. Maidanez, dar semăna cu un ciobănesc german. Mare, negru și cu niște colți fioroși. îi sticleau ochii în cap mai ceva ca în filmele de groază. M-am dus mai întâi la poliție, pe urmă la primărie.

„Auziți, ce treabă avem noi, la Primărie? La Poliție mergeți", mi-a zis funcționara, iritată. Avea treabă și eu o țineam de vorbă.

„Păi de la Poliție m-au trimis la dumneavoastră. Nu e chestiune de interes public? Un câine de pe spațiul public, care spațiu public e al Primăriei, a intrat la mine în curte, care curte e a mea, și mi-a omorât găinile. Care erau ale mele. Să binevoiască așadar Primăria să-și ia înapoi cele ce sunt ale ei."

„Nu ne interesează..."

Discuții aiurea, fără nicio finalitate. Am mers din nou la Politie.

„Da, știm, un câine-lup comunitar a intrat la dumneavoastră în curte, în cotețul găinilor și v-a ucis trei moțate. S-a comunicat și pe saitul Poliției. Vă numiți Apostolescu Vasile, știm. Scrieți vă rog o reclamație, puneți timbru judiciar de 5 lei. Da, găsiți model de formular pe saitul Poliției. Dacă dispuneți de un laptop, și imprimantă, descărcări PDF-ul și printați. Dar vă spun că deoarece e un câine fără stăpân, legea nu ne dă voie să facem nimic. Dacă era un câine cu stăpân, atunci da, puteam să dăm o amendă, ceva, stăpânului. Dar așa..."

Șeful de post m-a tras apoi mai de-o parte și m-a întrebat între patru ochi dacă nu cunosc pe cineva cu o armă de vânătoare. Sau vreun farmacist să-mi dea niște diazepam sau alte pastile din-astea. Sau pe cineva la protecția plantelor, pentru niște pesticide.

„Se dă așa ceva fără rețetă? Și de unde să știu eu care e doza? Mi-i și frică să umblu cu otravă!"

Dar este legal să faci lucrurile astea? Dar cine mai știe... și cine mai aplică legea, în general vorbind?... Tu, ca avocat, ca om al legii, ce părere ai?

Cristian Mănăilă, care între timp luase o carte de la pangar și o răsfoia, a răspuns fără prea mult entuziasm:

— O părere proastă. Sigur, poți să obții substanțele acelea, dar pe riscul tău. Mi se pare însă mult zgomot pentru nimic. Astea nu sunt necazuri adevărate, care să reclame asemenea grave demersuri... Uite, adevăratele pro-

bleme le are starețul Nicodim, de aici, de la mănăstirea Recea. Mi-a scris un e-mail zilele trecute. Vrea să-l reprezint în procesul cu primăria pentru retrocedarea a zece hectare de pădure. Cică ar fi o donație din perioada fanariotă, dar n-are niciun act.

— Și te bagi?

— Normal că mă bag! întotdeauna iese ceva dintr-o afacere din asta încurcată. Nimeni nu-i mai meșter ca mine în dezgropat potcoave de cai morți ca să le vândă drept vestigii istorice.

— Oare mitul avocatului lacom și fără scrupule o fi având ceva temeiuri în realitate? Doar mă întreb.

— E doar un mit. N-ai văzut filmul acela, cu Al Pacino și Keanu, *Avocatul diavolului?* N-are nicio legătură cu realitatea. Nu că mi-ar displăcea așa o carieră fulminantă, adăugă Cristi Mănăilă, zâmbind pe sub mustață. Nu, nu găsesc nimic despre ghicirea viitorului în cărți. Avocatul a închis cartea cu un zgomot sec și a așezat-o la locul ei pe raft. Măcar dacă-mi ghicea țiganca aia unde să găsesc documentele cu care să câștig pădurea mănăstirii.

în biserică nu era altcineva decât omul de la pangar, care primea pomelnicele și banii de la vizitatori. Pe rafturile pangarului, cărți religioase, duhovnicești. Aposto- lescu a citit câteva titluri, cu ochii mijiți. *Călăuza credinciosului ortodox... îndrumar la spovedanie...*

— La baba aia te referi? a întrebat Apostolescu. Tot la ea îți stă gândul? O impostoare, dă-i *ignarei*

Ieri, pe la orele prânzului, parcaseră mașina undeva în dreptul conacului Zamfirescu și o apucaseră pieptiș, prin

pădurea de brazi, ținând marcajul roșu cu alb. Urcușul nu era foarte anevoios și, în plus, la fiecare jumătate de oră, își îngăduiau cinci minute de popas. Pe la vreo patru, când umbrele încă nu puseseră stăpânire de tot peste munte, au văzut țiganca într-un luminiș. Aduna ghebe. N-au apucat să treacă pe alături, că au și fost depistați și interpelați.

— Frumosule, chiparosule, kalimandrosule, vino la baba să-ți gâcească!

— N-avem nevoie, fii sănătoasă!

— Da' de ce ești așa cărpănos? Hai, dă palma la baba, că nu-ti cer nimica!

*

— Fugi, bre, de-aici, lasă-mă în pace, că n-am timp, se face noapte.

— Hai, boierule, nu te zgârci, că cărțile nu mințesc. Ai un procest de judecată? Cine-i dama de ghindă?

— Ce damă? Ce proces? Avocatul a devenit brusc interesat. Țiganca a prins imediat momentul psihologic favorabil.

— Uite, îti zâc de bine, o să te întâlnești la drum de seară cu o damă de ghindă. Da' să nu te f**i cu ea, auzi? Ascun- de-te de rege, că te taie când te prinde.

— Lasă-mă, femeia lui Dumnezeu, cu prostiile astea.

— Nu-s prostii, mâncați-aș gura ta! Cât dai la baba ca să-ți mai zic de judecată?

— Nu-ți dau nimic, că nu te-am pus eu să-mi ghicești.

— Aoleo, da' tare ești păduche! Zgârcitule! a zis femeia din urmă, cu ciudă. La judecată să nu ceri nimica, ci să dai totul de la tine, ca să scapi cu viață!

Cei doi si-au urmat urcușul cu o ușoară urmă de anxie- * » >
tate în suflet. Pe la ora șase seara deja intrau pe porțile largi ale mănăstirii, ctitorie domnească, la granița dintre Principate. Mihai Vodă Racoviță avusese acum vreo trei secole flerul imobiliar de a ctitori o frumoasă mănăstire aici, la Recea, în Carpații de Curbură. Foarte convenabil pentru excursiile de weekend. Apostolescu s-a ferit din calea unui impozant și elegant Porsche Cayenne, la volanul căruia un tânăr monah, cu barba cârlionțată de-un cot, vorbea absorbit la telefonul mobil. Umbrele înserării se prelungeau pe lângă zidurile de piatră, un vânt ușor agita vârfurile brazilor. Cei doi au intrat înăuntrul incintei cu ziduri groase, fortificate.

Părăsind biserica nouă, cei doi s-au îndreptat către biserica veche, situată în aceeași curte, la vreo douăzeci de metri distantă.

— Si cu câinele cum s-a sfârsit? a reluat avocatul discu- J
ția începută la poalele muntelui.

— Stai să vezi, ce întâmplare curioasă! Aveam acolo, în țarcul găinilor, niște coșuri mari de răchită, în care adunam iarbă pentru păsări. Javra se făcuse colac într-un coș și mă privea cu niște ochi roșii, plini de ură. își găsise culcuș confortabil. Ca să-i fie si mai bine, m-am strecurat atunci cu blândețe, am luat im alt cos, din cele ce erau acolo, stivuite, și i l-am răsturnat peste cap, cu grijă să vină toartele una lângă alta. Am legat toartele celor două coșuri între ele cu niște sfoară si l-am strâns astfel ca într-o coli- » »
vie. Nici n-am avut curajul să mă uit la el. Eu cred că nu se aștepta la o asemenea îndrăzneală din partea mea. L-am

luat așa în brațe și l-am suit în mașină. Am gonit până aici, la Zamfirescu, chiar unde am lăsat noi mașina, în vale, si i-am dat drumul în pădure. A zbughit-o ca din pușcă. Dar mai înainte s-a uitat lung la mine, ca să mă țină minte. Dar haide, domnule avocat, să-ți arăt, până una-alta, pictura lui Pârvu Mutu, acest Rubliov al românilor, care a trăit în jurul anului 1700, și de la care ne-au rămas o serie de icoane și biserici pictate, printre care și aceasta.

Cei doi au pătruns într-un fel de pronaos îngust, cu pereții și plafonul pictați în întregime. Pereții afumați erau ascunși de o schelărie înaltă, pe care era cocoțat un călugăr ce pigulea atent la o icoană.

— Bună ziua! Aici se poate vedea pictura lui Pârvu Mutu? Avocat Cristian Mănăilă mă numesc.

— Doamne-ajută! Ieromonahul Nicodim sunt, starețul acestei sfinte mănăstiri. Vă așteptam, domnule avocat. Pârvu Mutu - doar ce s-a decopertat, în colțul acela de jos se mai poate vedea. Pictura originală s-a acoperit cu un strat nou, în 1844, pe care acum îl dăm jos pe ici, pe colo. Și pictura nouă e valoroasă, e de Tattarescu. După ce vizitați muzeul, mergeți la trapeză și serviți cina, apoi poftiți la mine în birou, să vedem ce mă sfătuiți în chestiunea retrocedării.

Cei doi vizitatori au examinat cu o atitudine cultivată cele două mostre de pictură, care exemplificau pe viu evoluția stilurilor, de la clasicismul bizantin al perioadei brâncovenesti la neorenascentismul secolului romantic. 1
La jumătatea zidului, o ușă cu canate ascunse în zidărie pare că nu face parte din estetica arhitecturală.

— Usa asta e închisă? 1

— Nu intrați pe ușa aia, vă rog mult. Se lucrează. Domnule avocat, necazul e următorul: izvoarele noastre scrise spun că moșnenii din Bordești au vândut o parte din moșie și au dăruit Domnului un loc de pomet, adică o livadă, să-si facă Măria-sa metoh, adică mănăstire. E vorba de domnitorul Mihai Racoviță, pe la 1700. Contemporan cu Dimitrie Cantemir, în Moldova. Anii tulburi de la sfârșitul domniei l-au împiedicat însă pe *„domnul prea creștin"* să-și țină făgăduiala. Domnul nu a mai făcut nicio mănăstire aici. A făcut, însă, altă mănăstire un boier buzoian, Mănăilă, tot ca pe dumneavoastră îl chema, ridicat prin mijloace proprii la rangul de ceauș, apoi logofăt, pe urmă căpitan de lefegii, șătrar și mare clucer. Acest boier destoinic, însă, care a construit mănăstirea pe cheltuiala lui, nu știm dacă a lăsat vreun act de donație și pentru o moșie. O mănăstire are mare nevoie de moșie, ca să se întrețină.

» ’ »

Avem document numai pentru promisiunea Domnească. Credeți că puteți să faceți ceva? Oare s-ar putea numai pe acest cuvânt să primim pământul care ni s-a promis?

— Ca să înțeleg eu bine: Mihai Racoviță, domnitorul, a promis că face o biserică...

— A promis că o înzestrează cu pământ. Biserica a făcut-o boierul Mănăilă. Dar numai că pământul...

— ...Promis...

— ...de Vodă, nu l-a mai dat. Ce ziceți?

— Ce să zic... Cât dati?

»

— Cinci la sută?

— Știu și eu? Pe un caz complet nedocumentat...

— Zece?

— Dosarul e mult prea subțire! Nu aveți decât o promisiune! Treizeci.

— Domnule avocat, cu mare drag v-aș da, dar nu ne putem permite atât de mult! Douăzeci și cinci. Dar numai dacă va fi să câștigăm.

— Ok, părinte, douăzeci și cinci, la prețul pieței libere. Faceți și o rugăciune, nu se știe. Poate ajută.

— Ajută, că fără rugăciune nimic nu se face. Cât mai zăboviți pe aici, eu mă duc să pregătesc cele de trebuință pentru cazarea dumneavoastră.

— Merg și eu, a zis în clipa aceea Apostolescu. Se aude gongul pentru masa de seară. N-aș vrea să se răcească mâncarea în farfurie. S-a îndepărtat câțiva pași, apoi, întorcând capul, i-a aruncat avocatului peste umăr, rânjind sarcastic: *remember: la proces, tu să nu ceri nimica, ci să dai de la tine, ca să scapi cu viață!*

In scurtă vreme, rămas singur, avocatul s-a mai învârtit câtăva vreme, zgâindu-se la pictura murală, apoi s-a îndreptat spre ieșire. S-a oprit o clipă în dreptul ușii mascate în zid și a lipit urechea de ea. Și-a amintit de rugămintea starețului de a nu intra aici, dar curiozitatea l-a îndemnat să arunce o privire. A apăsat prudent clanța. Ușa s-a deschis fără efort. Mijind ochii, spre a se obișnui cu lumina din cealaltă încăpere, avocatul și-a strecurat ușor capul înăuntru.

Camera era un fel de capelă, cu un mic altar acoperit cu o draperie, și strane de jur-împrejur, pe lângă perete. Femeia în negru care stătea într-un jilț s-a ridicat, i-a spus

niște chestii aberante, pe un ton de parcă l-ar fi cunoscut de mult timp, și în clipa când i-a băgat sub nas un fel de scrisoare, o bandă de mafioți costumați ca la operetă l-au luat la bătaie cu pumnii și picioarele și l-au legat cu mâinile la spate. L-au târât pe urmă prin niște catacombe mustind de infiltrații și l-au azvârlit peste un maldăr de paie ude, într-o celulă insalubră. Acolo și-a petrecut noaptea, fără să poată închide ochii de îngrijorare.

Zorii zilei l-au găsit istovit, tremurând de febră, aproape agonizând. Galben la față, cu gura uscată și limba amară, ca după o noapte de beție, a fost ridicat de aceiași indivizi și scos afară în curtea interioară a mănăstirii, pe la ora zece dimineața. în mijlocul curții, niște țărani terminau de bătut cuiele unei construcții care aducea cu o spânzurătoare. Nu-i luă multă vreme ca să realizeze că aceea chiar era o spânzurătoare, mai precis era spânzurătoarea *lui.*

Scenariul lugubru se derula cu o precizie infernală. Nimeni nu-i asculta țipetele și amenințările. Nimeni nu-i răspundea la rugăminți. Parcă era o jucărie în mâinile lor, o jucărie a destinului. Și nici măcar nu înțelegea care este motivul pentru care va muri. Nimeni nu interacționa cu el. A existat, totuși, o replică la care a primit răspuns, din partea femeii în negru: „Nu înțeleg nimic ce scrie. E cu litere grecești." „Așa-i, că dumneata vii din țara talienilor, și nu știi literele astea popești cu care se scrie pe la noi" i-a răspuns femeia. Este oare posibil... oare indivizii ăștia interacționau cu el doar dacă își spunea și el replica exact ca în scenariu? Dar unde e scriptul? Ce ar trebui să spună în continuare?

###

Toba încă mai duruie, brațul cu pumnul strâns face o infinitezimală clătinare. Starea de suspendare între a fi și a nu fi urmează să se încheie în acest moment. Mâna parcurge în veșnicia unei clipe câțiva milimetri.

— Dau totul de la mine, urlă Cristian Mănăilă. Semnez donația! Dau totul, totul!

Pumnul se oprește brusc din căderea lui. Palma se deschide și, cu degetele răschirate, face o mișcare orizontală în lateral. Toba se oprește.

— Dezleagă-1, zice împăunatul.

Actul e semnat pe loc în două exemplare, de față cu toată lumea. In scurtă vreme, asistența se împrăștie care încotro și Mănăilă este lăsat slobod, nebăgat în seamă de nimeni. Soarele este la amiază. Curtea mănăstirii arată cumva diferit față de aseară, dar Cristian nu poate să spună acum motivul. Caută din ochi biserica cea nouă, dar n-o vede. Asta era diferența! Nu este nici Porsche Cayenne-ul mănăstiresc.

Cu mâinile în buzunare, încă prudent, face câțiva pași, ca un șoarece căruia nu-i vine să creadă că pisica a uitat cu totul de el. Intră în biserica veche, trece pe lângă pictor, vede ușa ascunsă în zid și în clipa în care apasă pe clanță îl aude pe surdo-mut strigând gutural către el. Ușa se deschide. Vede acum schela din încăperea alăturată, în care fusese aseară împreună cu Vasile și Nicodim. întoarce capul către pictor, pe care îl aude strigând din ce în ce mai disperat și-1 vede gesticulând cu pensula în mână. Oare

ce urmează în scenariu? Surdul sau schela? închide ușa » între el și pictor, și în clipa aceea se face instantaneu liniște.

— Da' unde-ai fost, frate, că de aseară te caută în disperare toată lumea? Dacă nu te găseam nici azi, anunțam poliția, zice Apostolescu. Cei doi, Vasile și starețul Nico- dim, tocmai intră în paraclis. O rază de lumină se proiectează oblic peste pictura murală.

— Am fost... reținut. Fără voia mea. Părinte Nicodim, ce ziceați că este în camera din spatele acestei uși?

— Nimic, niște materiale. Saci cu ipsos și niște scule.

— Aha. N-ați vrea să aruncăm o privire? împreună.

Fără niciun cuvânt, starețul scoate o legătură de chei de la cingătoare. Alege una dintre ele, o introduce în broască și apasă pe clanță. Ușa se deschide cu greutate. Bucăți de mortar și tencuială căzute pe jos sunt agățate de ușă și antrenate în mișcare, cu un hârsâit. Saci de materiale si moloz sunt depozitați pe lângă pereți.

— Aici nu am terminat renovarea, suntem în curs...

Mănăilă privește camera, cu mâinile la spate. Se plimbă pe lângă pereții acoperiți cu o pictură atinsă de patina timpului, dar ale cărei culori, în tonuri curajoase de oranj, auriu si azur, sunt încă vii si armonioase.

— Aici nu s-a pictat peste Pârvu Mutu?

— Nu, camera asta a rămas o dependință retrasă din circuitul public. A fost paraclisul personal al doamnei Ana Racovită.

Avocatul se apropie de un colț, se apleacă și ciocănește câteva dale de piatră. Una sună a gol. Caută din ochi o mistrie și, cu puțin efort, ridică placa. Ceea ce găsește în spațiul secret îi lasă fără cuvinte.

—Verificați, vă rog, acest manuscris, ale cărui slove chirilice sunt sigur că le cunoașteți. Este actul de donație care vă lipsește la dosarul cauzei. Veți vedea în josul lui semnătura în original a logofătului Mănăilă, scrisă cu litere latinești, fiindcă logofătul și-a făcut școala în Italia. Numai un pic, vă rog, să nu mă întrerupeți! adaugă avocatul în șoaptă. înainte de a-mi pune orice altă întrebare, vă rog să vă retrageri în liniște din această cameră, fără să priviți în urmă.

Rămas ultimul care iese din paraclis, Cristian Mănăilă închide ușa după el. Cu coada ochiului, vede numai o sti- clire roșie, ochii injectați ai unei fiare negre, cu chip de câine, care se odihnește în penumbră...

Ultimul avatar al lui Apollo Ph.

în biroul de vânzări al companiei Aegean Windows & Doors, aerul condiționat si calculatoarele zumzăie ca niște bondari. Pe un rastel aflat la vedere, în dreapta intrării, pliantele noilor modele de uși de intrare din seria Nantes, cu arcade gotice încadrate de muluri proeminente și vitralii multicolore, iau ochii oricărui client care trece pragul reprezentanței. Cu o senzație de foame veșnic amânată în stomac, dispecerul Nickos Barberis tastează cu dexteritate ultimul contract, în timp ce, în paralel, întreține o conversație dezlânată cu colegul său de birou. Demo Phillipe, contabilul companiei, urmărește plictisit știrile financiare ale zilei, pe internet, pe care le comentează cu voce scăzută.

Luna iunie e pe sfârșite și niciunul din cei doi nu și-a luat concediu încă. Sezonul de vârf în activitatea de construcții este în toi. Barberis nu si-ar lăsa afacerile baltă » »
spre a lenevi în hamac, cu o bere în mână, pitit prin cine știe ce insulă obscură, deși jinduiește în adâncul inimii la asta, în vreme ce Demo, ca toti contabilii din lume, si-a modelat ritmurile vitale în concordantă cu ciclurile anu- 3
lui financiar. Acum urmează perioada aceea delicată, în-

chiderea de trimestru, așa că nici vorbă nu poate fi de niciun fel de vacanță. Vom vedea ce va mai fi abia peste două săptămâni, după depunerea declarațiilor la Administrația fiscală. Dar tare-ar mai fi bun un week-end la »
pescuit, undeva în munți, cu cortul!

— Anchetă la vârf în industria textilă. Un nou caz de îmbolnăvire cu germeni patogeni în spitalele grecești. Sănătatea, încotro? Auzi, Nicky, ăștia se întreabă încotro merge sănătatea. Tu știi încotro te duci când pleci de la serviciu?

Lui Demo îi face plăcere să-și tachineze uneori colegul, în anumite limite. Fără să întindă prea mult coarda, căci șeful câteodată devine imprevizibil. Cei doi tineri își împart același birou de doi ani de zile, de când Aegean W&D SRL și-a închiriat un spațiu în clădirea din Aspropyrgos 14, Atena, timp în care fiecare dintre ei s-a obișnuit pe deplin cu tabieturile celuilalt. Către sfârșitul programului, discuțiile dintre cei doi bărbați intră încet-încet în zona t *i* loisirului, gândul fiecăruia îndreptându-se către odihnă și distracție. Mai ales acum, în perioada premergătoare concediilor.

Sună unul dintre cele două telefoane mobile aflate pe masa lui Barberis. Acesta îl ridică, citește numele apelantului și, după ce înghite ce avea în gură, preia convorbirea cu un entuziasm prudent.

— *Kalimera,* Valdez! Nick își ascunde jumătatea de covrig din care mușcase sub pupitru, pe planșeta culisantă a tastaturii si, tinându-si telefonul strâns între umăr si ureche, mătură în pumn firimiturile de pe masă cu dosul

palmei. Tocmai mă gândeam la tine, chiar voiam să te sun eu. Am de transportat și de montat o ușă de intrare cu vitraliu și o fereastră cu termopan, tocmai la Thira, Santorini. Te bagi? Te bagi, că tu te bagi în orice rahat. Nu ești tu transportatorul meu cel mai de încredere? Da, bă, ușa e din alea cu geam grafic, seria Nantes. Cu trandafiri și orhidee. I-am spus clientului că nu vreau să aleg eu modelul în locul lui, că s-ar putea să nu ne nimerim la gusturi, dar el insistă. Da, banii ramburs peste șapte zile. Faci și tu o plajă. Lemn de stejar. Nu, banii pe montaj ramburs, prin curier, ți-am mai spus o dată. Mersi. Atenție la geamuri, că-s cinci sute de euro bucata. Numai termopanul. Aștept decizia ta. *Kalimera!*

Nickos trântește telefonul pe masă, bachelita scoate un sunet dogit. Se întoarce cu fața către colegul Phillipe, încercând să-1 scoată din apatia lui.

— Omul acesta am impresia că e foarte atașat de latura materială a vieții. Nu mai poate intra în casă dacă n-are flori pe ușă. Ușa lui trebuie să fie numai din stejar natural. Auzi, lemn natural! Alo, balamucul! Păi, Philo, eu intru pe ușa mea de acasă, din MDF furniruit și fără flori, bine- mersi. Nu știu, zău, încotro se duce lumea.

— Lasă, măi, Nicky, încearcă Demo să-și mai calmeze colegul, că apetența grecului pentru lux ne scoate țara din criză.

— Apetența neamului prost. Da, aici ai dreptate. Mai vrei cafea? Uite, bă, Philo, fiindcă tot veni vorba, mă tot pis- tonează tâmpitul ăsta pe Facebook. Clientul din Santorini, despre el vorbesc. Cică mă cunoaște de când eram mic.

— Serios? Si tu nu-ti mai aduci aminte de el? Cum te-a » 1
găsit?

Barberis strâmbă din buze si ridică din umeri. Unii, in- » .
clusiv Demo, ar putea crede despre el că-i superficial, agitat, ba uneori chiar își iese din pepeni, dar adevărul este altul: pur și simplu, nu are timp să-și bată capul cu toate nimicurile. Dacă ar căuta să-i scarmene între coarne pe toți proștii, unde ar ajunge?

— Aid e un mare mister. Cică mă știe de când eram copil și mă jucam cu cocoșelul în nisip. Dar chestia ciudată știi care este? Că omul acesta într-adevăr cunoaște lumea din satul meu natal de pe vremea aia. O știe și pe tanti Silica.

— Stai așa, că m-ai lăsat în ceață, face Philippe nedumerit. Cine-i tanti Silica?

— *Tita* Silica, femeia care tinea o brutărie la noi în sat, de la care cumpăram eu pâine. Așa i se zicea. Eu și uitasem de *tița* Silica, eram prea mic, dar acum mi-am adus aminte cum mă striga maică-mea: Nicky, ia de-aici o drahmă și fugi la *tița* Silica de cumpără o pâine. Mamă, mamă, ce pâine bună se făcea pe vremea aia! Era neagră, rotundă, cu coaja dulce și o mâneam jumătate până acasă.

— Păi, cere-i și tu o pază, poate-ți adud aminte cine este.

— Bă, să știi că i-am cerut, acesta-i primul lucru pe care l-am făcut. Tot nu-mi aduc aminte de el. Zice că stă în Santorini, pe lângă Thira. Nick stă câteva clipe cu ochii în zare, pierdut. în fine, nu contează, adaugă, revenindu-și.

Se foiește de câteva ori în scaunul ergonomie.

— Ai terminat raportul de producție pe luna iulie? Cât ies salariile?

— Nu încă. îl termin și-ți spun după aceea.

Telefonul sună din nou.

— Sper să iasă mai bine decât luna trecută, am vândut în prostie, zice către Philippe, acoperind cu mâna receptorul. Continuă apoi, adresându-se interlocutorului din telefon:

— Alo! Alo! Domnule dragă, v-am comunicat oferta pe email, în urmă cu cinci minute. Cinci mii de euro. Avansul de cincizeci la sută, după care în douăzeci și patru de ore aveți marfa acasă. în cont sau cash, nu primim cecuri. Restul la livrare, ramburs. O clipă, mă scuzați, sună celălalt telefon. Nick ridică celălalt telefon mobil care suna si 1 zbârnâia cu nerăbdare în stânga lui.

— Bă, Valdez, da' cât vrei tu pentru montat o ușă? Ei, dacă clientul îti dă, e treaba lui, dar nu-mi cere mie cinci sute de euro înainte. Dacă spargi vreun geam? Ți-am spus că la Thira, în Santorini. Nu vrei? Lasă, că găsim noi pe altcineva, e foame mare, să știi. Mai gândește-te. Mai du-te-n pix!

Trântește mobilul cu zgomot pe masă. Telefonul tace.

— Auzi, bă, zice Nick în culmea enervării către Philo, după ce termină discuția, ce vrea boul de Valdez, cică să-i dau eu de la mine banii pe montaj, că el nu pleacă la Santorini fără bani în buzunar. Să aștepte!

— Alo, am revenit, *kyrie mou, zice,* adresându-se interlocutorului de la celălalt telefon, lăsat în standby, mă scuzati, vorbeam cu un colaborator mai idiot. Unde rămă- sesem? Aha, da, v-am trecut și numărul de cont în ofertă. Da, TVA-ul este inclus. Bine, fcyrze Apollo, dacă insiști, o

să trecem să ne tutuim. Dar să nu crezi că asta implică vreo reducere de preț! Mă mai gândesc dacă să vin eu sau o să vă trimit pe altcineva pentru montaj. Oricum ar fi, mâine o să ai marfa acasă și o persoană care să îți monteze lemnăria. Cele bune!

închide conversația, j

— Bă, Philo, fii atent: neamu' meu, ăsta de zice că mă cunoaște de când eram mic, știi ce vrea? Nici mai mult, nici mai puțin, decât să vin eu însumi să-i montez tâm- plăria. Cică nu are încredere în nimeni altcineva. Nick scoate covrigul de sub birou și mușcă din el, ținându-și palma stângă căuș în fața gurii. Detestă firimiturile. Ca și cum m-ar cunoaște câtă meserie știu. Auzi, continuă el după o clipă de reflecție, știi că e o idee bună? îmi iau rulota și plec la Santorini două săptămâni. Nu mai vreau să știu de nimic. Nu vii și tu? După ce bagi salariile pe card, firește.

*

— Aș veni, să știi că mi-ar plăcea. Dar nu putem pleca amândoi odată. Tu fii atent să nu-ți tragă vreo țeapă, o fi vreun șarlatan. Cum zici că-1 cheamă?

— Apollo. Mi-a dat adresa exactă de livrare. Nu știu dacă să mă duc. Totuși, e cam prea departe. Mă mai gândesc până mâine.

Nick Barberis își strânge hârtiile de pe birou și, după o scurtă strângere de mână, iese afară în soarele orbitor al după-amiezii. După câțiva pași, își scoate șapca de pe cap, deja udă de transpirație și începe să-și facă vânt cu ea. Merge zgâindu-se la vitrine, uitându-se la imaginea lui reflectată peste ceasuri elvețiene și manechine cu pan-

taloni călcați la dungă. „De-aș găsi mai repede o frizerie, se gândește, vreau să mă tund la zero, niciun milimetru de păr nu mai suport pe cap! Cine-o fi individul ăsta, Apollo? Și de unde mă cunoaște?"

Se oprește în fața unui automat de sucuri, bagă o monedă și alege o cutie de suc galben. Cutia, rece ca gheața și înrourată, se rostogolește cu un sunet înfundat până în palma lui. Repetă în minte regula deschiderii capacului: degetul mare în mijloc, cu arătătorul tragi de inel. Trage cu sete. Pe cutie, înainte să o ducă la gură, vede schița insulei Santorini, inconfundabila insulă spartă de erupția vulcanică. Trei palmieri umbresc numele băuturii carboga- zoase, scris cu litere ultramarin pe fond galben: *portoca- ladda santorini.* Lasă lichidul înțepător să-i danseze o clipă pe limbă și sub cerul gurii, având grijă să nu deranjeze dinții, uneori sensibili la rece, și înghite. Bun.

După colț vede și frizeria. Aerul condiționat, curățenia, mirosul dulceag al loțiunilor și discuțiile amuzante despre politică, fotbal și femei fac din frizerii unele din localurile acelea în care intră cu plăcere. Ia loc lângă o măsuță și pescuiește o revistă glossy în care se arăta cât de deșteaptă este cutare fătucă de la televizor. O aruncă enervat. Lângă ea, ziarul de azi. Pe prima pagină, în chenar gros, roșu, îi atrage atenția articolul de fond, care sună a reclamă mascată:

INSULA SANTORINI, RAIUL PE PĂMÂNT

Ușor intrigat de insistența cu care insula se vâră în viața lui, parcurge cele câteva paragrafe ale articolului, care se străduiesc să facă o prezentare cât mai îmbietoare a isto-

ricului și geografiei locurilor. Până la urmă poate mă duc, totuși, mâine în blestemata asta de Santorini, își zice în sinea lui. încarc marfa dimineață, iau feribotul și spre seară sunt la client. Firește, mă voi caza la el si voi cerceta după aceea viața de noapte a insulei. A doua zi am tot timpul să-i montez ușa. Poate că nu se va supăra patronul frizeriei dacă am să iau ziarul ăsta cu mine, harta asta o să-mi fie de mare ajutor.

Unul dintre frizeri, eliberat, îl cheamă pe un scaun. La obișnuita întrebare: cum să fie? răspunde scurt:

— Zero.

Frizerul zâmbește, ia mașina cea mai mare, o turează la viteza maximă și o înfige în chica umedă de transpirație a lui Nick. Ceafa dezgolită primește cu satisfacție răcoarea zilei.

— Cald tare, nu? La ora asta nu-i de ieșit pe stradă, începe frizerul obișnuita conversație profesională despre vreme.

— Daaa...

— Ia zi: ai fost vreodată la Santorini?

— De ce mă întrebi? Nick se crispează de neplăcere și strânge mai tare ziarul făcut sul. Imposibil ca acesta să-i fi atras atentia frizerului.

— Nici eu nu știu ce mi-a venit să zic asta. Mi-a scăpat așa, pur și simplu. Dacă stau să mă gândesc, eu n-am fost niciodată. Si nici nu cred că o să am ocazia să mă duc.

»

Nick tace încordat, uitându-se tintă la ecranul televizo- rului agățat în perete, pe care se derulează, fără sonor, o emisiune Discovery.

— Nici eu n-am fost. Dar precis că mâine voi fi nevoit să mă duc. Frizerul mai răspunde ceva, dar cuvintele sale trec pe lângă urechile lui Nick, fără ca acesta să le mai dea atenție. Tace până la sfârșit, plătește și se îndreaptă spre ieșire, fără niciun cuvânt. Când ajunge la ușă, mai întoarce o dată capul spre televizor: imaginile din avion dezvăluie din cer craterul spart al insulei din Mediterana, despre care unii cred că ar fi locașul scufundatei Atlantida: insula Santorini...

Noaptea a trecut cu mare greutate. Nick Barberis s-a tot foit în așternut, chinuit de incertitudini și presimțiri negre. Se părea că întreg universul a conspirat pentru ca el să meargă în Santorini, cu toate că din insula asta destul de îndepărtată nu a mai primit niciodată vreo comandă de tâmplărie. Până acum...

A doua zi, la 7:00 dimineața, usa de intrare, cu tranda- firi gravați, și fereastra dublă, cu geam termopan, sunt încărcate în camionetă. Nick Barberis aruncă o geantă de scule în torpedou și se așează la volan. La 9:00 este la debarcader, în Pireas. Peste încă două ceasuri, feribotul se leagănă pe apele albastre și calme ale Mediteranei. Cu o sondă cu cafe frappe în față, Nick studiază harta insulei Santorini, pe puntea vasului. Identifică adresa clientului, strada și numărul, verifică mapa cu documente: factura, avizul de însoțire a mărfii, toate sunt în regulă. Philo, contabil conștiincios ca întotdeauna! Nick zâmbește, adu- cându-și aminte de discuția de ieri, de la birou.

— Unde ai copilărit, Nick? a încercat Demo să-l des- coasă, după ce discuția dintre ei începuse să lâncezească.

Din câte povestești, îmi imaginez că undeva într-un sat de munte, în care mai dăinuie încă viata tradițională.

— Foarte adevărat, Philo. M-am născut la poalele muntelui Olimp, într-un sat numit Litochoro. Chiar lângă noi era o bază militară și aproape în fiecare zi mă zgâiam la soldații care ieșeau la antrenamente, sus pe munte, echipați ca pentru război.

— Atunci, cum se face că nu ai urmat o carieră militară și te-ai făcut inginer? Cumva, ai urmat exemplul tatălui tău?

— Din păcate, a răspuns Barberis, cu o undă de mânie în glas, tatăl meu nu a considerat de demnitatea lui să aibă grijă de mine și de mama. Ne-a părăsit când încă nu împlinisem doi ani, așa că nu mi-1 mai amintesc. Și, pe undeva, nici nu regret că nu l-am cunoscut pe ticălos. Mama a murit și ea pe când aveam vreo zece ani. Bunicii mei din partea mamei au suplinit, însă, cât se poate de bine lipsa unei familii adevărate.

Nick se lasă cuprins de amintiri și nici nu bagă de seamă trecerea timpului. Către orele patru după-amiază, deja pătrund în apele interioare ale insulei Santorini. Pe pantele abrupte ale muntelui, casele albe ale Thirei strălucesc în lumina după-amiezii. In depărtare, Akrothiri, Megalo- chori și Imerovigli se înșiră suspendate pe coastele abrupte ale muntelui. La Megalochori, chiar deasupra stâncii, acolo este adresa lui. îndată ce feribotul acostează, Nick se urcă la volanul camionetei, programează GPS-ul și pornește pe străduțele care urcă din port către interiorul insulei. în cincisprezece minute, găsește adresa: o căsuță

pe fruntea stâncii, cu intrarea din spate, unde este și o mică grădiniță cu leandri. Parchează mașina în curticică și bate în ușă cu ciocănelul din fier forjat care închipuie o labă de leu. Nu primește însă nidun răspuns. Apasă clanța și ușa se deschide fără niciun efort, introducându-1 într- un hol întunecat. O a doua usă, chiar în fata intrării, este întredeschisă. Ciocănește și, cum nimeni nu răspunde, o deschide și pe aceasta larg și pătrunde într-o cameră sără-căcios mobilată.

încastrată în peretele scorojit din față, prin tencuiala căruia se întrevede zidăria de gresie și tuf vulcanic, o unică fereastră stă larg deschisă, dezvăluind o vedere panoramică spre coasta opusă a insulei. în stânga ferestrei e un vechi pian vertical, lucrătură veche în lemn de arțar, cu o frumoasă culoare vișinie, pe care stă sprijinită o fotografie de familie în sepia. Un mic birou având telefon cu fir stă chiar sub fereastră. Remarcă îndată dușumeaua din scândură de stejar, încă rezistentă, dar dispusă perpendicular pe direcția ochiului, și nu către fereastră, cum ar fi fost recomandat.

— Spune-mi, tinere, ce se vede pe fereastră?

Nickos tresare. în dreapta ferestrei observă atunci fotoliul îmbrăcat în piele de culoarea vișinei putrede, în care stă un bătrân a cărui barbă albă, ce se revarsă în bucle generoase peste piept, îi conferă o nobilă înfățișare biblică. Nick străbate din doi-trei pași încăperea și se apleacă cu grijă peste pervaz, pipăind cu mâini profesioniste lemnul. Observă imediat porii galeriilor săpate de insecte, vopseaua scorojită, holțșuruburile care voiau să cadă ca niște

măsele cariate din lemnul putred. Aruncă o scurtă privire, mai mult cu coada ochiului, către hăul care se cască în jos, imediat sub fundațiile casei, sub stâncă, până jos la buza mării. De partea cealaltă a golfului, o coastă de munte tixită până sus de case albe, multe case, unele deasupra celorlalte.

Vede talazurile sfărâmându-se de baza stâncii.

— Marea. Și, de partea cealaltă, Thira.

— Nu acolo, uită-te în jos. Ce e acolo?

Bătrânul din fotoliu își cască ochii goi, acoperiri de albeață, sorbind cu aviditate orice părere de rază de lumină. Degetele noduroase, deformate de artrită, cu unghiile netăiate, zgârie colierele fotoliului din piele vișinie, în încercarea zadarnică de a se ridica.

— Prăpastie. E mult tare până jos, tataie!

— Aruncă-mă! Aruncă-mă pe geam!

Nick Barberis se retrage un pas înapoi din fața ferestrei și îl privește cu suspiciune pe client. Bărbatul din fața lui părea să aibă peste suta de ani, dacă judecai după barba de un alb imaculat, nepieptănată, care i se revărsa în falduri buclate peste piept. Avea ceva agresiv, o agitație morbidă și frenetică ce se citea pe figura lui osoasă, aureolată de un păr zburlit, pe care o banderolă legată deasupra frunții încerca întrucâtva să-l mai disciplineze. Gândul că a bătut cinci sute de kilometri pe uscat și pe mare ca să dea ochii cu un psihopat, îi fulgeră lui Nick prin minte. „Cum naiba de am picat în plasă? Trebuia să-mi dau seama, gândește. Toate indiciile conduceau către concluzia asta: ceva necurat e la mijloc..."

—*Kalimera, kyrie* Apollo, face Nick prudent, după un scurt răgaz, cât să-și revină din surpriză. Bine te-am găsit. Marfa este la ușa ta și pot să mă apuc de lucru de îndată ce îmi confirmi restul de plată.

— Ești *acel* Nickos Barberis, născut în Litochoro?

— Da... de unde știi? »

— Pe mama ta o chema Dafne, nu?

Nick rămase fără cuvinte.

— Cum de știi asta... și cine ești dumneata?

Bătrânul nu răspunde pe loc. își mângâie cârlionții bărbii cu degetele noduroase și indică apoi în direcția aproximativă a pianinei:

— Fotografia de pe pian... mai e acolo, nu? O recunoști pe femeia din poză?

Nick se apropie și ia în mâini poza înrămată, îngălbenită de vreme. Recunoaște, mai bine zis ghicește în fotografia îngălbenită chipul mamei sale, Dafne Karagounis, mai tânără față de cum și-o amintește el, pe vremea când era doar o copilă de vreo zece-unsprezece ani, cu părul împletit în codițe și purtând o cămășuță albă, largă, strânsă în talie cu un șnur. La stânga și la dreapta ei, așa cum era moda vremii, sunt mama și tatăl ei, în poziții sobre, înțepenite.

— E mama! Și lângă ea, bunicul și bunica! Barberis îl privește dintr-odată cu suspiciune pe ciudatul său client. Devine tot mai intrigat de noua întorsătura pe care o iau lucrurile. De unde ai fotografia asta?

— *Jmi o pateras sou!* Eu sunt tatăl tău!

— Și vrei să cred asta pentru că ai o fotografie de-a mamei, de când era mică? Barberis se înfoaie ca un curcan, gata

să sară la gâtul adversarului. Tataie, nu ești cam bătrân ca să te dai tatăl meu, nu crezi? Câți ani ai? O sută? O sută zece?

Bătrânul își duce mâna cu degetele tremurând la piept, în încercarea de a-și strânge un fular imaginar în jurul gâtului. Pielea flască îi atârnă în pliuri suprapuse între cele două tendoane reliefate proeminent, ca niște cabluri de tramvai.

— Nickos Barberis, geme el, eu nu sunt ceea ce par a fi. Nu sunt un hodorog neputincios. E drept, o conjunctură nefavorabilă mă obligă să stau acum în fața ta aici, în postura asta nedemnă, dar situația asta se va schimba curând. Pentru că eu, deși n-o să-ti vină să crezi, sunt un zeu. Eu sunt Apollon din Olimp, zis și Phebus, adică strălucitorul, cunoscut si ca Helios, sau soarele din cer. Bătrânul își drege glasul hârâit, în timp ce cuvintele îi ies din gură un pic șovăielnic, din cauza danturii incomplete. Nu par, așa-i?

— Că bine zici! Dar azi, medicamentul l-ai luat?

— Eu sunt stăpânul... moșul își drege din nou vocea răgușită și tușește gros, expectorând o pungă galbenă de mucus pe care o scuipă jos, pe podea - eu sunt stăpânul muzelor. Ale mele sunt muzica și poezia, și teatrul, și dansul, toate. Si instrumentele muzicale, tot eu le-am inventat. Mă crezi nebun, așa-i? Dar am să te conving îndată că nu sunt impostor.

— Lasă... stai liniștit, te cred. Nickos își dă rucsacul jos din spate și îl deschide, scoțând din el cele câteva pagini protejate într-o țiplă. Uite aici, contractul și factura. Aș vrea să mă apuc mai repede de treabă, cu voia ta.

— Pe vremuri eu cântam la liră, continuă mumia vorbitoare, fără să ia în seamă întreruperea, dar instrumentul acesta nu se mai găsește astăzi pe nicăieri. Așa că mi-am făcut cu mâna mea acest pian. Ajută-mă, te rog, să ajung la el. După cum vezi, sunt orb. Și nu mă pot ridica de jos. Reumatismul...

Nick împinge cu ușurință fotoliul în fața pianului. Omul care își spune Apollon din Olimp pipăie clapele pianului cu evidentă dragoste.

— De când nu l-am mai atins... pianul, vezi tu, naște cea mai divină muzică. Printre muritorii de rând se zice că muzica înaltă sufletul în cele mai abstracte si divine sfere.

Dar muritorii încă nu au ascultat *acest* pian! Făcut de însăși mâna mea, pianul acesta nu-i unul obișnuit, e un pian ceresc. Muzica lui divină smulge sufletul din om și-l duce sus de tot, de unde nimeni dintre oameni nu s-a întors vreodată.

Bătrânul își ridică mâna stângă până la nivelul inimii, cu oarecare greutate, icnind de durere. O singură lovitură pe nota cea mai gravă face aerul din încăpere să vibreze în mod straniu. Nick simte deodată un nod în gât și nevoia subită de a se sprijini de speteaza fotoliului.

— Noi, zeii, continuă Apollo cu o însuflețire nouă în glas, suntem nemuritori doar cu sufletul. Prin mijlocirea metempsihozei, a transmigrației sufletelor, spiritul nostru cutreieră veacurile, schimbându-și periodic trupul ca pe o haină. Legendele pe care le știe lumea despre noi, zeii din Olimp, pe care vi le-a spus Homer, sunt numai prostii. Eu le-am inventat. Pentru că eu am fost Homer. Eu am fost

și Platon, o mie de ani după aceea. Eu, prin gura lui, v-am povestit despre Atlantida. Aici a fost, chiar aici, unde suntem noi acum, în Santorini. Noi, olimpienii, luăm trupul unui muritor și-l purtăm până când îmbătrânește, și atunci suntem nevoiți să trecem în trupul unui tânăr. Dacă n-am găsi la timpul potrivit pe cine trebuie, sau omul acela moare într-un accident, murim și noi odată cu el. Deja foarte puțini am mai rămas, din câți am fost. Nici Zeus nu mai e, nici... Afrodita... doar eu si Ares, ticălosul.

Olimpianul suspină și își șterge o lacrimă din colțul ochiului. E din cauza conjunctivitei, zice, e normală la anii mei. E din ce în ce mai greu de găsit un succesor, continuă el, oamenii sunt tot mai indiferenți și mai neîncrezători. Și duc, de la un timp, o viață plină de desfrâu, de violență și mulți consumă droguri. Nu aș putea să locuiesc în astfel de trupuri. Eu, însă, m-am gândit la asta, știam ce va urma, din cauză că am darul clarviziunii.

Da, eu am fost prevăzător. Tu ești fiul meu, ești rodul dragostei adevărate dintre mine și mama ta, blânda și iubitoarea Dafne Karagounis din Litochoro, și am vegheat asupra ta tot timpul, fără ca tu să știi. Am fost alături de tine până ți-ai desăvârșit educația, te-am atras către o carieră inginerească și m-am îngrijit să-ți faci o afacere prosperă. Am vegheat să nu duci lipsă de nimic, așa ca să nu poți avea niciun motiv vreodată să mă învinuiești. Nu, totul este îndeplinit cu mare dreptate și înțelepciune.

La momentul potrivit, când am simțit că se apropie sfârșitul trupului pe care îl port acum, te-am chemat ca să facem schimbul de haine. Știi la ce mă refer. încă o dată,

tu nu ai niciun motiv să te consideri nedreptățit. Ești ceea ce ești numai datorită mie. Dar să lăsăm vorbăria asta fără rost. Timpul a sosit. N-o să te doară absolut deloc. Doar câteva strofe și arpegii și muzica sferelor va însoți sufletul tău până în câmpiile înnegurate ale lui Hades și înapoi. Dar n-o să mori, stai liniștit, nu! Te vei întoarce foarte repede și te vei trezi în trupul meu bătrân, în vreme ce eu mă voi întoarce în trupul tău. Și ce excursie de neuitat vom face amândoi!

„E nebun cu acte în regulă", își zice Nick și ridică receptorul telefonului de sub pervaz, cu gândul să formeze numărul pentru situații de urgență. în clipa aceea, din pian încep să iradieze niște acorduri muzicale care pătrund ca un stilet până la despărțitura sufletului de trup. Nici nu se termină bine ecourile arpegiilor și Nick își pierde cunoștința și cade pe dușumea, lăsând telefonul să se legene inert la capătul firului.

Nu știe cât timp a zăcut acolo jos, nici nu își dă seama cum se face că, atunci când se trezește, are surpriza să constate că stă, de data asta, în fotoliu. Are mintea limpede, își simte mâinile și picioarele cu o intensitate nouă și ciudată, dar în ochii larg deschiși abia dacă îi pătrunde o zare palidă de lumină, un fel de ceață groasă. Vrea să strige, dar din gât îi ies numai niște horcăituri aspre care îi rănesc traheea. Vrea să se ridice, dar mușchii moi nu-l ascultă. în fața lui, pianul tăcut, cu clape care desenează o misterioasă scară cu trepte sidefii și negre. Pare o prostie, îi trece prin minte, dar totuși...

în dreapta lui aude un foșnet ușor. Sub receptorul telefonului, atârnat în cablu, care mai oscilează încă o dată

sau de două ori, foarte slab, pentru a rămâne după aceea nemișcat, umbra unui bărbat, care se ridică încet de pe dușumea, se materializează din cețurile lăptoase. Se sprijină mai întâi cu palmele și cu genunchii în podea, apoi își îndreaptă spinarea și capul. Nick îl urmărește surprins și i se pare că trăsăturile vagi care se compun în ceață îi amintesc de cineva, acel chip l-a mai văzut, cu siguranță, undeva, cândva, îi este foarte familiar. Apoi, ca într-o străfulgerare, își amintește cum umbra lui i s-a desprins din trup și i-a fost condusă, fără putință de împotrivire, într-un ținut întunecat. Oriunde privea, ajuns acolo, nu putea să vadă decât același întuneric deplin, fără margini și fără conținut. El singur, cu conștiința lui, cu gândurile lui, umpleau întregul univers, un univers amar, fără speranță de scăpare. Eu sunt, își zicea ca un ecou, fără încetare, eu sunt moartea veșnică.

O eternitate i s-a părut lui Nickos că a zăbovit în Hades. Totuși, când a revenit, telefonul încă se mai legăna în fir. N-am mai cântat în viața mea la un pian... ce-ar fi dacă...?

Nick pipăie cu timiditate clapele și parcă un magnet tainic îi atrage degetele, unul câte unul, în locul potrivit. Nu face mai mult de trei acorduri în terță majoră, căci se trezește buimac în genunchi, încercând să se ridice de pe jos. Ușa se deschide brusc în fața lui, iar Demo Philippe pătrunde în încăpere, cu un rucsac în spate.

— Mai e loc și pentru mine? Hei, dar ce faci acolo pe jos, te-ai apucat să repari și dușumeaua asta putredă? M-am hotărât să vin să te ajut, zice, râzând cu gura până la urechi.

— Este, este, dar cu o singură condiție: ajută-mă să aruncăm pianul ăsta peste geam! Dintr-un salt, Nick se repede și trage fotoliul de lângă pian, tocmai la timp. Mâna bătrânului, ridicată până în dreptul inimii, ca o gheară de uliu, zgârie văzduhul în gol.

Equilibrum

Cuibul

Globul a stat pe jos trei zile, lângă perete, doar pe jumătate desfăcut din ambalaj. Pâlpâia slab, cu o lumină rece, sidefie, ca acele statuete reprezentându-L pe Iisus răstignit, care se vindeau pe tarabe, pe lângă mănăstiri. Andy s-a întrebat, și nu o dată, dacă e foarte sănătos să le ții în camera unde dormi, deasupra patului. „Nu scrie nicăieri ce conține, pun pariu că au ceva substanțe radioactive, nu-i așa, ta ti? Sau fosfor? Sau un tub cu descărcare în vid? Brrrr! Radiații gamma, super tare!"

Când Tony Cambera a venit acasă, de ziua lui Andy, cărând în brațe cutia voluminoasă care îi ajungea până sub bărbie, a primit din partea Sophiei privirea aceea rece pe care o arbora de obicei când avea chiuveta plină de vase murdare. încă o troacă de care am să mă împiedic prin casă, spunea privirea. „Equilibrum, joc de strategie interactiv, vârsta 8-88 de ani", scria pe ambalaj, cu litere în formă de rune antice. Tabletă wireless atașată și ecran tactil. Andy s-a ținut la distanță de cutie vreme de trei zile, după prima tentativă, când, încercând să jupoaie folia de

pe sfera aceea translucidă, s-a cutremurat de scârbă, de parcă ar fi atins pielea netedă, umedă și rece a unui batracian. Tatăl lui s-a mai învârtit de câteva ori prin încăpere, mânat de o curiozitate morbidă de cercetaș, dar a renunțat și el din seara următoare, când a început să se transmită la televizor Campionatul.

în noaptea următoare, răcnetele și bufniturile din camera părinților săi s-au prelungit din nou, de data asta până târziu, aproape de ora unu. Andy și-a înfundat capul sub pernă, un minut sau două, ca după aceea să-și azvârle perna, cu un gest exasperat, în peretele despărțitor. A stat așa, cu privirile pironite în covor, în capul oaselor, un timp imposibil de cuantificat. Este posibil chiar să fi pendulat inconștient, o vreme, între starea de veghe și cea de somn paradoxal, somn în care urletele acelea, care îl însoțeau nemilos și în vis, reizbucneau cu și mai multă furie, după scurte perioade înșelătoare de acalmie.

Brusc, cu hotărâre, și-a aruncat la o parte pătura cu care se învelea, s-a dat jos din pat și s-a îndreptat către cutia cu capacul desfăcut, în care stătea, pitită în penumbră, sfera luminoasă. A cuprins-o în brațe cu destulă ușurință, nu părea să aibă mai mult de cincizeci de centimetri în diametru și nu era mai grea de cinci-șase kilograme. Cu multă precauție, a scos-o afară din ambalaj și a așezat-o alături, pe covor.

A putut să observe că globul nu avea niciun fel de suport, așa că l-a rostogolit până ce i-a găsit o poziție de echilibru. Un fel de fuioare de ceață se roteau lent înă- t
untru, dar, în orice poziție ar fi stat, la baza lui se aduna

întotdeauna o materie întunecată, mai vâscoasă, ce părea că fierbe încet. A pipăit cu degetele marginea foliei adezive de protecție și a tras hotărât de ea. Folia s-a jupuit cu un fel de țipăt, iar nebuloasa din interior s-a rotit în sensul în care palmele lui Andy au alunecat pe calota care părea fermă la atingere, dar, în același timp, ușor elastică. Yak, a zis Andy, îngenunchind lângă bizarul obiect și privind cu atenție înăuntru. Abur luminos.

Și-a pus palmele cornet în jurul ochilor și a privit mai de-aproape. Nimic altceva decât abur luminos. A stat așa câteva minute, fără să înțeleagă nimic, apoi a luat tableta pe care o găsise în cutie și a încercat să o conecteze cumva, îndată ce se deschise, tableta îi ceru codul PIN. întoarse ambalajul pe toate părțile, îl scutură, dar, negăsind nicio broșură cu instrucțiuni de instalare, nu-i rămase decât să încerce clasicul 1234. Succes. Welcome, *Guest!* pluti câteva clipe în sus și în jos pe ecranul tabletei, apoi un slide cu un foarte scurt text apăru pe ecran:

Descrie-ți personajele și schițează acțiunea, după bunul plac. Lasă apoi totul în voia Equilibrum-ului. Distracție plăcută!

O fereastră de editare și o tastatură QWERTY se desenară pe ecran. Andy înțelese ce avea de făcut. Cearta dintre părinții lui se potoli, într-un târziu, către ora două sau trei dimineața, asa că băiatul închise tableta si se întinse pe pat. Somnul îl răpuse pe loc. Luminozitatea sferei scăzu în intensitate, iar în scurt timp o mișcare turbionară începu să agite materia din interior.

A doua zi, dimineață, soarele vesel care alinta grădina din spatele casei și îi mângâie obrazul lui Andy, spunea

că era deja ora nouă. Băiatul deschise ochii, zâmbi visului ce sta să plece, dar zâmbetul i se șterse îndată de pe chip, îi reveni tristetea aceea veche, dușmănoasă, care își făcea în fiecare dimineață apariția, rânjind, amintindu-i că părinții lui se urăsc. Din ce în ce mai tare. Irevocabil. Si » 9
mama, care îl îmbrățișa atunci melodramatic, șoptindu-i la ureche: o să te păstrez lângă mine, să n-ai nicio grijă. Aruncă pătura cât acolo și se repezi spre fereastră, să dea perdeaua la o parte și să deschidă geamul, dar se răzgândi pe loc în clipa în care zări globul verzui de pe covor. Se așeză în genunchi lângă el și luă tableta în mâini, grăbit, și începu să scrie, cu fervoarea acelei inspirații pe care o au uneori scriitorii, dimineața, înainte ca visul să le dispară definitiv în negura uitării.

Familia, formată dintr-un bărbat, femeia lui și un copil, un băiat adolescent, cu vârsta de cincisprezece-șaispre- zece ani, se sculau dimineața din adăpostul lor de crengi, își strângeau în bocceluță averea formată din câteva vârfuri de săgeți și topoare din piatră cioplită, mica rezervă de mâncare și plecau la drum. Străbătuseră până acum munții cu vârfurile albe, care se mai vedeau încă în spatele lor, și mergeau către miazăzi, către râul acela mare, unde se ascundeau peștii când venea înghețul. Mergeau pe drumul acesta de mai multe zile, de când luna pe cer era subțire și încovoiată ca un colț de lynx. Bărbatul cresta pe tăblița de ardezie o linie subțire de câte ori vedea luna așa, ca un colț de lynx. Erau pe tăbliță mai multe rânduri de crestături, căci începea un rând nou de fiecare dată când zăpezile începeau să se topească și se dezghețau izvoarele.

Evita întotdeauna întâlnirea cu alți oameni, pentru că alți oameni cândva l-au alungat. Știa că sunt prin preajmă, le vedea rămășițele vetrelor, adeseori răscolea prin cenușa rămasă, ca să vadă ce mâncaseră. Oase de potâmiche, de iepure sau porc, sau solzi de crap și de caras. Nu-și mai aducea aminte de când făcea drumul acesta de la munte la râu, între un îngheț și un dezgheț. Tăblița sa păstrează doar atâtea rânduri de crestături câte degete are la mâini, își amintea că a fost mai demult un timp când era împreună cu alți oameni, care îi puneau mâncare dinainte în fiecare seară. Atunci era și el mic și fără putere, cum e băiatul lui acum. După aceea, a venit alt timp, când oamenii nu l-au mai primit în corturile lor. Și de atunci rătăcește într-una, la început singur, apoi împreună cu femeia și copilul care le-a venit. Se uita în fiecare dimineață la ei, la femeie și la băiat, mai îndelung la băiat, căruia părea că-i cerea părerea înainte de a pleca din adăpost. își întipărise bine în minte chipurile lor, se înțelegeau doar din priviri.

Acum, mai mulți oameni se vedeau laolaltă printre copaci, lângă marginea râului cel mare. între adăposturile lor și crâng, ridicaseră un val de pământ și pietre. Nu i-a mai văzut până acum niciodată, de când făcea drumul acesta, an de an.

Andy scrise aceste rânduri pe nerăsuflate, apoi se opri. Nu știa cum să mai continue, visul lui se oprise aici. închise tableta și se îndreptă către bucătărie, din care se auzeau clinchetele tacâmurilor pentru micul dejun.

Geneza

Sophie se uita pe fereastră, refuzând să-l privească. Fără să fie nevoie să spună vreun cuvânt, Andy o simți că plânge. Tremuratul umerilor, respirația rapidă și zgomotoasă, gesturile smucite erau suficiente indicii ca să înțeleagă tot. înghiți cu greu din felia de pâine unsă cu unt și gem de caise, în timp ce laptele din pahar i se păru mai fără gust ca de obicei. Inima de gheață nu primește de mâncare, iar Andy avea în piept un sloi înghețat.

— Andy, eu și tatăl tău am hotărât să ne despărțim. Viața noastră a devenit imposibilă împreună. Dar tu, nu...

Nu voi să mai audă nimic altceva. Se ridică brusc de pe scaun și o luă la goană pe ușă afară.

— Andy!

Soarele orbitor îl forță să clipească des. Crinii înalți, multicolori din grădină atrăgeau privirile ca o horă de vrăjitoare nebune. Vru să uite, să nu mai știe nimic, de parcă asta ar fi însemnat că nimic nu se întâmplase. închise ochii și, pe bâjbâite, reveni în camera sa. Aici, aproape că se împiedică de sferă. Era ceva schimbat la ea. își modificase poziția, se rostogolise, acum stătea mult mai spre mijlocul camerei. Se așeză în genunchi, luă tableta în mână, și atunci își dădu seama ce era schimbat: crescuse. Sfera își dublase diametrul, căci acum, privind la ea, nu mai era nevoit să se aplece în jos. Și înăuntrul ei văzu, ca pe o fereastră larg deschisă, o pajiște înverzită, stropită cu mii de floricele viu colorate, și un grup de persoane îmbrăcate sumar. Doi adulți și un copil. Nu îi luă mult timp ca

să-și dea seama, după o scurtă derută, că imaginea 3D este o reprezentare fidelă după scenariul său. Beton! Și acum, ce va urma? Cei trei se opriseră din mers când prezența lui fu sesizată și începură să se legene de pe un picior pe celălalt, privind în zare. Andy atinse cu degetul suprafața sferei, moment în care personajele tresăriră și își întoarseră privirile către degetul său. Atingerea sa imprimă un slab impuls de rotație peisajului dinăuntrul sferei, care începu să se miște încet, de la dreapta la stânga. Pentru câteva secunde putu să-i privească din spate, însă mica familie se întoarse îndată după aceea cu fața către el. Aveau fețe zâmbitoare, prietenoase. Tatăl familiei purta barbă. Erau îmbrăcați într-un fel de piei de animale și, oh! da, asta este ceva extraordinar: bărbatul și femeia seamănă leit cu tata si cu mama! *

Se țineau de mână si ceva insesizabil care îi învăluia > »

vorbea fără cuvinte despre coeziunea care se țesuse între ei. Intuiția îi spuse că băiatul, care părea să aibă în jur de șaptesprezece ani, este chiar el însuși, așa cum se imaginase că va arăta peste numai doi ani. O dorință fierbinte si secretă i se născu în suflet - cât de mult ar vrea să fie împreună cu ei! Bărbatul zâmbi și rosti limpede și clar, cu o voce caldă, vibrantă:

— Numele meu?

Nu stătu prea mult pe gânduri. Numele îi veni pe buze imediat, ca și când ar fi fost gândit de altcineva și rostit cu gura lui Andy.

— Tu ești Onyx. Iar tu, zise adresându-se femeii, tu ești Beryl. Pe băiatul cel mare, care semăna cu el, îl numi Sylex.

îndată ce numele personajelor fură stabilite, tableta emise un sunet melodios, optimist, și o voce feminină rosti calm: *Installing upgrade.*

Andy privea captivat ce se întâmpla în interiorul globului translucid: pajiștea smălțuită cu flori, fețele fericite ale personajelor, munții albăstrui din zare. Și, da, era chiar și un râu pe acolo, în ale cărui unde cristaline înotau păstrăvi argintii.

— Andy? Ce faci tu acolo? Ce panaramă mai e și aia? Sophie intrase în cameră, dând brusc ușa de perete, așa cum făcea de obicei. Andy, taică-tu nu știe ce prostii de activități indoor să te mai învețe. Ieși afară și du-te să joci mingea, nu te mai uita la filme. Și scoate imediat rahatul ăsta din priză.

Mingea fluorescentă se stinse, dar nu imediat, ci ca într-un fel de înserare lină, iar un punct luminos mai stărui și după aceea în centrul ei.

Ziua se scurse greu. După amiază merse la școală, unde se așeză în ultima bancă și își pironi absent privirile pe fereastră. Gândul lui rumega încontinuu variante de dezvoltare a acțiunii din globul de sticlă. La ora a patra, de chimie, scenariul era deja finisat în mintea lui:

Bărbatul cel slab, cu barba lungă și albă, cu degetele veșnic pătate de pulberile colorate de hematit și malachit, pe care le prepara în mojar, stătea gânditor lângă foc. Un vis ciudat îi apărea în fiecare noapte, de când au început să zboare păsările plângătoare către sud.

— Un Rătăcitor va veni cu femeia și copilul lui să stea lângă noi, în curând. Să îi primești, puternice Șef.

Rătăcitorii încercau câteodată să se alipească tribului. Unii erau primiți, dacă erau tineri și în putere și pricepuți la vânătoare. Cei neputincioși și bolnavi erau alungați.

Puternicul Șef de trib îl luă cu sine pe Șaman și pe trei vânători din cei mai iscusiți și împreună ținură sfat în jurul vetrei. Acum, în fața lor stătea noul venit, pe care străjile l-au prins pe când se apropia de sat, venind dinspre pădure. Cu el, femeia și băiatul, toți buni de muncă. Neîncrezător, Șeful îl atinse cu prudență, cu palmele mâinilor deschise.

— Ce știi să faci? Străinul deschise bocceluța si o deșertă * » » »

la picioarele Șefului. Acesta se aplecă și cercetă cu atenție bucățile de cremene cu muchii tăietoare, le luă în palmă, le cântări, le mirosi. Se întoarse apoi către șaman:

— Acesta e omul de care mi-ai spus?

Șamanul tăcu, gânditor. Din frunzele uscate pe care le presăra pe tăciunii aprinși, un fum aromat se răspândea și îi cuprinse o stare de bine și de mulțumire. Tot ce știa șamanul, știa de la bătrânul de dinaintea lui, care îl în- vătase cum să tină socoteala anilor, rostul si mișcarea ste- lelor, folosul ierburilor și al poamelor pădurii. Și mai știa că toate aceste lucruri va trebui sa le transmită altuia, cândva, când lui i se va apropia timpul de plecare la strămoși. Să fi venit, oare, timpul acela? Să fie oare acesta, omul așteptat?

Când ora de chimie se sfârși, Andy avea deja introdusă în tabletă continuarea jocului. Ajuns acasă, mâncă grăbit cina pregătită de mama sa, întrebă în treacăt „unde e tata?" și o zbughi în camera lui, fără să aștepte vreun răs-

puns. Șocul pe care îl avu aici, îl făcu să se așeze încet, cu precauție, pe pat.

Exodul

Sfera ocupase acum aproape tot spațiul liber al camerei, înălțându-se până aproape de tavan și lăsând loc în jur doar cât să se strecoare un băiat subțirel. îndată ce Andy intră în cameră, obiectul translucid se lumină gradat, dezvăluind același peisaj și cele trei personaje, în poziția în care le părăsise dimineață. Un fel de dreptunghi înalt se contură cu roșu pe suprafață, iar porțiunea decupată se trase în lateral, formând un fel de ușă. Vocea amabilă și calmă a tabletei rosti:

— Intră!

Andy pipăi mai întâi cu talpa goală „pajiștea" din interior, care avea acea consistență realistă, fibroasă și semi- elastică a pământului proaspăt, acoperit de iarbă. Păși cu prudență, ținându-se de marginea ușii. Privită din interior, printr-un anumit efect optic, peretele sferic nu mai era vizibil, privirile părând a străbate nestingherit până la orizont, tonurile peisajului estompându-se treptat și învă- luindu-se în ceață. Andy făcu de la ușă până la grupul de persoane vreo zece-douăzeci de pași, ceea ce părea, logic, inadmisibil. Doar dacă sfera și-a construit un fel de bandă de alergare. Foarte tare!

Ajuns în apropierea celor trei, Andy se opri și așteptă ca aceștia să reacționeze cumva, ceea ce nu se întâmplă, întinse mâna spre băiat și îl atinse pe umăr.

— Salut! Eu sunt Andy, făcu. Tânărul întoarse capul, zâmbi si îi strânse mâna.

— Salut! Eu sunt Sylex.

Și cu asta, conversația luă sfârșit, iar Sylex își întoarse din nou privirile către orizont. După un timp de tăcere, acesta se întoarse subit către Andy și spuse:

— Uite un sfat: niciun personaj nu îți va simți prezența până când nu îl vei atinge sau nu i te vei adresa direct. Vrei să mai primești și alte sfaturi de la mine?

— Sigur că da, vreau!

— Ok, alt sfat: când vrei să închei partida, spune: *GATA.* La fel de bine, poți să spui *Am terminat,* sau *EXIT.* Acum, hai să continuăm jocul cu noul tău scenariu.

Andy se alătură siderat grupului de oameni ai cavernelor și începu acea excursie incredibilă, care se prelungea spre nicăieri, fără a părăsi spațiul dormitorului său. Au mers peste văi și dealuri, au străbătut ape, au întâlnit iepuri și vulpi, bufnițe și porci mistreți. Toate acestea apăreau din neant în fața lui și dispăreau în spate după câțiva pași, ca și cum tot ambientul se mișca pe lângă el, în timp ce el stătea imobil. Ceea ce, în definitiv, era chiar purul adevăr. Nimeni dintre noii lui prieteni nu părea mirat de aspectul său, de faptul că purta blugi și tricou cu mânecă scurtă. Oamenii aceștia preistorici păreau că își duceau existența lor adevărată, coerentă, deși ȘTIAU, în același timp, că sunt doar personaje fictive, plăsmuite din soft și imprimantă 3D. După un timp de mers, să fi trecut poate o jumătate de oră, sunetul cristalin și vocea melodioasă se auziră din eter:

— Andy, felicitări! Ai dobândit Mănușa Demiurgului!

Nimeni dintre însoțitori nu schiță niciun gest. Andy se uită în sus, în speranța că va vedea picând din cer echipamentul anunțat, dar nu se întâmplă nimic. Se întoarse către sfătuitorul său si îl întrebă ce vrea să însemne asta, dar Sylex negă vehement că ar fi auzit vreo voce pomenind despre o mănușă. îndată după aceea, lumina scăzu și vocea celestă se făcu din nou auzită:

— Baterie aproape descărcată. Vă rog, conectați încărcătorul!

Conturul difuz al orizontului dispăru încet și în locul lui deveni vizibilă substanța aceea translucidă a pereților sferei, iar peisajul și personajele se topiră și ele, ca niște umbre în ceață. După câteva clipe, Andy se trezi singur în interiorul bilei goale, ușa cu chenar roșu se deschise cu un foșnet ușor, în timp ce o pală de aer se iscă și răvăși fuioarele de abur din interior.

A doua zi dimineață, Andy conștientiză acut absența tatălui său, pe care nu îl mai văzuse de câteva zile, mai precis din ziua în care primise jocul Equilibrum. Vru să o întrebe din nou pe Sophie despre el, dar cum aceasta trântea tot ce apuca în mână, era evident că indispoziția afișată de ea avea o legătură directă cu dispariția lui Tony Cambera. După ora prânzului, plecă pe jos către școală, dar pașii lui deveneau din ce în ce mai nesiguri, pe măsură ce se apropia de colegiu, iar la un moment dat se opri de tot. Făcu două sau trei ocoluri în jurul școlii, până când auzi soneria anunțând începerea cursurilor. într-un târziu, lupta interioară dintre datorie și aventură fu câștigată

de cea din urmă și Andy se întoarse acasă, furișându-se prin grădini și parcuri. Jocul îl aștepta pregătit, deja personajele și scenografia dorite de el se aflau la locul lor. Șamanul se apropie de Șeful de trib și îi șopti ceva la ureche. Acesta chemă la sine doi străjeri și le porunci să-l aducă pe o targă de ramuri pe omul care zăcea de trei zile, rănit de urs. Nimic nu a folosit la vindecarea lui, niciunul din leacurile știute: nici scoarța de alun, nici zeama de leurdă, nici de ceapa-ursului, fierte în trei rânduri de apă neîncepută și puse peste rană, cu frunze de brusture. Rănitul, pe care străjerii îl lăsară în mijlocul taberei, gemea și bolborosea cuvinte fără șir, răpus de fierbințeală. Oamenii păstrară un timp tăcerea, uitându-se la cel bolnav. Erau obișnuiți cu moartea, se întâmpla moarte de om destul de des la ei. Rar ajungea câte unul la adânci bătrâneți, cel mai adesea piereau în accidente sau uciși de animalele pădurii. Foametea si bolile îsi mai luau si ele tributul. Me- » » ♦
moria păstrase și amintirea uciderii cuiva, în vechime, de către unul dintre ai lui, fiul aceleiași mame. L-au alungat cu pietre și au povestit întâmplarea din tată în fiu. Mai erau și alte povestiri, pe care le repetau cuvânt cu cuvânt în serile reci, la lumina focului. Cuvintele și povestirile treceau de la părinți la copii, copiii învățau cuvintele de la părinți, odată cu povestirile.

Fiul cel mare al străinului se ridică deodată de la locul lui și începu să strige puternic un nume, ca și când ar fi chemat pe cineva, cu mâinile ridicate către cer. Cu fața străluminată de o emoție vie, băiatul se aplecă din mijloc până la pământ, apoi arătă cu o mână către cel care zăcea pe targă.

Șamanul si toti ceilalți oameni se ridicară de îndată în picioare. Schimbarea rapidă de pe chipul rănitului arăta că acesta e pe cale să se vindece sub ochii lor.

Fără leacuri, fără compresii și bandaje, cineva nevăzut a venit și, ascultând rugămintea lui Sylex, a vindecat într-o clipă muribundul.

— Domnul Andy a făcut aceasta, zise băiatul. întotdeauna face, dacă cereți.

Oamenii se așezară tăcuți în jurul focului, meditând la cele ce văzuseră.

în mintea lor, viața tocmai se povestea în noi cuvinte adevărate, pentru a fi lăsate peste ani copiilor ce vor veni.

Deși se păstrase invizibil pentru ei, Andy primi cu plăcere sincera recunoștință arătată de tribul adunat în poiană, recunoștință manifestată prin prosternări cu capul până la pământ în direcția aproximativă indicată de Sylex. Tocmai testase cu succes Mănușa Demiurgului. In cursul dimineții, un curier sosise cu un pachet pentru Andy, din partea unei firme numite „Fantasy Suppliers Inc.". Pachetul conținea, așa cum bănuia, o unică mănușă pentru mâna dreaptă, dintr-un material compozit, pe ale cărei degete erau lipiți niște senzori de contact, inscripționați în ordinea următoare, pornind de la degetul mic spre degetul arătător: boli infecțioase; hipoacuzie și cecitate; interne și ortopedie; învierea morților. Unica instrucțiune de folosință, scrisă în podul palmei, suna astfel: „unește vârful degetului mare cu vârful degetului corespunzător maladiei care trebuie vindecată".

După câteva momente de liniște, vocea aceea amabilă și catifelată din cer se auzi din nou, anunțând instalarea

unui nou upgrade. Un freamăt sau un vânt iscat din senin cuprinse mica așezare, al cărei val de pământ împrejmuitor începu să se năruiască văzând cu ochii, în locul lui ri- dicându-se simultan un zid din piatră cu creneluri și turnuri de pază. Bărbații își schimbară și ei costumația văzând cu ochii, pieile de capră fiind înlocuite cu cămăși și pantaloni din pânză roșie, iar ghioagele cedară locul arcurilor, săbiilor și scuturilor din metal galben. Pe vârful cel mai înalt al cetății flutura un stindard pe care scria „Omphallia".

Omphalienii nu putură să își savureze însă în tihnă noua achiziție, căci după câteva momente de acalmie înșelătoare, porțile cetății fură spulberate în mici fărâme și o armată formată dintr-o mulțime de indivizi groaznici, la fel de bărboși si musculoși ca si ei, dar costumati în pantaloni și bluze din pânză albastră, năvăliră pe străzi, ucigând tot ce le cădea în sulițe. In busculada creată, Andy se pomeni deodată despărțit de Sylex și de prețioasele lui sfaturi. Nevrând să-și deconspire accidental prezența, atingându-se de vreunul dintre combatanți, cea mai rapidă și mai sigură modalitate de ieșire din impas fu să rostească *Stop Joc.* Ceea ce și făcu, iar toată lumea de pe câmpul de luptă înțepeni, fiecare în poziția în care fusese surprins, întocmai ca fotbaliștii aceia de jucărie înșirați pe o sârmă.

Noaptea se zvârcoli în pat într-un coșmar ca o agonie fără sfârșit. Visă că războiul fusese câștigat în cele din urmă de omphalieni, care porniră victorioși după aceea în urmărirea invadatorilor, care erau supuși ai regatului

Amphorus. în zbuciumul luptelor rămăsese singur și izolat, despărțit de Onyx, de soția lui și de Sylex. Rătăci așa, prin coclauri sterpe și înnegurate, strigându-1 pe Sylex, care parcă intrase în pământ. Deznădăjduit, se așează jos la malul apei, când Vocea îl felicită încă o dată pentru norocoasa dobândire a unui Profet, care în scurt timp apăru pe plaiurile înceţoşate şi începu să-i boteze pe toți trecătorii în apele fluviului.

Zorii zilei îl găsiră obosit, cu dureri musculare și înțepenit de frig. Pătura și cearșaful îi căzuseră jos din pat, singurele vestigii ale luptelor din noaptea trecută. Deschise ochii și dădu să se ridice, dar rămase înlemnit, sprijinit într-un cot. Sfera dispăruse, iar singurul indiciu al fostei sale existențe îl constituiau sumedenia de stropi și fragmente de materie translucidă, gelatinoasă și tremurătoare ca albușul de ou, care împroșcau pereții și parchetul. Se dădu înfrigurat jos din pat și se îndreptă, călcând cu atenție, către bucătărie, unde se auzea Sophie pregătind micul dejun. Spre imensa lui surpriză, mama era de data asta radioasă, fredona un cântecel si când îl văzu îl sărută pe frunte.

— S-a întors, în sfârșit, tata! Nu știu unde a fost, dar trebuie să-mi fi dus tare mult dorul! I-a crescut o barbă stufoasă, până la piept, și chiar îi stă foarte bine așa. Și este așa de... sălbatic, zise, cu un zâmbet discret în colțul gurii.

Andy simți un junghi în inimă. Se precipită către dormitorul părinților și-l văzu pe Onyx în așternuturi, căs- când somnoros și dezmorțindu-și membrele păroase.

Regele Omphallieî

Nimic nu a mai fost la fel, începând din clipa în care Andy l-a văzut pe Homo Sapiens în dormitorul matrimonial. Nici barăcile apărute din senin pe peluza din fața casei, nici santinelele înarmate cu arcuri și sulițe, postate în foișorul pentru barbeque, nici hamalii care cărau în spate saci cu deșeuri de fier și plastic și le grămădeau în garaj, nu-i provocară o greață mai violentă decât scurta conversație cu impostorul ce își lăbărța picioarele împuțite peste cearșaful imaculat:

— Tu nu ești tatăl meu! Unde-i tata?

— Cum adică nu sunt tatăl tău, ce vrei să spui cu asta? Sylex, am un mesaj important pentru tine, din partea Profetului: astăzi vei fi uns Rege în locul Șefului de trib, al cărui stârv zace acum în debara.

Andy nu mai așteptă ca Onyx să-i ofere și alte explicații, ci ieși în goană afară din casă. Zecile de omuleți agitați, ocupați cu aprovizionarea, nu-i dădură nicio atenție. Pe stradă, sirenele poliției și ale pompierilor urlau în neștire. Trupe de scutieri încolonați alergau în pas cadențat și ocupau poziții strategice în spatele clădirilor. Dar, ciudat lucru, nu se auzeau nici împușcături și nici explozii. Nimeni nu țipa îngrozit pe străzi, nimeni nu alerga. începu să meargă siderat pe stradă și pașii săi îl conduseră inconștient către colegiu. Orașul arăta la fel ca ieri, dar totuși ceva era schimbat în unele detalii. Observă, cu timpul, că toată agitația indivizilor de pe străzi nu era deloc haotică, ci, dimpotrivă, foarte bine organizată. Nimeni nu se gră-

bea. Toată activitatea aceea halucinantă se desfășura coordonat, eficient, cu un scop anume: acumularea de resurse și energie. Unii jefuiau magazinele de bijuterii și ieșeau pe stradă, calm, cu pungi de plastic pline de inele, lănțișoare și cercei, dar fără să spargă vitrine și fără să sune alarmele, alții devalizau depozitele Băncilor și ieșeau pe ușile rotative, imperturbabili, cărând în spinare saci cu lingouri de aur, alții înșirau cabluri electrice de la turbinele eoliene care răsăriseră acum pe clădirile înalte, și toate acestea sub privirile impasibile ale gardienilor și măscărilor, ce își vedeau de propriile lor antrenamente. Pe porțile cazărmilor cu ziduri cenușii ieșeau tot mai mulți lucrători echipați cu instrumente de săpat, în timp ce vagonete încărcate cu minereu se deversau în gurile furnalelor uriașe, care până ieri nu ocupaseră perimetrul Pieței centrale a orașului. Curând, Andy realiză cu groază că înșiși oameni legii, polițiștii și soldații, care ar fi trebuit să-i apere pe civili, erau de fapt supuși ai Regelui Omphalliei, sau poate că erau oameni reali infectați cu un virus informatic de către Vocea aceea misterioasă care îi răsuna tot timpul în minte, chiar și acum, anunțând noi upgrade-uri la fiecare jumătate de oră. De ce Vocea îi vorbea tocmai lui? Care era rațiunea Vocii să-i dea lui raportul? Desigur, pentru că el era în continuare Master of the Game, Stăpânul Equilibrului, Posesorul Codului PIN. Dar cine era el? Gândul că toată catastrofa asta spre care se îndreaptă omenirea i se datorează numai lui, că jocul diabolic i s-a infiltrat în minte și i-a citit gândurile, emoțiile și dorințele, pentru a le materializa într-o realitate malformată, mon-

struoasă, i se contura cu tot mai multă limpezime în minte. El era în continuare Andy, dar, ciudat lucru, era în același timp și Sylex, deoarece acum își reamintea toate grozăviile pe care le văzuse și le înfăptuise în noaptea trecută, grozăvii pe care le pusese la început pe seama unui coșmar. își aduse aminte cum l-a căutat pe Profet pe malul râului și l-a întrebat cum să câștige bătălia pentru poporul Omphalliei. Profetul, care păstrase chipul fostului Șaman, mai întâi l-a stropit cu apă din fluviu și apoi a ridicat brațele, și-a dat ochii peste cap și a rostit cu o voce cavernoasă, teatrală:

— Fiule, bătălia este ca și câștigată, trebuie numai să o recunoști în sinea ta. Cunoaște-te pe tine însuți!

Și a dispărut în clipa următoare, lăsând în loc un fuior de fum.

Cunoaște-te pe tine însuți! Ce sfat derizoriu și fără sens, fără nicio utilitate! Tocmai acest lucru i se părea acum cel mai dificil lucru cu putință. Cine era el, în realitate? Simți că ar da în clipa aceea oricât să mai poată găsi pe undeva o dovadă cât de mică a lumii normale, sănătoase, care ființase până în noaptea trecută, când el a dat ordin oului malefic, într-o clipă de rătăcire, să-și reverse conținutul infectat sub cerul liber.

Dar, în definitiv, își zise, apropiindu-se de casă, prin ce anume era mai normală, mai sănătoasă lumea de ieri față de cea de azi? Doar pentru simplul fapt că această lume de acum este diferită de cea pe care o știa și cu care se obișnuise, asta nu înseamnă neapărat că este anormală, nu? Doar pentru simplul fapt că resursele și bogățiile

lumii nu mai sunt depozitate și tezaurizate în seifurile celor puțini și egoiști, ci sunt puse în slujba progresului comun, este asta în sine ceva anormal? Nu mi se pare, cugetă mai departe Andy-Sylex. Și fiindcă acum energiile stihiilor naturale nu se mai irosesc aiurea, ci sunt captate si utilizate în folosul cetății, este ăsta un lucru rău? N-as zice. Doar pentru simplul fapt că acum tatăl și cu mama sa nu numai că nu se mai gândeau la divorț, ci, dimpotrivă, pe fețele lor era vizibilă iubirea, asta însemna că lumea de azi este anormală, malformată? Nțțț!

Ajuns acasă, se opri câteva clipe în fața ecranului TV din perete, unde imaginile arătau noile tehnologii de extracție a energiei telurice din vulcani. Alt reportaj înfățișa o rachetă cu propulsie fotonică, pregătită de lansare pentru explorarea spațiului cosmic.

— Andy, hai la masă, n-ai mâncat nimic azi, zise Sop- hie-Beryl, îmbujorându-se la față când Tony-Onyx o strânse în brațe.

J

Da, hotărât lucru, el însuși era ultima relicvă a lumii vechi, singurul om care își păstrase neștirbită identitatea, și tocmai de aceea putea să facă diferența între atunci și acum. Singura persoană care era conștientă de schimbare. Pentru toți ceilalți, nu se întâmplase nimic deosebit, erau ca nou-născuți. Da, el era singurul care cunoștea adevărata istorie. Dar cu atât mai reconfortantă era conștiința aceasta a schimbării! Zâmbi în sinea sa și se uită o clipă cu coada ochiului spre ușa de la debara. Nu, pentru nimic în lume nu va deschide usa aceea, niciodată.

Chiar astăzi va ordona să fie zidită.

Rangkook

de Constantin D. Pavel

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

în această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #5 »
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scornituriile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: # *4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

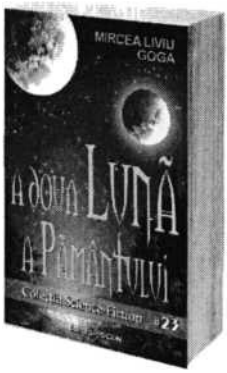

"Vrei o carte care să te țină cu sufletul la gură de la prima la ultima pagină? Asta este!"

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre puținii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești ini- țiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*
Autor. *Mircea Liviu Goga*
Nr. pag.: 320
Colecția Science-Fiction: #23
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Efectul Metamorphis.....5
Oxford.....5

Stornoway....12
Carcassonne....18
Callanish....21
Lecția de muzică....33
»
Chemin d'Arche....45
Maris Anselmo 59
Team building....82
Reality show....96
Ultimul avatar al lui Apollo Ph....114
Equilibrum....133
Cuibul....133
Geneza....138
Exodul....142
Regele Omphalliei....149